

HARLEQUIN®

Романс® 85

МАГАЗИН
„РОМАНТИКА“

РОЗ ДЕНИ

НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА

РОЗ ДЕНИ МАГАЗИН „РОМАНТИКА“

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

— Аз само връщам покупката — измери я той с хладен поглед.
— Не си правете труда, не ми трябва кутия за подаръци.

Брин тръгна след него и се изплези зад гърба му. Както повечето мъже, попаднали в магазин за дамско бельо, привлекателният непознат се чувстваше неловко.

— Трябва да ви върна парите, господине. Но защо всъщност дъщеря ви е недоволна от покупката?

— Защо ли? — изръмжа той и я огледа от глава до пети. — Би трябвало да се забрани със закон да се продава на тринайсетгодишни момиченца бельо за... уличници! Но тъй като очевидно такъв закон няма, бих ви посъветвал да не продавате на моето дете подобни неща. В противен случай ще си имате работа с мен!

ПЪРВА ГЛАВА

Звънчето на входа на „Романтика“ весело извести идването на закъснял клиент. Брин Пауъл откъсна очи от колоната цифри и погледна часовника. Шест без една минута. Кой ли е тръгнал да пазарува по това време в такава буря? Ако не бе решила да поостане, за да направи опис на стоката, щеше да се ядоса. Погледът ѝ падна върху купчините дамско бельо. Явно тази вечер щеше да се върне при Кевин по-късно от обикновено.

Е, добре, клиентът можеше и да почака. Брин въздъхна и извика: — Разглеждайте, след малко идвам.

Чу как клиентът тръгна из магазина. Тя посегна към телефона и се опита да пооправи косата си. Колкото и здраво да я пристягаше сутрин, до вечерта тежките кичури винаги се изплъзваха.

Телефонът вкъщи даваше заето. Дъждът забарабани още по-силно по покрива. А може би нейният посетител е влязъл само да се скрие на сухо?

Набра отново, но линията пак беше заета. Брин стисна слушалката под брадичката си и пресметна дневния оборот.

— По дяволите този Кевин! — изръмжа тя и тресна телефона.

Дървеният под зад нея внезапно изскърца и ѝ напомни, че е сама в магазина с непознатия купувач. Внезапно се уплаши.

— Ако вече сте изпратили Кевин по дяволите, може би ще ми обърнете внимание — чу тя плътен мъжки глас през ударите на сърцето си.

Значи клиентът бе не само закъснял, но и претенциозен. Брин се насили да изобрази студена усмивка. На вратата на канцеларията ясно пишеше „Вход забранен“ и тя щеше да му го напомни.

Завъртя се рязко на стола и едва не удари колене в изправения до бюрото ѝ мъж. Погледът ѝ потъна в очите му и думите замръзнаха на устните ѝ.

Теменужените му очи я поразиха! Както и мъжественото му и енергично лице... Брин усети, че по гърба ѝ полазиха мравки. Изкашля

се.

— Ужасно време за пазаруване. — Гласът ѝ прозвуча високо, почти пискливо.

Мъжът не обърна внимание на опита ѝ да завърже разговор. Вдигна вежди и с въздишка обърна поглед към счетоводната ѝ книга. Брин не откъсваше очи от лицето му, изучавайки трапчинката на брадичката му, плътните му устни и изпъкналите скули.

— Надявам се, не съм сбъркал магазина — заяви той рязко, почти обвинително.

Гласът му прозвуча сприхаво, но в същото време някак... задушевно. Странно съчетание. Брин отново потрепери. Никога не бе виждала този човек, а познаваше цялото население на Фронтидж Бей. Поизправи се на стола и се намръщи.

Той също свъси вежди. В дългите му гъсти мигли блестяха капчици дъжд. Брин почувства, че сърцето ѝ се качва в гърлото.

— Виждам, че сте намерили размера, който ви трябва. — Тя се зае с купчината копринено бельо върху бюрото и се опита да успокои сърцето си. Изправи се и се обърна към него с най-професионалната си усмивка: — Насам, моля. Ще пресметна сумата. А може би искате да вземете за съпругата си и комбинезон в същия цвят? — Не беше погледнала дали носи венчална халка, но като се има предвид интимната покупка, такова предположение изглеждаше основателно.

Той не отговори. Брин се обърна и срещна студения поглед на мъжа.

— Добре, без комбинезон. — Още една усмивка — Елате на касата, ако обичате... Сигурно имате твърде специален повод, за да тръгнете да купувате в такова отвратително време. Искате ли кутия за подарък?

— Не си правете труда — изръмжа той, мина покрай нея и влезе в магазина. — Покупките ги е направила дъщеря ми. Аз само ги връщам. Макар че, трябва да призная, мислех направо да хвърля тези... неща в кофата за боклук. Ала ме беше страх да не ги изрови.

Брин тръгна след него, опитвайки се да проумее гневните думи. Значи искаше смяна и, както повечето мъже, попаднали в магазин за дамско бельо, се чувстваше не на място и му се струваше, че трябва да се държи грубо.

— След вас, господине. — Тя се изплези зад гърба му. Значи и такъв привлекателен мъж в края на краищата не бе лишен от човешки слабости. Сега, когато не беше под магията на необикновените му очи, можа да го огледа по-добре. Фигурата му бе... малко мечешка. На високопоставен мечок, реши тя, забелязала ушитото по поръчка палто. Приличаше на човек, свикнал да поема по-големи отговорности от връщането на дамско бельо...

Но той като че ли нямаше намерение да избира. Бе се насочил към изхода!

— Един момент, моля. Почакайте! Мислех, че искате смяна.

Мъжът се обърна към нея, без да пуска дръжката на вратата.

— И вие, предполагам, бихте ми препоръчали нещо такова?

Брин погледна дълбоко изрязаното червено боди, което бе посочил.

— Червеното не е за всеки — посъветва го тя.

— Сигурен съм! — отсече мъжът. Той излъчваше враждебност и Брин заекна:

— В такъв случай... Доколкото разбирам, трябва да ви върна парите. Но защо всъщност дъщеря ви е недоволна от покупката си?

— Защо ли? — избухна непознатият и посочи към рафта с още по-оскъдно черно бельо. — Как не ви е срам да питате! Би трябвало да се забрани със закон да се продава на тринайсетгодишни момиченца бельо за... проститутки! Но тъй като очевидно такъв закон няма... — Тонът му стана насмешлив. — Бих ви посъветвал да не продавате на моето дете други подобни... неща. В противен случай ще си имате работа с мен.

Потресена, все още озадачена от възмущението в очите, които отначало ѝ се сториха толкова нежни, Брин гледаше занемяла как нахлулият вятър развява полите на зеления сатенен халат около коленете на куклата манекен. Вратата се затвори с трясък зад гърба на мъжа. Звънчето отново се обади, но този път веселият му звън ѝ се стори съвсем неуместен. Тя притисна дантелата към гърдите си, изтича към прозореца и се взря в бурната нощ. Чу рев на двигател. Лампата на ъгъла освети ягуар нов модел.

— Ягуар! — пламна тя от яд. — Съвсем подходящ за Тарзан! — Заклучи вратата със същата ярост, с която посетителят я бе затръшнал и спря да види върнатите покупки. — Нахалник! Проститутки ли?

Колко жени се редиха на опашка, за да купят подобно бельо за дъщерите си! — Беше стилно. Елегантно. Тя сама бе измислила този модел от коприна и дантела от своята серия „Сладки мечти“, за да събуди чувство на женственост у младите момичета. — Как смее! — повтори Брин още по-гневно и започна да гаси лампите в магазина.

Едва когато всичко потъна в тъмнина, се успокои дотолкова, че да се върне в канцеларията и да се заеме със сметките. Но дори тогава не успя да се съсредоточи. Та нали защото толкова добре познаваше стеснителността на младите жени бе измислила „Сладки мечти“! Поради същата причина реши да предложи на момичетата курс за изграждане на самоуважение. Как смееше той да ѝ отправя подобни нагли обвинения!

Грабна вбесена телефона. Първо завъртя вкъщи, но отново чу сигнала „заето“ и стовари слушалката. За какво ли можеше Кевин да говори толкова дълго? Обзе я тревога.

Реши да приключи с пресмятането на оборота и да остави описа на стоката за друга вечер. Но докато работеше, мислите ѝ се връщаха към непознатия. Грубиян, реши тя. Какво ли би казал за собственото ѝ почти несъществуващо бельо? Е, да, то определено бе предизвикателно. Точно това беше целта. Самоуверените жени, които обичаха да чувстват допира на коприна до кожата си, харесваха този модел. Но той явно не знаеше, че жените от всички възрасти предпочитат понякога сексуалната фантазия пред здравия разум!

Изпита съчувствие към дъщерята на грубияна. Толкова хубав мъж, с такова високо самочувствие, сигурно никога не е страдал от юношеска свенливост и нямаше представа какво означава да се притесняваш за външността си.

Брин сведе поглед към счетоводната книга и опита да се съсредоточи над сметките, но така и не можеше да се отърси от спомена за неприятната среща. Каква ли беше жена му? Потисната? Наплашена? А коя всъщност бе дъщеря му?

Проследи с пръст сумите от лентата на касовия апарат и опита да си спомни кой клиент какво е купил. Би трябвало веднага да забрави случилото се... Само че му дължеше пари. Не че на човек, който кара ягуар, са му необходими тези пари, но все пак...

Намръщи се. Моделът „Сладки мечти“ не беше евтин. Как можеше дъщеричката на този благочестив простак да си го купи сама?

А може би съпругата му е бръкнала в семейния бюджет? Ами ако жената е решила да се опълчи срещу тираничния си мъж?

Пръстът ѝ стигна до сума, която отговаряше точно на цената на върнатото бельо.

— Мишлето! — прошепна Брин прякора, който бе измислила на дребничкото срамежливо създание, обикалящо напоследък около магазина. Прехапа устни и се замисли. Да, всичко съвпаднаше, включително очите, макар на момичето да бяха по-сиви.

Коя бе тя? Мишлето следваше навсякъде Стейси Евънс. Странна двойка. Стейси бе дъщеря на нейна приятелка от ученическите години, Съни Евънс, и беше копие на майка си — със сламеноруса коса, лъчезарна и общителна. Сигурно я бе запознала с приятелката си, но Брин така и не можа да си спомни името ѝ.

Усмихна се. Стейси и Мишлето. Приятелството на двете момичета ѝ приличаше на нейното собствено приятелство със Съни, като тя беше в ролята на Мишлето. Сега това време ѝ се струваше безкрайно далечно, но тогава бе отчаяна, че никога няма да бъде красива и никога няма да има хубава фигура. През всичките тези години Съни ѝ бе истинска довереница и Брин я обичаше като родна сестра. Може би затова сега съчувстваше на Мишлето.

Посегна към телефона. Ако навремето Съни не ѝ бе внушила самочувствие, сигурно днес щеше да е друг човек. Ако сега майката на Мишлето поемаше риска да се противопостави на превзето благочестивия си съпруг, най-малкото, което Брин можеше да направи, бе да я подкрепи.

— Ало, треньор Евънс на телефона.

— Винаги на поста, нали, треньор Евънс? — усмихна се Брин. Пол Евънс, съпругът на Съни, бе треньор на университетския баскетболен отбор. Познатите му често се шегуваха, че той обича две неща на света — първо спорта и след това Съни. Брин обаче не споделяше това мнение. Пол бе чудесен човек, добър съпруг и прекрасен баща на две жизнерадостни момичета. Брин мислеше, че не би имала нищо против някой ден да намери мъж като него. Единствената ѝ връзка досега обаче бе с човек, у когото, за съжаление, тези качества напълно липсваха. Ако имаше повече мъже като Пол и по-малко като този, когото в момента се опитваше да открие... Тръсна глава, за да отпъди неприятните мисли. — Там ли са Съни или Стейси?

— Много се радвам да те чуя — долетя гласът на Пол. — Сънище съжالياва, че не си я намерила. Тя все казва, че никога не отделяш време за друго, освен за работата си и за Кевин. Само преди десет минути заведе Стейси и Лий на мъчения. Така нарича уроците им по пиано. — Той се засмя, после изведнъж стана сериозен: — При вас всичко наред ли е?

— Аз се чувствам прекрасно. А Кевин... колкото би могъл да е добре. Има добри и лоши дни, но нали го познаваш, той е оптимист.

— Да, знам, той е стоик като баща ви... Е, с какво мога да ти помогна, щом всичко е наред? Ти никога не се обаждаш само защото няма какво да правиш.

Брин се поколеба.

— Ами... Исках да те попитам дали познаваш една от приятелките на Стейси — дребно мълчаливо момиче със светлокестенява коса до раменете. Незабележима в сравнение със Стейси, но с много изразителни очи, сиви или по-скоро сиво-сини.

— Разбира се, че я познавам. Това е Холи Корт. — Пол се засмя: — Не бих могъл да я опиша по-добре. Съни не ти ли е казвала, че мой бивш състудент се премести да живее тук? Дойде да подсили „Метрополитън“. Казва се Сам Корт. Сигурно си чела за него във вестниците.

— Сам Корт — произнесе Брин. Звукът ѝ хареса. Бе чист, естествен и някак... мощен. — Значи този варварин пее в „Метрополитън Опера“? Невероятно! — Помисли още малко. — Не е възможно! — отсече накрая.

— Опера ли? Сам Корт? — Пол избухна в смях. — Съни е права. Ти наистина жива си се погребала. „Метрополитън“ е хоккейният отбор на Сиатъл. Всички вестници пишат само за това. От години не сме имали отбор и сега се опитват да го възстановят, но нали разбираш — бой за треньорското място, за заплатите на играчите — и все не става. Голям успех е, че откраднахме Сам Корт. Питай Кевин, той трябва да знае.

— Сигурно знае — съгласи се тя. Имаше ли смисъл да обяснява, че рядко намира време за вестници, какво остава за спортните страници?

— Не съм виждал Сам от университета. Разбира се, следях кариерата му. Самурая имаше голям успех в Лос Анджелис. Но много

се радвам, че е тук, сякаш съм срещнал загубения си брат. Надявам се, че отборът ще се закрепи.

— Хокей? Самурай? — повтори Брин недоумяващо, докато Пол се впусна в подробности за отбора.

— Но ти сигурно не се обаждаш да говорим за успехите на стария ми приятел — най-после смени темата той. — Питаше за дъщеря му. Сигурен съм, че ще се запознаеш с тях на бала по случай празника на Все светии. Съни се е побъркала за тези покани. Нали ще дойдеш?

— Сигурно — измърмори Брин разсеяно. Мъчеше се да свърже чутото с образа на мъжа, когото срещна днес. Оказа се, че е лесно да си представи този грубиян в ролята на хокеист.

— Съни спомена, че иска да запише Холи заедно със Стейси и Лий в твоя курс за манекени — продължи Пол.

— Не е точно за манекени.

— Добре де, каквито и да са. Съни разчита, че ще убедиш Сам. Той съвсем не е във възторг.

Брин не се съмняваше, че Сам Корт не е във възторг от нейния курс. Щом смяташе, че някакво безобидно белъо може да увреди психиката на дъщеря му, сигурно би предпочел детето му да надене чувал, вместо да се доближи до „Романтика“. Може би жена му бе посклонна да се погрижи за самочувствието на Мишлето. Пол не бе казал нищо за съпругата на приятеля си, но в момента Брин нямаше нито време, нито настроение да се занимава със семейния живот на Корт.

— Знаеш ли телефонния им номер? Дължа на Холи пари и бих искала да ѝ ги върна още днес.

— Мисля, че още не са им свързали телефон. Бяха наели апартамент в центъра, но днес се преместиха във вила в нашия квартал. Нали я знаеш, онази с многото прозорци на покрива.

Брин не искаше този мъж да ѝ бъде съсед. Сам Корт бе груб и арогантен! Нещо повече — имаше достатъчно пари, за да живее в къща за половин милион долара! Смазана от това съобщение, тя благодари набързо и затвори.

Вдигна отново слушалката и набра номера вкъщи. Имаше нужда да чуе гласа на брат си. Кевин, който някога бе мечтал за спортна кариера и който бе прекрасно, внимателно и щедро момче, никога нямаше да може и да си помисли за такава къща, защото сигурно цял

живот ще бъде притиснат от непрекъснато растящите медицински разходи.

Най-после свободно. Това я успокои. Докато чакаше, се замисли за болестта на Кевин. Преди да започне да се грижи за него, не бе чувала за „нефротичен синдром“. Сега го познаваше до болка. А още по-добре познаваше безкрайно увеличаващите се цени за лечението. Застраховката отдавна бе свършила, а парите за хемодиализа сякаш никога не стигаха. Вече цяла година теглеше от спестяванията си, а миналата седмица доктор Лоу ѝ каза, че трябва да се мисли за присаждане на бъбрек. Цената за такава операция бе астрономическа. Наистина, обещаваха някаква помощ от местния клон на Фондацията за бъбречно болни, но тя знаеше, че нуждите на хилядите пациенти бяха винаги много по-големи от наличните фондове.

Брин отмести купчината коприна, върната от Сам Корт. Печалбата от тази покупка не стигаше дори за лекарства за един ден, какво остава за един час хемодиализа. Пък и тя за нищо на света не би ощетила клиент.

— Ало, госпожо Флеминг, вие ли сте? Защо сте още там? Да не би Кевин да не е добре? — Затаи дъх, докато домашната помощничка обясни, че не е могла да си тръгне заради бурята. — Всъщност много съм доволна, че ви заварих. Имам още малко работа. Бихте ли казали на Кевин, че ще се забавя? Той сигурно е вече на апарата.

Усмихна се на неодобрителното мърморене на възрастната жена. Госпожа Флеминг винаги я обвиняваше, че работи прекалено много.

Взе шлифера и прибра касовата книга в чантата. Да, единственото почтено нещо, което можеше да направи, бе да изтърпи дъжда и вятъра и да върне парите на Холи Корт. Така нямаше да изпитва чувство на вина, нямаше да има нужда да се среща отново със семейство Корт.

В последния момент пъкна върнатото бельо в страничния джоб на чантата си. Все пак хранеше слаба надежда, че жената на този звяр ще го убеди да ги даде на дъщеря си.

Вятърът я блъсна и разпиля косата ѝ. Дъждът биеше в лицето ѝ, локвите обилно напояваха обувките ѝ. Защо не дойде с кола на работа? Размина се с млада двойка, стгусена под голям чадър. Момчето се опитваше да запази приятелката си суха. Брин се обърна да ги

погледне с внезапно обзел я копнеж. Откакто се излъга в Антъни Карерас, не ѝ бе минавало през ум да търси подкрепата на друг мъж.

Вдигна яката си. Раменете на Сам Корт бяха широки и би било приятно да се облегне на тях... ако не носеха такава дървена глава. Би ли могла Брин да го промени? Представи си реакцията му и се усмихна. Наведе глава и ускори крачка. Най-после стигна до улицата, която водеше към къщата. Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна странна мисъл: „Внимавай, Брин Пауъл, може би си намерила мъжа, когото търсиш цял живот“.

ВТОРА ГЛАВА

Сам Корт спря на паркинга пред луксозната си вила. Излезе от ягуара, прегърби се под студения порив на вятъра и тръгна намръщен след дъщеря си, която тръшна вратата на колата и хукна към къщата, без да се обръща. Вечерта започваше лошо. Не така си бе представял първата им вечер в новия дом. А може би прекалено много бе разчитал, че с това преместване двамата ще започнат нов живот?

Извади разсеяно пропуска и го показва на възрастния пазач. Холи трябваше да чака и от упорито вирнатата ѝ брадичка ясно личеше, че е ядосана. Какво пък, и той бе ядосан от поведението ѝ. Трябваше да разсее напрежението.

— Холи... — започна той, но тя се втурна към вратата, без да го чака. — Внимавай, ще паднеш!

— Татко! — хвърли му тя предизвикателен поглед. — Докога ще се държиш с мен като с дете?

Сгушена в палтото, Холи му заприлича на жребче, което всеки момент ще се отскубне от поводите. Колко по-лесно бе всичко, когато момиченцето беше на пет години и го боготвореше...

— В края на краищата — продължи тя, — по алгебра и по английски ме преместиха в десети клас.

— Браво, зайо! — Сам отключи вратата и разроши нежно мократа ѝ коса.

— Татко... — дръпна се тя. — Не искам вече да ми викаш „зайо“.

Усмивката му угасна.

— Цял живот съм те наричал така. Това демонстрация заради проклетото бельо ли е?

Тя ритна една от натрупаните в хола кутии, без да го поглежда. Сам се наведе към нея.

— Какво имаш на очите си? — попита той рязко.

— На очите ми ли? Нищо. Защо?

— Холи! Гримирана ли си? — Прекара пръст по клепача ѝ и стисна зъби. — Иди се измий — каза спокойно и изтри пръста си с носна кърпа. — След това ще излезем да изядем по една пица и да се разходим.

— Всички момичета на моята възраст носят грим и червило — възрази Холи. — Защо аз да не мога?

— Защото не ти трябва! — Усети как търпението го напуска. — Защо искаш да развалиш хубавата си кожа?

Устните ѝ трепнаха, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Сърцето му се сви. Не можеше да издържа сълзите ѝ. Разкопча най-горното копче на ризата си. Този път няма да мине!

— Нямахше нужда да връщаш хубавото ми бельо — изхлипа Холи обвинително. — То нямахше да развали кожата ми. Ако не ме беше заварил да го показвам на майката на Стейси, нямахше дори да знаеш. Продавачката в магазина ми каза, че ако имала дъщеря, щяла да ѝ купи точно това.

Сам се обърна Холи му бе напомнила за срещата с онази дългокрака блондинка. Целият скандал стана след тежка тренировка, от която костите го боляха. В такива дни съжаляваше, че бившата му жена се втурна към света на шоубизнеса с надеждата да стане звезда и го остави сам да се справя с възпитанието на дъщеря им.

— Нямам намерение да обсъждам това. — Посочи към витата стълба. — Иди се преоблечи. Първо ще ядем и после ще поговорим.

Сълзите се затъркаляха по бузите на Холи. Но като видя, че от тях няма полза, тя се извърна рязко, провря се между кутиите и изтича по стълбата.

Сам опря чело на студения прозорец и се загледа в проливния дъжд. Всички момичета ли носеха тонове грим? Бе се надявал, че тези спорове ще останат в Лос Анджелис, заедно с холивудското влияние.

Силен звън прекъсна мрачните му мисли. Не можа веднага да осъзнае, че е домофонът.

— Корт слуша.

— Добър вечер, господин Корт — чу той гласа на пазача. — Една полуудавена дама иска да ви посети.

— Не очаквам никого. Коя е тя? — Само Пол и Съни Евънс знаеха, че се е преместил тук.

— Тя казва, че идвала по работа. — Тонът на пазача показваше, че не вярва на тези думи.

Сам си спомни, че се е обадил на фирма за поддържане на домакинството. Може би бяха изпратили свой представител.

— Пуснете я — съгласи се той неохотно и тръгна към вратата. Реши да пресрещне горката жена до портала на двора и там да отговори на въпросите ѝ, за да не я разкарва до къщата.

Не очакваше, че дъждът толкова се е усилил. Ризата му бързо се намокри. Не очакваше също, че и посетителката, бореца се като него със силния вятър, ще върви, без да гледа напред. Той се блъсна в нея и едва не я събори. Чу изненадания ѝ вик и я хвана за ръката, за да не паднат и двамата. Вдигна глава и я огледа. Първото, което видя, беше бясно пулсиращата вена на бялата ѝ шия. После, когато позна жената от магазина за бельо, собственият му пулс се ускори от гняв.

— Вие? — изръмжа той. — Какво правите тук?

— Наслаждавам се на обноските на един грубиян — отсече Брин Пауъл, отметна мокрите кичури от очите си и опита да се освободи.

Но Сам стисна още по-силно ръката ѝ. За миг изпита желание да ѝ покаже какво значи истински грубиян. Колкото повече гледаше чувствените ѝ, блестящи от дъжда, червени устни, толкова повече се засилваше желанието. Само това му липсваше! Намръщи се и я отблъсна.

— Пак ви питам, какво правите тук?

— Във всеки случай не се радвам на чара ви.

Преди последния спор с Холи, Сам съжаляваше, че се нахвърли така върху жената. Не беше в негов стил. Спомни си как привлекателната блондинка се появи в магазина. Изглеждаше като светица сред еротични дрънкулки. И се държеше с такова непоносимо спокойствие!

Брин мина покрай него и се насочи към вратата.

— Ако не възразявате, искам да поговоря със съпругата ви.

— Възразявам. — Сам хвана ръката ѝ, преди да успее да почука. — Каквито и въпроси да имате, ще трябва да ги обсъдите с мен.

Брин вдигна глава и видя как малка дъждовна капка се изтърколи по загорялата му буза и спря в трапчинката на брадичката.

— Невъзпитаните хора като вас могат да говорят по работа на стълбите, но аз предпочитам да вляза на сухо.

— Разбира се, госпожо, заповядайте в моята приемна... — произнесе той подигравателно и отвори вратата.

— ... каза паякът на мухата — довърши тя машинално стихотворението и, неволно потрепервайки, влезе в топлото антре. — Тръгнахте си от магазина, без да вземете парите на Холи. Предполагам, госпожа Корт я е посъветвала да направи тези покупки, след като вие очевидно сте против.

— Много предполагате. — Той блъсна вратата зад гърба си и избута Брин навътре. — Холи! Ела тук, ако обичаш.

Брин погледна към витата дъбова стълба. Никога не бе влизала в тази вила, макар че отдавна ѝ се възхищаваше. Винаги си бе представяла, че прозорците на спалнята гледат към небето и човек може да лежи и да брой звездите.

— Очевидно знаете за мен повече, отколкото аз за вас — обади се Сам зад гърба ѝ. — Много ли ще е нахално да попитам за името ви?

Тя се обърна да отговори, но от устата ѝ не можа да излезе нито звук. Господин Корт бе хвърлил мократа си вратовръзка на пода и в момента събличаше ризата. След това тръсна глава и преди Брин да успее да мигне, свали и фланелката и се избърса с нея. Единственият дефект, който забеляза в съвършеното му тяло, бе дългият блед белег от рамото до лакътя и още един на ключицата от другата страна. Хокеят! Кънки... Лед... Нищо по-умно не ѝ дойде наум. Гърлото ѝ пресъхна. Изведнъж ѝ се стори, че в къщата е много горещо и разсеяно започна да разкопчава шлифера си.

— Е, ще ми кажете ли името си, или не? — В гласа му се долавяше неприкрит смях.

— Толкова ли е смешно, че искам да ви върна парите? — попита Брин, все още загледана в играещите под кожата мускули. — Къде е Холи? — Не хареса собствения си глас. Още по-малко хареса следващата мисъл, че кожата на Сам Корт изглежда... топла. Отдавна не бе докосвала мъж. Откакто се раздели с Антъни Карерас. Антъни, който обещаваще винаги да се грижи за нея. Който никога не изпълняваше обещанията си... Изведнъж усети, че мълчанието се е проточило и че Сам Корт я гледа с очакване. — Моля?

— Името. Как. Се. Казвате. Или може би трябва да ви наричам Мадам, като се има предвид с какво се занимавате. — Отметна глава и

се разсмя. — Е, не се обиждайте. Щях да кажа, че Златокоска е по-подходящо, ако това, което забелязах, наистина беше изчервяване.

— Татко! — чу се глас отгоре. — Викаш ли ме?

Брин подскочи и се обърна. Момичето изненадано спря по средата на стълбата.

— Г-госпожица Пауъл? — заекна тя, нервно премести поглед от посетителката към баща си и обратно и прехапа устни.

— Здравей, Холи. — Брин едва не я прегърна от радост, че вече не е сама с баща ѝ. — Но моля те... Всички ме наричат Брин — добави тя с усмивка. — Харесва ли ти новата къща? — Погледът ѝ обгърна луксозния хол, топлата дърворезба по стените и стъклописите по вратите. — Никога не е лесно човек да се мести, но едва ли би могла да отидеш на по-хубаво място.

— Кевин би я харесал — сведе очи Холи.

— Не знаех, че се познавате с Кевин.

— Кой е Кевин? — настръхна Сам. — Същият ли, когото пращахте по дяволите, когато дойдох в магазина?

Брин не отговори, а Холи приближи нервно до нея.

— Кевин ми каза, че би му било много приятно да седне на нашата тераса и да гледа яхтите. От неговата спалня каналът не се вижда. Казах му, че ако татко няма нищо против, може да дойде някоя събота. Ако, разбира се — намръщи се тя, — се чувства добре. И ако вие се съгласите.

— Кой е Кевин? — повтори Сам възмутено. — Вашият син ли? И откъде Холи познава спалнята му? — Гледаше дъщеря си, но очевидно въпросът бе насочен към Брин. Поне най-после научи името ѝ. Брин Пауъл. Брин. Но дали Холи я нарече госпожа, или госпожица? Повтори наум името и откри, че му харесва.

— Кевин е по-малкият ми брат — отговори Брин, преизпълнена с уважение към Холи. Какво ли ѝ струваше да говори свободно пред баща си, който толкова лесно правеше прибързани изводи?

— А откъде го познава Холи? Защо никога не съм чувал за този младеж?

Тя не знаеше как са се сприятелили Кевин и Холи. Не помнеше брат ѝ да е споменавал за момичето, но се опита да разведри атмосферата.

— Кевин има бъбречно заболяване. Когато не може да ходи на училище, Стейси Евънс му помага с уроците и взема домашните му. След като момичетата явно са приятелки, досещам се как дъщеря ви се е запознала с него.

Не виждаше смисъл да споменава за безкрайните болезнени изследвания, за да се намери подходящ донор за Кевин. Човек като Сам Корт не би се интересувал от мъчителното очакване да разбере дали самата тя би била подходяща. Това беше неин проблем. Кевин нямаше на кого друг да разчита... Овладея внезапно обзелия я страх и се обърна да види как господин Корт приема обясненията.

— Не ви ли е студено? — попита тя, без да се замисля.

Отначало той изглеждаше ядосан, след това по лицето му се разля изкусителна усмивка. Изражението му, толкова строго преди миг, омекна и Брин усети силно желание да докосне страните му. Тя се намръщи, отстъпи крачка назад и си напомни, че вече е загубила прекалено много време за тази работа. Извади от чантата си счетоводната книга.

— Парите, господин Корт — прошепна тя. — Може би трябва да ги върна на Холи. — Изкашля се и повиши глас: — Според моите сметки дължа на някого в тази къща четирийсет и пет долара и двайсет цента. — Отметна кичур коса от очите си и се зае да открие химикалка в чантата си. Този мъж без съмнение бе свикнал жените да падат в краката му. Е, за нея мускулите не са достатъчни, ако има сили да хукне след някой.

Сам бе заинтригуван от начина, по който тя се изчервяваше и се опитваше да не го показва. Струваше му се странно, че жена, която притежава подобен магазин, може да се изчервява. Сепна се. Не бе тръгнал да си избира жена! Ако това някога се случеше, неговата избраничка нямаше да продава бельо. Стана течение и той се обърна към дъщеря си:

— Моля те, направи ми една услуга. Донеси ми чиста риза от гардероба.

Холи се поколеба, сякаш искаше да възрази, но очевидно размисли и пое по стълбата.

Слава Богу, най-после реши да се облече, помисли Брин. Седна на една кутия и започна да пише, но немигащият оценяващ поглед на Сам я изнервяше.

— Скоро ли ще се върне съпругата ви, господин Корт? — настоя тя, макар вече да подозираше, че ако изобщо съществува някаква госпожа Корт, тя не живее тук.

Той обаче не отговори и Брин вдигна поглед. Изправен до нея, Сам я гледаше мълчаливо и не знаеше какво да каже. Накрая избра уклончив отговор — защитна стена срещу странното привличане, което долавяше помежду им.

— В тази къща всички решения взимам аз. Ако имате да кажете нещо, ще го споделите с мен. — По дяволите, сигурно приличаше на деспот. Видя как през лицето на Брин пробяга съчувствие. Съчувствие към дъщеря му. — Нищо, свързано с моето семейство, не ви засяга — продължи той с леден глас. — Препоръчвам ви да запазите съчувствието си за някой, който има нужда от него. Аз не се нуждаю от съчувствие.

Очите на Брин светнаха гневно:

— Съчувствам на всяко дете с такъв тираничен баща, господин Корт. Давате ли си сметка колко е трудно за едно момиче на тази възраст да изгради самоуважение, без да намира подкрепа у дома?

— Така ли? А защо вие се смятате за най-големия специалист в света? — Той тръгна към нея, но тя отново се бе заела с писане и не му обърна внимание. — Може би ви е интересно да знаете, че с дъщеря ми рядко имаме противоречия. На пръсти се броят случаите, когато сме спорили. Това включва и днешния скандал заради вашето отвратително бельо. — Докато говореше, разтриваше стария белег на ключицата. Винаги по време на дъжд го болеше. Трябваше му гореща сауна... ако тази жена въобще някога си отидеше. Той въздъхна и затвори очи. Когато отново ги отвори, срещна изпълнения с неприязън поглед на Брин. — Холи! — извика той. — Защо се бавиш, по дяволите? Не съм казал да гладиш.

Брин отмести поглед от голите гърди на хокеиста. Никаква скромност! Очевидно правилата, които налагаше на дъщеря си, не важаха за него.

Тя извади от чантата си върнатите покупки. Обикновено помнеше наизуст номерата на артикулите, но тази вечер всичко бе забравила. Вниманието ѝ привлякоха стъпките на Холи по стълбата. Усети копнежа в очите на момичето. Бе сигурна, че баща ѝ също го е видял. Как ли се чувстваше, когато разочарованието на дъщеря му бе

толкова явно? Без да иска, изпита съчувствие и към двамата. Бързо надраска разписката, откъсна я и пхна възможно най-незабележимо бельото обратно в чантата. Не трябваше да идва. Нямаше право да се намесва. Ако тя беше на мястото на Сам Корт, не би позволила някой да застане между нея и Кевин. Все пак можеше да ободри малко Холи.

— Тази вечер косата ти е много хубава — усмихна ѝ се тя, закопчавайки шлифера си. — Мисля, че ако малко я скъсиш, ще изглежда по-гъста и чуплива.

Докато говореше, светлината в къщата примигна и угасна.

— Татко!

— От бурята е, зайо. Не мърдай. Имам фенерче в чантата. — Гласът на Сам звучеше успокоително.

Брин се втурна към входната врата и се блъсна в мъжа. Впи пръсти в рамото му.

— Само у вас ли спря токът, или в целия квартал?

— Като казах да не се мърда, това се отнася и за вас. — Той я отмести, без да отговори на въпроса ѝ.

— Но вие не разбирате! Трябва да се обадя вкъщи. Кевин е на апарата за хемодиализа... Ох! — Тя се спъна в един кашон и загуби равновесие.

— Татко! — Холи бе тръгнала по стълбата към баща си и паниката в гласа ѝ се засилваше.

Сам хвана Брин и я дръпна към себе си.

— Ако и двете правите каквото ви казвам, всичко ще бъде наред — скастри ги той. — Телефонът ни още не е свързан, но сега ще излезем и ще видим какво става. — За секунди той взе нещата в свои ръце и ги изведе в бурната тъмна нощ.

При други обстоятелства Брин би се обидила от покровителственото му държание. Но сега мислите ѝ бяха заети само с Кевин. Отново се спъна и този път заби нос в широкия му гръб.

— Спокойно, спокойно. — Той я хвана за ръка. Бе прегърнал здраво през рамо дъщеря си, която носеше фенерчето.

— Не можете ли да побързате?

— И да се пребия? Сигурно ви се иска — изръмжа Сам. — Холи, внимавай. По-бавно! Не искам никой да пострада.

Вятърът откъм залива отмъстително ги блъскаше, дъждът се просмукуваше в дрехите им. Брин трепереше, свита зад Сам. Той се

оказа прав да не бърза — кракът ѝ попадна в някаква пукнатина и глезенът болезнено се изви. Тя извика, но веднага прехапа устни.

— Ударихте ли се?

— Нищо ми няма — излъга Брин. — Моля ви... Трябва да побързаме.

— Ще се обадим от портала. Вижте, пазачът вече е запалил фенер.

Тя не помнеше някога лъч светлина и работещ телефон да са ѝ се стрували по-ценни. Но с напредването на болестта на Кевин се бе научила да се радва и на най-малкия късмет.

След малко и Сам, и Холи, и пазачът, скупчени около нея, напрегнато чакаха края на разговора. Накрая тя затвори телефона и бавно пое въздух:

— За мое щастие нашата домашна помощничка се е забавила заради бурята. Кевин вече е на път към болницата. Благодаря на всички ви. Ще взема колата и ще го прибера.

— Ще се оправи ли Кевин? — прошепна Холи.

— Не се безпокой, случвало му се е и друг път. Лекарите от „Бърза помощ“ си знаят работата. Проблемът е, че ако по средата на хемодиализата спре токът, помпата блокира. В такъв случай цялата система трябва да се свали и да се почисти от съсиреци и замърсявания, за да не се получи инфекция и загуба на кръв — обясни тя. — Но сега вече всичко е наред, сигурна съм.

— Всички улични лампи са изгаснали. Не можете да вървите пеша в тази тъмнина. Ще ви закарам до болницата. — Сам благодари на пазача и ги поведе към колата.

— Няма нужда. И без това трябва да взема колата, за да закарам Кевин вкъщи — възрази Брин, но той властно я принуди да влезе в ягуара.

Първото, което я изненада, бе миризмата на кожената тапицерия. След това усети, че трепери. Как ли щеше да изкачи пеша този хълм?

— Накъде? — попита Сам и я погледна през рамо.

Брин обясни, но се успокои едва когато видя в далечината светлините на болницата. Но, разбира се, сградата на болницата имаше собствено охраняване! Въздъхна с облекчение.

— Боли ли ви кракът? — Той отново я погледна изпитателно.

— Не... Не много. Всъщност... Мислех си колко сте любезен...
Внимателен...

Сам се усмихна и спря пред ярко осветения вход на болницата.

— Като се има предвид, че съм дебелоглав, тираничен грубиян и отгоре на всичко невъзпитан? — Не й даде време да отговори и изскочи. Обиколи колата, отвори нейната врата и спря с ръка Холи: — Ще вляза с госпожица Пауъл, за да видя дали всичко е наред.

— Няма смисъл да си губите времето — вдигна ръка Брин. — Утре Холи е на училище, а ви попречих и да подредите багажа. И друг път съм идвала тук и ще се оправя. — Тя замълча — Едва не забравих. Парите ви. — С изненада видя, че още стиска разписката. — Аз ви дължа извинение. Не трябваше да се бъркам... Но не съм казала, че сте дебелоглав.

Сам затвори вратата на Холи и тръгна с Брин към входа. Спря под лампите и небрежно посегна към нежното дантелено бельо, подаващо се от страничния джоб на чантата.

— Имам сериозни причини да мисля, че на Холи не й трябва такива неща. Проблемът съвсем не е в бельото. Но тази вечер реших, че нейното щастие е по-важно от всичките ми съображения. — Той спокойно сгъна бележката, затвори пръстите на Брин около нея и за момент задържа ръката ѝ. — Умен мъж е този, който понякога приема съвета на една умна жена. Сигурна ли сте, че не искате да ви помогна да закарате Кевин вкъщи?

Брин кимна. Ръката ѝ лежеше в дланта му и за пръв път младата жена нямаше готов отговор. Сам я пусна, влезе в колата и потегли, без да се обръща. Холи ѝ махна през страничното стъкло.

Когато светлините на ягуара се скриха от погледа ѝ, Брин се отърси от вцепенението и пхна смачканата хартийка в джоба си. Трудно ѝ бе да реши какво да прави с мъж, когото имаше намерение да мрази, който успя да я разгневи, още преди да се запознаят, но който изведнъж ѝ се стори много човечен и я накара да тръпне.

Рязко тръсна глава. Не ѝ трябваша никакви трепети. Състоянието на брат ѝ налагаше да му отделя всичкото си свободно време, а Бог бе свидетел, то не беше много.

ТРЕТА ГЛАВА

Брин познаваше добре пътя през стерилните коридори. Заради добрия си характер Кевин бе всеобщ любимец, а тя обичаше целия персонал. Те бяха нейното спасение. Преди година, когато майка ѝ и баща ѝ загинаха при катастрофа, тя без никакъв опит се оказа в ролята на единствен родител на хронично болно дете и трябваше да се справи не само със скръбта си, но и с болестта на брат си.

Днешното посещение бе почти обичайно за Кевин и когато най-после, доста след полунощ, едно такси ги докара вкъщи, Брин бе поизмъчената от двамата. За нея денят бе започнал в пет часа и сега едва се държеше на краката си, но първо трябваше да сложи брат си да легне. Добре поне, че повредата бе поправена и вече имаше ток.

Оказа се, че е трудно да се открие леглото на Кевин. Когато бе в добро настроение, Брин казваше, че стаята е „обитаема“. Сега обаче бе изморена и му даде да разбере, че този хаос не ѝ харесва.

— Как можеш да живееш в такава кочина? — посочи тя към неоправеното легло, затрупано с книги, касети и мръсни дрехи. — Да не си успял да предумаш госпожа Флеминг да не чисти днес? — Погледът ѝ падна върху огромен лъскав плакат, закачен на стената. Сам Корт. — Какво е това?

— Портретът на Самурая с автограф. Той е защитник на новия ни хокеен отбор. Представяш ли си какъв късмет? Ще живее съвсем близо до нас. Дъщеря му, Холи Корт, е приятелка на Стейси. Те ми донесоха днес плаката.

Брин приближи. Портретът не беше добър — със свален шлем, паднала на челото коса и поглед, забит в шайбата, Сам изглеждаше поедър, но липсваше грубата сила. Въпреки това снимката явно целеше да подчертае мъжествеността му и да впечатли жените. Всъщност... Той така и не отговори на никакви въпроси за жена си. А може би беше човек с много лица. Можеше ли някой да предположи, че той е съпруг и баща? Брин изведнъж осъзна, че зад гърба ѝ Кевин говори нещо.

— И така, какво ще кажеш?

— За кое?

— Питам те дали имаш нещо против да отида в къщата на Холи, може би следващата събота. Не ме ли слушаш?

Брин се вгледа в лицето му. Подпухването и болезненият жълтеникав цвят бяха изчезнали. Очевидно хемодиализата помагаше. Но за пръв път от месеци насам очите му светеха по момчешки развълнувано.

— Ако баща ѝ е съгласен — каза тя накрая и приглади меката му руса коса. Мина ѝ през ум, че прави грешка. Но имаше ли значение какво мисли тя за Сам Корт? — Как се случи така, че Холи те покани?

Той се дръпна, раздразнен от покровителствената ласка.

— Холи е отскоро в града и се чувства самотна. Но е много умна, истински гений по алгебра. Знаеш ли, че я прехвърлиха в по-горен клас? Харесва ми. Не се лигави и не мисли само за външността си. Сигурен съм, че щеше да направи впечатление на татко.

— Да, професорите харесват умни деца. Но татко не беше безчувствен учен. Пол ми е казвал, че той никога не е пропускал твоя игра.

— Знаеш ли, Брин... — Кевин изведнъж стана сериозен. — Дори ако си представим, че имам късмет да си намеря резервни части и ми присадят бъбрек, никога няма да бъда нещо повече от зрител. Доктор Лоу казва, че трябва да съм реалист. Опасността от нараняване в контактните спортове е много голяма, а това е самоубийство за човек само с един бъбрек.

Очите на Брин се напълниха със сълзи. Тя бързо ги изтри. Кевин не искаше да го съжаляват.

Той я прегърна през кръста.

— Опитвам се да не мисля за това, но понякога не мога. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Стига сме говорили за това. Ние, семейство Пауъл, сме силни хора. — Тя го потупа по рамото и погледна към плаката. Сигурно би било лесно да намери утеха при толкова силен мъж. Но някои мъже предпочитаха да получават, вместо да дават, а тя нямаше сили за още едно подобно разочарование. — А за да е силен, дори един Пауъл трябва да спи — продължи тя. — И да не четеш с фенерче под одеялото, чу ли?

— Чух — отговори Кевин и посегна към пижамата си.

Брин откъсна листа от скицника си, разгледа го критично, смачка го и го хвърли в кошчето. Ренесансовата нощница, която обмисляше от няколко седмици, не се получаваше. Тя остави молива, стана, протегна се и тръгна към врящия в ъгъла стар кафеник. Наля си една чаша и се вгледа в тъмната течност, сякаш търсеше отговор. Тази сутрин нервите ѝ бяха опънати и кофеинът нямаше да ѝ подейства добре, но едва ли би останала будна без него.

Намръщи се от раздразнение и отпи от горещото кафе, без да изпита обичайното удоволствие от първата чаша. Сам Корт бе виновен за всичко с неговото идване снощи. Знаеше, че е глупаво да го обвинява, но не можеше да отрече, че появяването му наруши съня ѝ, а безсънието ѝ пречеше да работи. А може би истинската причина бе телефонният разговор с доктор Лоу сутринта? Преди да реши на какво се дължи раздразнението ѝ, звънчето на вратата извести за пристигането на първия клиент за деня. Тя допи набързо кафето. Мина ѝ през ума, че след като рекламата ѝ се е появила в сутрешния вестник, това може да е последната ѝ почивка през деня.

— Брин! Там ли си? — Съни Евънс надникна през вратата.

— Съни! Каква изненада — прегърна я Брин. — Вече мислех да ти изпратя официална покана. Идваш точно навреме за кафето.

— Кафе! Радост за душата ми! Както винаги, у дома сутринта беше лудница. Налях си три чаши, но и трите изстинаха, докато изгоня цялата банда. — Съни пое димящата чашка и вдъхна със затворени очи аромата.

— Нали знаеш, че за нищо не би сменила тази лудница? — засмя се Брин. — Но не си ли днес на аеробика?

— Готова съм. — Съни разтвори шлифера си и показва яркия екип. — Минах само да поклюкарстваме.

Брин заби поглед в пода. Страхуваше се, че знае точно за какво ще говори старата ѝ приятелка.

— Хайде, хайде, няма ли да ми кажеш какво мислиш за състудента на Пол? Разбрах, че снощи си се запознала с него. Трябва да си му направила добро впечатление, защото когато го срещнахме в пицарията, след като те беше закарал до болницата, Сам се съгласи да запише Холи в твоя курс. Преди това не даваше и дума да се каже!

Брин се задави с кафето си.

— Не ми беше казала, че имаме нови съседи. Когато ми се обади да запиша още едно момиче в курса, реших, че е някоя приятелка на Стейси от групата по музика.

— Мислех, че няма значение коя е. Освен това предполагах, че рано или късно ще се запознаеш със Сам, щом двамата с дъщеря му вече живеят наблизо. Но не е ли страхотен? Известен, богат, красив, свободен...

— Съни! — Брин си наля още една чаша. Но Съни само потвърждаваше това, което тя подозираше — че няма никаква госпожа Корт. Кафето се разля, но този път не можеше да обвинява кофеина. — Не ме интересуват нито прелестите на Сам Корт, нито семейното му положение. — Това може и да не беше съвсем вярно, но ако проявеше интерес, само би дала повод на Съни да продължи с опитите си да ги сватосва. Реши да ѝ обясни спокойно: — Нямам време да мисля за мъже. И без това се чувствам виновна, че Кевин е загубил толкова много. Той има нужда от цялото ми свободно време.

— Глупости! Ти се съсипваш. Откак се върна, се товариш все повече и повече. Погледни се — отслабнала си, имаш сенки под очите. Трябва от време на време да прекарваш по някоя приятна вечер с привлекателен мъж. Искам на тържеството да вземеш ума на Самурая. Давам ти повече от месец да се подготвиш. Само да не се появиш пак в онзи отвратителен костюм, който взе миналата година от Луиз Кавано!

— Съни! — въздъхна Брин. Знаеше мнението ѝ за костюма, но предложението ѝ да прекарва по някоя вечер с привлекателен мъж бе твърде смело дори за Съни. Кафето се разплиска в ръцете ѝ. Съни сватосваше от ранна детска възраст и бе убедена, че приятелките ѝ ще бъдат щастливи само ако си намерят съпрузи.

— Права съм и ти го знаеш. Сега тръгвам, че ще закъснея за аеробиката. Но ще се върна, не бой се. Трябва да си направиш прическа, маникюр, масаж. Бог ми е свидетел, че съм се мъчила да оженя кого ли не в града. Защо не и теб?

— Аз не съм перспективна. Пък и след Антъни нямам желание да опитам отново. — Отскубна се от прегръдката на приятелката си. — Бих те помолила да дойдеш следобед в магазина. Доктор Лоу се обади. Викат ме за резултатите. Много съм разтревожена.

— Разбира се, че ще ти помогна — Усмивката на Съни угасна. — Знаеш, че не омаловажавам проблемите ти. Толкова грижи полагаш за Кевин... Но мисля, че трябва да имаш и личен живот. Никога не съм харесвала онзи зализан Карерас, но се надявах, че той ще ти помогне да се впуснеш в живота... Добре, щом децата се върнат от училище, веднага идвам.

Брин кимна, преглъщайки буцата в гърлото си. Влязоха две клиентки. Съни спря до вратата и смени загрижения си поглед с весела усмивка.

— Ще се видим в три часа. Сигурно ще изкупя целия магазин, докато те няма. Опасно е да ме оставяш насаме с толкова прекрасни неща. — Тя се засмя, намигна и изхвъркна навън.

Брин поклати глава и почувства, че и тя е започнала да се усмихва. Със Съни човек не можеше да остане мрачен. Въпреки признанието ѝ, че не харесвала Антъни, тя бе първата, която ѝ помогна да повярва на обещанието му за работа мечта в „Люминер“. Но тогава никой от тях не знаеше, че той е толкова изпечен лъжец. Съни ѝ желаше доброто, но в случая не можеше да си представи какво би означавала една вечер с мъж като Самурая. Два остри камъка брашно не мелят, заключи Брин.

Сам Корт прочете формуляра, който Холи му даде след училище — какво ще се изучава в курса на госпожица... Не, сигурно госпожа Брин Пауъл. Не можеше да повярва, че снощи се е съгласил да запише дъщеря си. Сигурно Пол го е напил с бира. Пък и трябваше да се досети, че Съни може да е близка приятелка на госпожа Пауъл. Сега от него се искаше само подпис и чек. Нямахше нужда отново да се среща с тази жена.

Облегна се на стола, вдигна крака на бюрото и се загледа безцелно в тавана. Напоследък го бе обзела странна меланхолия. Имаше достатъчно работа, за да се отдава на мечти. Но днес на тренировката върху него се стовариха четирима играчи и нечия кънка попадна под маската на шлема и го поряза. Коляното го болеше, ребрата му бяха така пристегнати в превръзка, че едва дишаше, дясното му бедро бе посиняло. В такива моменти му идеше да се откаже от хокея. В Калифорния почти бе решил да прекрати кариерата

си. Но тогава получи това предложение за новия отбор, а то означаваше, че може да осигури на Холи живот в по-спокойно общество, запазило добросъседските чувства и традиционните ценности. Пол винаги му бе представял Сиатъл като истинска идилия. Но за Сам да пусне корени означаваше да се ожени. Беше ли излекувал вече раните си? Може би не всички жени бяха обзети от манията, че са красиви.

Все пак не живееха толкова зле сами с Холи. Персоналът, който бе наел за къщата, си вършеше добре работата. Чувстваше се женска ръка, топлина и светлина. Да, новата къща започваше да му харесва, Фронтидж Бей също. Но днес на тренировката бе чул слух, че отборът ще бъде продаден, преди още да е стъпил на крака. Новият собственик можеше да сметне, че на трийсет и три години вече е стар за хокея. Така беше казал един спортен журналист в Лос Анджелис. Когато цялото тяло го болеше така, Сам бе склонен да се съгласи с него. Дали не трябваше да се замисли за треньорска работа? Той обичаше децата и се надяваше, че ще може да ги научи на професионализъм и спортсменство — качества, които напоследък май липсваха в хокея.

Формулярът на бюро то трепна от вятъра и привлече вниманието му. Сам спусна крака на пода и се намръщи от болка. Курсът на госпожа Пауъл обещава да изгради у дъщеря му самочувствие, самоувереност и собствено достойнство, умение да води смислен разговор, грижи за кожата, косата и ноктите. За месец и половина не беше никак малко. Не бяха ли това неща, които момичетата научават от майките си? Може би, но той нямаше никаква представа за тях. Холи си му харесваше и така, но когато се съгласи да я пусне на този проклет курс, тя се усмихна както някога. Какво лошо можеше да се случи? Преди да е размислил, Сам подписа формуляра и посегна към чековата си книжка.

А не би ли пожелала Брин Пауъл да научи и него как да поддържа дома си без целодневна домашна помощничка? От обявлението излизаше, че е супержена. Тази мисъл го развесели.

Неочаквано чу риданията на дъщеря си и скочи. Първата му мисъл бе, че се е ударила. Втурна се към вратата въпреки собствената си болка и я срещна на стълбите. Стейси Евънс точно излизаше. Дали не се бяха скарали?

— Татко! — изхлипа Холи и се хвърли в прегръдките му. — Съсипах си косата. Ужасна е! Какво ще правя сега?

Сам я огледа. Когато сърцето му се върна на мястото си, прииска му се да я удуши. Тя бе остригала дългата си кестенява коса и това, което бе останало, стърчеше на неравни кичури. Само сълзите ѝ го спряха да иска обяснение.

— Ами... Какво очакваше да се получи, когато реши да се подстрижеш?

— Казах на Стейси какво ме посъветва снощи госпожица Пауъл и тя се съгласи. Само каза, че ще изглеждам много по-добре, ако я направя наистина къса. Намерихме такава снимка в едно списание. Но сега изобщо не приличам на снимката.

Сам усети, че се ядосва. Малко ли му беше белъто, че трябваше да изтърпи и това?

— Облечи се — каза той. — Твоята госпожица Пауъл пише, че може да те научи да се грижиш за косата си. Ще започнем обучението още днес.

— Добре, татко. — Холи изтри сълзите си. — Мислиш ли, че тя ще може да ме оправи?

Понечи да отговори, че не би искал да е на мястото на Брин, ако не може, но дъщеря му бе толкова нещастна, че се въздържа.

След няколко минути, вече пред входа на магазина, се чудеше защо е дошъл. Брин Пауъл не бе виновна за прическата на Холи, а и в обявлението ѝ не пишеше, че може да подстригва. Не можеше да я нарече и приятелка на семейството. За какво идваше тогава? Трябваше да признае, че тази жена го интересува — дотолкова, че да използва косата на дъщеря си като повод да я види отново.

Бе истински разочарован, когато влезе в магазина и вместо Брин го посрещна Съни Евънс.

— Какво ви се е случило на вас двамата? — възкликна тя.

— На мен ли? — изненада се Сам.

— Да, на теб. — Съни посочи обляното в сълзи лице на Холи и неговата разкъсана буза. — Холи изглежда като остригана с машинка за овце, а теб сякаш те е блъснал камион. Какво правите тук?

Уместен въпрос. Сам също би искал да знае отговора. Ала нямаше желание да обсъжда противоречивите си чувства с приказливата жена на Пол. Без да се замисли, извади формуляра за

курса на Брин и разказа накратко за случилото се с Холи. Спомена съвсем бегло за ролята на Стейси, но Съни веднага се хвана за това.

— Милинка, никога не вземай присърце предложенията на Стейси, преди да се посъветваш с някой възрастен. Аз си я обичам, но тя е много припряна. Това е една от причините да я запиша в курса на Брин — надявам се да насоча тази излишна енергия в правилна посока. — Усмихна се на Сам: — Стейси прилича на баща си. Веднъж накара Джой Паркс да скочи от втория етаж с чадър. Имахме късмет, че падна в храстите и не се преби.

Холи отново започна да подсмърча Сам се размърда неспокойно.

— Значи госпожица Пауъл я няма?

— Не, тя отиде с Кевин в болницата. Ще се върне всеки момент.

— Какво му е на Кевин? — намеси се Холи. — Днес не дойде на училище.

— Ами... Отиде с Брин да вземат някакви резултата. Знаеш ли какво, защо не отидеш в стаята отзад? Донесла съм домашни ябълки. Хапни, докато дойде Брин, а аз после ще те закарам до вас, за да не се налага баща ти да те чака.

— Мога и да почакам — обади се Сам. Не искаше да остави дъщеря си, преди да е сигурен, че може да се направи нещо. А като и без друго бе тук, имаше желание да види Брин Пауъл. След това можеше спокойно да я забрави.

Двете излязоха и той остана сам сред коприненото бельо. Отново му стана неудобно и започна да разглежда, за да се разсее. Спря пред златен манекен с лилава дантелена нощница, която не оставяше почти нищо за въображението. Представи си собственичката на магазина, облечена в тази нощница.

— Прекрасно! — прошепна той.

— Хареса ли си нещо? — чу се закачливият глас на Съни зад гърба му.

Сам едва не събори манекена.

— Гледах как е ушита.

— Така ли? За кого мислеше да я купиш?

— За майка ми. — Той се опита да не обръща внимание на учудено вдигнатите ѝ вежди, макар че се почувства малко виновен при мисълта за пълничката си белокоса майка.

— Ами... да... — започна Съни колебливо и, вече в свой стил, рязко смени темата: — Ще дойдеш ли на нашето тържество следващия месец?

— Не съм решил още — отвърна той с облекчение. — Пол ми спомена, но аз не съм много по маскарадите. Освен това отборът заминава на турне.

— Пол ми каза, че точно тази седмица си тук.

— Може би. — Сам тръгна към вратата. — Още не съм намерил домашна помощничка и засега не правя никакви планове. Не мога да оставя Холи сама.

— Холи е винаги добре дошла у нас.

— Знам. Тя обича да идва у вас. Но не искам да злоупотребявам с гостоприемството ви.

— И да искаш, няма да можеш. Пол те обича като роден брат. А аз вече съм решила да поканя Холи да спи у нас на празника. Всички съседни ще дойдат. Това ще е добър повод да те представя. — Тя се засмя. — Ако нямаш нищо против да се запознаеш с тълпа безделници, скелети и вещици.

— Всички ли ще дойдат? — Сам погледна към лилавата нощница.

— Всички — увери го тя, проследявайки погледа му. — Дори ако се наложи да ги доведе вързани.

— Добре... — Сам се изчерви и погледна часовника си. Звънчето оповести влизането на шумна група жени и той се почувства съвсем не на място. — Сигурна ли си, че мога да оставя Холи? Госпожица Пауъл изглежда ще се забави.

Съни се усмихна на клиентките, поздрави всички по име и го изпрати до вратата.

— Трябва да я наричаш Брин. Тук всички си говорим на малки имена. И не се безпокой за Холи. — Тя отвори вратата. — Присъствието ѝ ще разсее Брин, ако доктор Лоу ѝ е съобщил лоши новини.

— Какви лоши новини?

— Тя се надява да даде единия си бъбрек на Кевин. Резултатите трябваше да са готови днес. Но като не ѝ казаха по телефона, а я извикаха в болницата, тя се страхува, че отговорът ще е отрицателен.

— Тя предлага бъбрека си?! Та това не е дребна работа. Ами ако някой ден и нейният заболее?

— Такъв въпрос може да разбие семейство. Аз работя като доброволец в Центъра за бъбречно болни и съм виждала такива неща. Но Кевин си няма никой друг.

Сам хвърли поглед към витрината.

— Изглежда съм я подценил... Явно е твърде решителна и...

— Нямам навика да обсъждам личния живот на приятелите си. Но в случая с Брин не можеш да си представиш и половината от това, което е преживяла. Тя се отказа от блестяща кариера в Ню Йорк, за да се грижи за Кевин, след като родителите им починаха. А дотогава семейството преживяваше от нейните пари. — Съни се облегна на вратата и разтърка ръце.

— Сигурно ти е студено. Влизай в магазина. Може би трябва да взема Холи. Не искам да създавам допълнителни проблеми.

— Не се безпокой, ще я докарам, когато се прибирам. Почакай да видиш какво ще направи вълшебната Брин с косата ѝ. И чакай само Стейси да ми падне в ръцете. Ще я обръсна гола глава!

Сам се засмя, а тя го изблъска и затвори вратата зад себе си, преди да е успял да възрази. Горкият Пол. Тази жена бе фурия. А на Пол това му харесваше. Усмивката му угасна. Бе си позволил да съди прибързано за Брин Пауъл.

Спря на червен светофар и зърна Брин зад волана на един фолксваген. Стори му се бледа. Сърцето му се сви. Изписаното на лицето ѝ отчаяние, разсеяният ѝ поглед му напомниха за ужаса, който бе преживял преди няколко години, когато Холи се разболя от пневмония.

Русият младеж до нея сигурно беше брат ѝ Кевин.

Клаксонът на колата отзад изсвири нервно и Сам се сепна. Едва не бе пропуснал зеления сигнал. Прииска му се да обърне и да се върне в магазина. И какво ще правиш там? Ще ѝ предложиш своя бъбрек? Ела на себе си! Напомни си, че дори не познава Брин Пауъл. Напомни си, че и без нея си има достатъчно проблеми. Мина още две улици, обърна и натисна докрай педала на газта. Дори острата болка в бедрото, също спомен от сутрешната тренировка, не го накара да размисли и да си отиде вкъщи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В магазина нямаше никой, освен младежа, когото Сам зърна в колата с Брин. Той бе с гръб, но не се обърна при звука на звънчето, заслушан в откъслечния разговор, който се дочуваше откъм задната стая. Сам затвори вратата и приближи.

— Какъв е проблемът, синко?

Кевин го погледна.

— Боже мой! — възкликна той. — Самурая! От плът и кръв! — Прокара ръка през русата си коса. — Нищо не съм направил на Холи, кълна се! Само влязох и казах: „Здравей, Холи“, а тя изпищя, изпусна ябълката, избяга в банята и се заключи вътре.

За Сам това бе нелогично, но сигурно имаше нещо общо с начина, по който се чувстват тринайсетгодишните момичета. Той потупа успокоително момчето по рамото и тръгна към заключената врата, пред която Брин и Съни се вслушваха в приглушените ридания.

— Какво се е случило?

— Сам! — нахвърли се върху него Съни. — Холи е голям инат!

Брин вдигна очи. Погледът ѝ спря на подпухналото му око.

— Надявам се, не сте катастрофирали снощи заради тъмнината.

— Нищо ми няма. — Отдавна никой не бе обръщал внимание на раните му. — Холи никога не се е държала така. — Опита се да отвори вратата: — Холи! Излез да поговорим.

— Той отиде ли си? — чу се треперещият ѝ глас.

— За мен става дума, нали? — обади се Кевин. — Нищо не съм ѝ направил. Искях да я питам за домашното по алгебра.

— Не е заради теб, синко — обясни Сам. — Заради косата ѝ е.

— Какво ѝ е на косата? Не съм забелязал.

— Брин, бях започнала да ти казвам — намеси се Съни. — Стейси е накарала Холи да се подстриже. Изглежда ужасно — призна тя шепнешком. — Мислиш ли, че ще можеш да я оправиш?

— Аз не съм фризьорка. Защо не се обадим на Мидж? — Прехапа устни. — Да не би всичко да е, защото ѝ казах... Нали

споменах, че косата ѝ ще изглежда добре по-къса... Наистина много съжалявам, господин Корт. Но аз не мога да подстригам. В моя курс се занимавам само с хигиенни грижи за косата. Снощи исках да кажа на Холи нещо приятно, защото ѝ беше мъчно, че трябва да върне нещата, които е купила.

Като гледаше бледото ѝ изпито лице, Сам мислеше, че всъщност той трябва да ѝ се извини, защото ѝ създава допълнителни тревоги. Устните ѝ бяха горчиво стиснати и ако не се лъжеше, скоро бе плакала. Сигурно новините не бяха добри, а той знаеше какво значи в такъв момент човек да е сам.

— Извинете за безпокойството, госпожице Пауъл. Ще отведа Холи и ще измислим нещо. — Ако тя искаше отношенията им да останат официални, той нямаше нищо против. Във всеки случай бе безопасно.

Съни хвърли слушалката и се втурна усмихната към тях.

— Ама вие двамата няма ли да престанете? Както казах на Сам, ние тук всички сме на „ти“. Стига с това „госпожице“ и „господине“. Сам, запознай се с Брин. Брин, това е Сам. Ето, вече сте представени. — Тя намигна на Кевин.

— Може би ти трябва да водиш моя курс по добри обноски — въздъхна Брин. — Е, ще може ли Мидж да подстриже Холи?

— Ами да, не ти ли казах? Защо не направиш на Сам кафе? — Тя я смушка в ребрата. — Аз ще заведа Холи до фризьорския салон. В края на краищата цялата тази каша е заради Стейси.

— Не ми ли каза, че Пол те чака днес по-рано? По пътя можеш да оставиш Кевин вкъщи, а той ще ти помогне да занесеш до колата половината магазин, който си закупила. Нали, Кевин?

— Разбира се, но Холи добре ли е? — Макар хлипането да бе спряло, той гледаше към вратата с подозрение.

— Ще бъде добре, ако всички ни оставите на мира — заяви Брин твърдо.

— Добре — съгласи се брат ѝ. — Ще ти се обадя по-късно.

Сам изпита уважение към него. За пръв път успя да го огледа добре. Очакваше да е дребен и хилав, но пред него стоеше съвсем нормално на вид момче, също като почитателите, с които се срещаше по училищата. Само че беше по-възпитан. Дали Брин не преувеличаваше сериозността на състоянието му?

— И аз ще помогна за кутиите — предложи той учтиво.

— Благодаря, сър, ще се справя и сам.

— „Сър“ се казва на рицари и благородници. Аз обаче съм решил да ставам светец. Дотогава ме наричай Сам.

Брин се усмихна. Хареса ѝ, че Сам не се държи с Кевин като с дете или, още по-лошо — като с прокажен, както навремето Антъни.

— Отидоха си, Холи — каза тя, когато камбанката иззвъня. — Излез, моля те. Една моя приятелка в съседната къща е гениална фризьорка.

Вратата на банята леко се откряна.

— А Кевин тук ли е?

— Няма го. Но той никога не би ти се присмял. За него приятелството е много по-важно от външния вид.

Вратата се отвори по-широко и Холи излезе с червени и подпухнали очи. Чак сега Брин видя косата ѝ и разбра защо всички са толкова разтревожени. Но тя разбра още нещо. Какво би казал Сам Корт, ако знаеше, че дъщеря му е влюбена в Кевин? Не смееше дори да си го представи.

— Да не караме Мидж да ни чака. — Прегърна момичето и го изведе през задната врата.

Малко по-късно, след като се уговори с Мидж, тя се върна в магазина. Поколеба се за миг, затвори очи и разтърка слепоочията си. Вратата безшумно се притвори зад нея.

— Мога ли да те поканя на вечеря, за да изкупя вината си за неприятностите, които ти причиних?

Брин отпусна ръце. Сам изглеждаше спокоен — състояние, което тя не бе изпитвала отдавна. Изглеждаше добре. Прекалено добре.

— Мислех, че си тръгнал.

— Ще почакам Холи — отговори той. Брин мина покрай него, грациозна като балерина, и Сам едва се сдържа да не целуне белеещата се под разпилените кичури шия. Остана неподвижен като статуя. — Можем да хапнем в близката закувалня. Става ли?

Тя се обърна към него. Преди миг бе усетила внезапно желание. Дали и той го бе почувствал? Не можеше да разбере. Лицето му бе спокойно и непроницаемо.

— Там храната е добра — отговори тя тихо и отмести очи. — Ако си гладен, иди. Мидж ще ме извика, когато Холи е готова и ще я

изпратя там. Аз трябва да подреда магазина. — Сякаш за да подкрепи думите си, Брин взе един розов комплект от рафта и го притисна до гърдите си.

— Все някога трябва да ядеш. Защо не сега?

Тя се замисли. Откога не бе вечеряла навън? От шест месеца? От година? Но за него явно бе нещо обикновено. Нали Съни спомена, че снощи го срещнала в пицарията?

— Не мога да дойда с теб — отговори тя неохотно, обърна се и се запъти към другия край на магазина.

— Не можеш или не искаш? — настоя Сам и препречи пътя ѝ.

Розовият комбинезон падна на пода между тях. И двамата се наведоха, но Сам бе по-бърз. Пръстите им се срещнаха. Брин замръзна от допира на топлите му ръце и студената коприна. Вдигна очи. Устните му бяха само на няколко сантиметра от нейните. Нямаше сили да помръдне.

Сам плъзна поглед от бясно пулсиращата вена на шията ѝ към устните. Въздухът между тях сякаш натеза.

— Брин? — За пръв път произнесе името ѝ. Хареса му как звучи. Беше различно. Тя беше различна от жените, които познаваше в Калифорния — потънали в кожи и пари, в грижи за собственото си здраве. Изведнъж му се прииска да разбере каква е била преди години, например на възрастта на Холи...

Брин се изправи и се отдръпна. Не можеше да приеме тази връзка, която ѝ предлагаша очите на Сам. Пред нея бе агонизиращото чакане за бъбрек за Кевин, особено след като днес ѝ обясниха какво ще стане, ако не се намери донор, докато най-голямата трагедия в уютния живот на Сам Корт бе зле подстриганата коса на Холи.

Сам пръв се овладя. Поне не той бе изпуснал комбинезона, помисли с удоволствие, докато между пръстите на Брин се изплъзнаха бикините и паднаха до него. Устните му се изкривиха в усмивка. Доставяше му някакво перверзно удоволствие да я кара да се чувства неудобно. Стана и с шеговит поклон ѝ подаде комбинезона.

— Благодаря — отговори тя сдържано, взе го и вдигна от пода бикините. Объркването ѝ отстъпи място на възмущение. Снощи той бе демонстрирал скромност, а днес никак не се смущаваше от прелъстителната си усмивка.

— Не мога да вечерям с теб — повтори тя. — Довечера Кевин пак е на хемодиализа. Пък и нищо не ми дължиш. Тук си помагаме. — Закачи бикините, благодарна, че пръстите ѝ вече не треперят и уморено добави: — Не мога да го оставя сам.

— Не искам това от теб — каза Сам рязко. — Кажи ми къде живееш, аз ще взема нещо за ядене и ще дойда. С Холи ще ме чакате у вас. Видях едно китайско ресторантче, в което дават храна за вкъщи. Ако Кевин не може да яде китайски ястия, кажи какво е добро за него. — Подаде ѝ лист и молив: — Ето. Обясни ми как да стигна.

Брин написа адреса и начерта карта. Досега не бе осъзнавала колко ѝ е нужно да се разсее след днешния разговор с доктор Лоу. Тя не можеше да стане донор на Кевин. Не ѝ се мислеше за дългия списък, в който днес бяха записали името му. Ако имаха късмет, щяха да намерят подходящ бъбрек до няколко месеца. Можеше обаче да минат и години.

Върна листа на Сам.

— Благодаря, че попита за храната. Кевин е на диета, бедна на белтъчини, но повечето хора не се замислят за това. Днес той ще вечеря рано. Много е дисциплиниран за възрастта си.

Сам кимна, сгъна листчето и го пхна в портфейла си.

— Едва не забравих. Колко ще струва подстригването на Холи?

— Не зная. Защо не минеш покрай Мидж да ѝ платиш лично? Тъкмо ще кажеш на Холи какви са плановете ти. Сигурен ли си, че тя няма нищо против да види Кевин на хемодиализа?

— Веднага ще отида. А ти не се безпокой за Холи, тя е смело момиче. Днешните сълзи не бяха в стила ѝ.

Брин се усмихна.

— Стейси не би припарила у дома, докато Кевин е на апарата си, а и много възрастни се чувстват така. Би трябвало да ѝ дадеш право на избор, Сам. Понякога човек крие страхове, за които другите и не подозират.

Само като чу името си, произнесено от нея, сърцето му се разтуптя. Но той бе свикнал да се контролира.

— Дъщеря ми е от желязо, нищо че има меко сърце. Между другото, снощи ме попита дали може да помага след училище в магазина, защото Кевин ѝ казал, че работата е много за сам човек.

— Ах, тези деца! — Брин се поколеба. — Ако Холи бе с няколко години по-голяма и ако имах повече пари, можех да я наема. Но сега...

— Може би аз трябва да ти плащам, за да ѝ разрешиш да помага? — попита той сериозно.

— А тя наистина ли иска да дойде?

— Трябва да призная, че моите съображения са повече егоистични — усмихна се той дяволито. — Холи не иска домашна помощничка, която да живее вкъщи, а аз не желая да я оставям сама, когато пътувам с отбора. Това може да е разрешение.

— Още ли не си разбрал, че децата искат това, което не им се разрешава? — засмя се тя. — Ако я оставиш за малко сама, няма да ѝ хареса.

— Може би. Но засега мисля да я оставя у Евънс, докато уредя нещо друго. Както и да е, това е мой проблем. Ако искаме да ядем скоро, трябва да тръгвам.

Брин видя как той бързо прекоси краткото разстояние до салона на Мидж. Движеше се леко и пъргаво като спортист. Какво ли се бе случило с брака му? Дали бе разведен, или вдовец? Не че я интересуваше, това бе просто любопитство към нов съсед. Намръщи се и седна зад бюрото си. Извади счетоводната книга и пресметна дневния оборот. Защо се съгласи да вечеря с него? Господи! Съни Евънс днес бе изхарчила за бельо цяло състояние.

Между страниците откри плик с нейното име, надписан с почерка на Съни. Сигурно това беше бележка с молба да не споменава екстравагантните ѝ покупки... Макар че, доколкото знаеше, Пол не отказваше нищо на тази лудетина. Оказа се подранило поздравление за рождения ѝ ден. Брин вдигна вежди. Рожденият ѝ ден бе след по-малко от две седмици и тя почти бе забравила за него. Или може би искаше да забрави? Бе почти на трийсет години, а какво имаше зад гърба си? Няколко снимки в стари модни списания. Съни мислеше, че ѝ е било трудно да се откаже от кариерата на фотомодел, но тя не знаеше, че Брин никога не се бе занимавала с това по собствено желание. Какво тогава я задържа толкова дълго в Ню Йорк, освен парите, от които семейството ѝ имаше нужда? Намръщи се. Антъни Карерас. Антъни, за когото съвършеното лице и тяло бяха всичко. Антъни, чиито лъжи и хитрини я държаха далеч от това, което наистина желаше — моделиерството. Той я убеждаваше, че се грижи за нейните интереси и

я караше да се снима, докато вече бе много късно да се заеме с нещо друго. Заради неговото лицемерие ли не искаше да погледне друг мъж? Вероятно.

Задната врата се отвори с трясък и прекъсна мрачната ѝ равносметка. В магазина влетя Холи Корт и Брин затвори книгата, готова да измисли някакъв комплимент. Погледна я и ахна. Нямахте го вече сивото мишле. Холи се бе превърнала в очарователна девойка. Как ли щеше да реагира Сам Корт?

— Харесва ли ви? — завъртя се Холи нетърпеливо.

— Чудесно е! Ти си чудесна! Късата коса открива лицето и подчертава очите ти. Изглеждаш много екзотично.

— Толкова се радвам, че според вас ми отива! Как мислите, дали Кевин ще ме хареса?

Брин си помисли за своя уравновесен брат и си спомни какво според него отличаваше Холи от другите момичета. Той не се интересуваше от външната красота. Но знаеше колко е важен за Холи отговорът и се опита внимателно да подбере думите си.

— За Кевин най-голямо значение имат умът, верността и чувството за хумор.

— Разбирам — кимна Холи. — И баща ми е същият. Когато майките на приятелките ми се тълпят около него, си мисля, че той е най-красивият татко на света и дори не го знае и си казвам, че имам голям късмет с него и сигурно затова ми е толкова добре у дома — завърши тя в скороговорка.

Брин си представи пълна стая с жени, майки или не, заплени от мъжествеността на Сам. Съмняваше се обаче дали той не съзнава обаянието си.

— Не е съвсем същото, Холи. Ти говориш за външната красота, а аз имах предвид по-дълбоки неща.

— Мислите ли, че баща ми е красив, госпожице Пауъл?

— Не съм казала такова нещо. Имах предвид...

— Да не би тогава да мислите, че е смотаняк? — разтревожи се момичето.

— Холи! Престани! — Сега бе ред на Брин да се смути. — Не говорим нито за мен, нито за баща ти, нито дали го мисля за смотаняк. Говорим по принцип.

— Да, госпожице.

Тя забеляза, че Холи едва прикри доволната си усмивка. Едно на нула. Нищо чудно, че Сам искаше дъщеря му да е заета след училище. Сигурно разгонваше приятелките му с двусмислените си забележки.

— Като стана дума за баща ти, той ще донесе у нас вечеря. Ако се забавиш още малко тук, няма да може да влезе.

— Къде е госпожа Флеминг?

— Тя работи на половин ден. — Двете загасиха лампите, Брин затвори и включи алармената инсталация. — Знаеш ли, наистина съм благодарна на баща ти за вечерята. Май съм по-уморена, отколкото мислех.

— Много работите — съгласи се Холи, влезе в колата и се пресегна да отвори вратата на Брин. — И Кевин, и госпожа Евънс мислят така.

— Виж ти! И какво казва Съни? — Спомни си съвета на Съни да прекарва от време на време по някоя вечер с привлекателен мъж.

— Не знам точно. Чух я да казва на господин Евънс, че се надява да не сте много уморена, за да си направите нов костюм за празненството. Той се засмя и отговори, че ако дойдете с миналогодишния, ще си починете на спокойствие, защото никой няма да посмее да ви покани на танц.

— Не ги е срам! — Брин паркира зад ягуара. — Баща ти въпреки всичко ни е изпреварил. Но сигурно е пристигнал, преди Кевин да е включил апарата, защото не го виждам да чака отвън. Дано Кевин приеме спокойно това посещение. Той боготвори всички спортисти.

— Всичко ще е наред. Татко е чудесен... А не бихте ли ми казали с какво бяхте миналата година? — попита тя, докато се качваха по стълбите.

— Обещавах ли, че няма да кажеш на никого? Може да не успея да измисля нищо друго.

Холи сериозно вдигна дясната си ръка в знак, че се заклева да мълчи. Брин се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ.

— Боже мой! — Момичето отвори вратата и поклати глава. — Не разбирам защо никой не ви е поканил да танцувате. Звучи малко странно, но нали в края на краищата това е само костюм.

Брин се засмя — бе забелязала как Холи потрепери, също както Съни миналата година. Изведнъж усети примамливия аромат на китайска кухня и загуби интерес към по-нататъшни обяснения.

— Кой кого да покани на танц? — посрещна ги Сам пред кухнята.

— Кевин вече на апарата ли е? — попита Брин. Опитваше се да не мисли колко е приятно някой да те посрещне с готова вечеря. Особено привлекателен мъж като Сам Корт.

— Да, и вече се нахрани. Какъв танц? — настоя Сам.

— Холи?

Холи погледна колебливо към Брин, но тя допря пръст до устните си.

— Хей, зайо, косата ти изглежда по-добре — подсвирна баща ѝ.

— О, татко, нали обеща да не ме наричаш така? Отивам горе да се покажа на Кевин.

Брин проследи погледа на Сам.

— Не ти ли харесва прическата ѝ?

— Изглежда някак... изведнъж пораснала. — Изчерви се леко и погледна към тавана — А разясняваш ли в твоя курс как щъркелите носят бебетата? — попита той с надежда.

Тя поклати глава и прехапа устни, за да не се усмихне.

— Да не искаш да кажеш, че не говориш с нея по полови въпроси?

— Шшшт! — Избута я в кухнята и затвори вратата.

— По-тихо. Не съм готов за такива разговори. Тя е още дете.

— Ако се смущаваш, и тя ще се чувства неудобно. — Забеляза, че той вече е подредил три табли с чинии, сребърни прибори и чаши за вино и вдигна учудено вежди: — Всичко си приготвил!

— Надявам се, нямаш нищо против таблетите. Кевин предложи да занесем вечерята на Холи горе. Като тръгнах, ти ми се стори много уморена и реших, че може да ти е приятно да седнеш до камината.

— Каза ли на Холи, че Кевин е на апарата? — Имаше нужда да върне разговора към децата.

— С нея ми е трудно да разговарям само за женски неща.

Брин реши, че той заслужава поздравления поне за две неща — че е дал на Холи право на избор и че е намерил в бюфета ленени салфетки. Отдавна не бе имала сили да подреди красиво масата. Обикновено ядеше сандвича си в картонена чиния, за да не трябва после да мие съдове.

— Ако мислиш, че е трудно да говориш за нещата от живота с дъщеря си, помисли какво ми е на мен, когато трябва да ги обсъждам с брат си. — Наведе се и извади ястията от фурната.

Сам приближи с черпака и започна да сипва соса.

— Само си мислех... Дали този разговор не може да почака една година?

Тя подреди в чиниите яйчните рулца и поклати глава:

— При подходящ случай може Съни или аз да поговорим с нея. Аз пък ще те помоля да обсъдиш тези неща с Кевин. Пол каза, че ще има грижата, но вечно е зает.

— Може би първо двамата с теб трябва да обсъдим проблема.

Сам протегна лъжицата със свинско в сладко-кисел сос. Брин срещна закачливия му поглед и се отдръпна. Сцената ѝ се стори някак твърде интимна. Сигурно щеше да ѝ е по-лесно да говори с дъщерята, ако бащата не подхвърляше такива двусмислени намеци. Познавах се твърде отскоро.

Сам се засмя, остави лъжицата и взе едната табла.

— А може би Съни Евънс трябва да образова и Холи, и теб? Днес като ѝ помагах да носи кутиите, тя без никакво стеснение ми обясни как ще прелъсти Пол с твоето копринено бельо. Не се безпокой, Кевин беше далече.

Брин прокле бялата си кожа, която толкова лесно пламваше. Но Сам, подсвирквайки си, вече носеше таблата по стълбата и не се обърна, за което му беше благодарна. Тя наля две чаши вино и занесе другите табли в хола, след това поднесе клечка кибрит към дървата в камината. Откога не бе имала време да се наслаждава на огъня?

Дали той смяташе вечерята до камината за интимно преживяване? И дали тя дълбоко в себе си се надяваше, че Сам Корт би могъл да бъде мъжът, който да споделя нейните радости и скърби? Не си бе представяла, че търси мъж. А какво търсеше той? Мисълта, че може да се интересува от нея, бе и плашеща, и ободряваща, караше я да се чувства отново желана. До този момент Брин не бе осъзнала, че е забравила нуждата да се чувства жена... за правото да се чувства жена. Странно, помисли тя, загледана в пламъците. Преди да срещна Сам Корт, това ми се струваше без значение.

ПЕТА ГЛАВА

Сам спря колебливо пред вратата на хола и се вслуша в кълтящите удари на сърцето си. Брин Пауъл го привличаше като магнит. Подвила крака на дивана, тя бе разтворила пред себе си голям скицник и замислено бе захапала края на молива. Точно така си я бе представял снощи.

— Къщата ти е много уютна — опита се той да разруши магията. — Обичам да се усеща, че е обитаемо. Какво твориш?

— „Обитаемо“ е учтива форма за, „разхвърляно“ — усмихна се тя и вдигна поглед от скицата. — Никога не ми остава време да подреда. А това трябва да представлява копринено боди. Но ти сигурно не би го одобрил.

Той се надвеси над рамото ѝ.

— Стига да не е за дъщеря ми...

— Тринайсетгодишните момичета обичат копринено бельо. Защо си против?

— Мисля, че това, което е нормално за спалнята на възрастните, може да не е приемливо в ученическата съблекалня.

— В кой свят живееш, Сам? Днес възрастовите разлики не са толкова изразени. Освен това, ако не знаеш, едно тринайсетгодишно момче или момиче трябва да бъде прието в съблекалнята така, както и в класната стая.

— Значи ти си преодоляла възрастовата бариера? А колко жени си виждала да носят панделки? Лично аз мисля, че и жените, и момичетата биха могли да изглеждат малко... по-здравословно.

— Млякото е здравословно, зеленчуците са здравословни — разсмя се Брин. — Жените са... Е, няма значение. — Мислеше да му каже, че жените са чувствени човешки същества, но се отказа. — И като стана дума за храна, по-добре да ядем, преди да изстине. Освен това няма смисъл да спорим. Можеш да бъдеш спокоен за... приятелството на дъщеря ти с Кевин. Той ми каза, че в нея най-много цени това, че е интелигентна и че не се гримира.

Сам взе таблата е седна до нея на дивана.

— Значи не му е казала какъв спор имахме онази вечер за грима. Но аз забелязах, че Кевин е младеж с твърди принципи. Освен това е много приказлив. Ако се чудиш защо се забавих толкова дълго горе, той ми говореше за уроците си по физика. Накара ме също да му обещава двайсет плаката с автограф. Ако някой ден това дете стане политик, ще гласувам за него. — Остави нерешително вилицата си. — Честно казано, трябва да ти призная нещо.

— Звучи сериозно. — Брин прехапа устни. Тази вечер не искаше да мисли за нищо сериозно.

Сам гледаше като омагьосан златистите отблясъци от огъня върху косата ѝ. Пое дълбоко въздух.

— Знам, че Кевин още няма шофьорска книжка, но му дадох билети за моя мач утре вечер. Трябваше първо да те попитам дали ще можеш да го закараш.

— Това ли е всичко? Очаквах да чуя нещо наистина ужасно. Разбира се, трябваше първо да говориш с мен, но може да се приеме, че си ми отмъстил за снощи. — Протегна ръка и побутна таблата му. — Няма ли да ядеш? Не обичам да се изхвърля храна. Хайде, ще отида да донеса бутилката. Мисля, че и двамата бихме пили по още една чаша. — Спря до вратата и се засмя: — Обзалагам се, че ти се искаше да ме удушиш, задето предложих на Холи да се подстриже.

— И през ум не ми е минавало — излъга Сам. Не можеше да си обясни внезапно обзелата го радост. От години не се бе случвало да покани на мач човек, на когото държи. Е, да, бе раздавал стотици безплатни билети всеки сезон, но те бяха за непознатите му почитатели, които научаваха от спортните вестници и списания повече, отколкото той самият знаеше за себе си. И нямаше причини да бъде щастлив, защото не бе питал Брин дали ще дойде. Но когато даде билетите на Кевин знаеше, че най-вероятно тя ще го доведе.

— Не си довършил вечерята си — рече тя, когато се върна с виното. — А аз мислех, че всички спортисти ядат много. — Наведе се да остави бутилката на пода между двамата, случайно вдигна очи и видя как Сам я изпива с поглед. — Това ли е нормалният ти апетит? — добави тя бързо.

— Не — отговори той и огледа с искрено възхищение дългите ѝ стройни бедра. — Понякога съм много лаком.

Лицето ѝ пламна. Тя се върна на мястото си и придърпа полата върху коленете си. Господи, обикновено не бе кокетна. Бе сериозна зряла жена. За тази вечер виното ѝ стигаше. Напълно бе забравила изкуството на флирта и реши, че е по-лесно да избере друг начин на поведение.

— Не се интересувам много от спорт, Сам. Срам ме е да си призная, че не знам почти нищо за хокея. Както казва една приятелка, на мен повече би ми подходило да седя на верандата и да пия ментов ликьор. Много ли ще е кървав мачът?

Сам отметна глава и се разсмя. Хвана брадичката ѝ и нежно я повдигна.

— Ако зависи от мен, няма да е кървав. — Усети как по ръката му се разлива топлина, отдръпна се и взе чашата си. — Някои отбори понякога са груби — призна той и сви рамене. — Вие, на трибуните, ще трябва да се пазите от нисколетящи шайби. Макар и рядко, случва се заради тях да загубим по един-двама запалянковци.

Сърцето на Брин заби бясно. Момчешката му усмивка я развълнува. Тя протегна ръка и докосна колебливо белега под окото му.

— От хокея ли е?

Той отскочи толкова рязко, че ръката ѝ падна на възглавницата между тях. Сам докосна пръстите ѝ. По гърба ѝ преминаха тръпки.

— Защо си избрал хокея, Сам? — попита тя и сви ръка в дланта му. — Футболните звезди не са ли по-известни? И не печелят ли повече?

Имаха ли значение известността и парите? Разбира се, че имаха. Сам никога не бе срещал жена, която да не мери един мъж по банковата му сметка. Брин поне имаше причина — болестта на Кевин поглъщаше голяма част от парите ѝ. И въпреки това му се струваше жизненоважно тя да види неговите човешки качества.

— Професионалните спортисти са най-обикновени хора, издигнати на пиедестал като герои. Вземи например мен. Израснах в стара къща в Минесота, ограден от братовчеди, всеки от които беше много по-добър кълък от мен. Зад къщата имаше езерце, където няколко поколения са се учили да се гързаят, още преди да проодат. Когато бях малък, мразех кълките. Занимавах се само за да доставя удоволствие на баща ми. Ако познаваше хокея, щеше да си чувала за

Железния мъж — Джо Корт. Петнайсет години той беше един от най-добрите играчи в националния отбор. След това стана треньор.

Брин си представи Сам на възрастта на Кевин сред голямо весело семейство.

— Значи той тренираше отбора, в който ти по-късно постъпи? Това е хубаво.

Сам рязко стана и прекоси стаята. Коленичи до камината и сложи още едно дърво. Брин бе засегнала болното му място. Досега не бе говорил за това с никоя жена.

— Преди години с Железния мъж се поспречкахме. — Ако можеше така да се нарече грандиозния скандал... Но имаше ли някакъв начин да кажеш на жената, която се опитваш да впечатлиш, че си се разделил с баща си заради едно момиче, което някога си мислил, че обичаш и за което си бил длъжен да се ожениш? Не, особено ако си се чувствал виновен, че момичето чака дете от теб. Накрая реши да ѝ предложи по-приемливо обяснение: — Бях млад, припрян и самоуверен. Аз бях Самурая. Когато си деветнайсетгодишна хокейна звезда, не те интересува нищо, освен вино, жени и музика. Железния мъж мразеше подобен начин на живот. Той държеше на семейството и беше много строг. — Сам се усмихна: — Може би ще кажеш, че сега съм заприличал на него. Но да продължа. Един следобед моите съотборници добре ме подредиха на едно ергенско тържество. Същата вечер беше най-важният ни мач през годината, а аз се явих съвсем пиян. Железния мъж публично ме изгони за назидание на останалите и ме изпрати на скамейката до края на сезона. В интервюто му за вестниците се съдържаха и доста остри думи по повод моя избор на съпруга. Един час след излизането на вестника аз се ожених за Джоани и подписах договор с най-големия враг на стареца — „Звездите“ от Лос Анджелис. Останалото, както казват, е история. Оттогава не си говорим.

— С родния ти баща! — Брин се поколеба. — Но оттогава е минало много време. Появила се и Холи, следващото поколение. Сигурно му се иска да я научи да се пързая... Особено ако няма други внуци. — Тя замълча, поразена от страданието, изписано на лицето му. Сигурно много бе обичал младата си съпруга, след като още го болеше.

Сам побутна с крак новата цепеница в камината.

— Ако трябва да съжالياваш някого, това е Железния мъж. Холи е единствената му внучка. — Изтупа саждите от ръцете си и оповести края на разговора: — Стига сме говорили за мен. Хайде сега да поприказваме за теб. Кога започна да се занимаваш тези... тези... — Той описа във въздуха пищни женски форми и посочи към скицника ѝ. — Искам да кажа... Така ли си прекарваш времето? Седеше на верандата, пиеше ментовка и измисляше... нощници и разни други неща?

Брин се усмихна. Ето, с този Сам Корт можеше да се справи — с човека, който не смееше да говори за дамско бельо. Тя извади от чекмеджето под масата една кукла без глава, топче коприна и дантела.

— Моят живот не е толкова вълнуващ, колкото твоя — отговори тя и подпря скицата на чашата си. — Все измислях дрехи на куклите си. Това ме подсеща... Ти знаеш ли, че Холи проявява интерес към рисуването?

— Интересите на Холи много често се менят. Последното, което чух, е, че иска да стане космонавт. Не си губи времето да я учиш. — Той седна отново до нея и я загледа настойчиво.

— Разбира се... — промърмори Брин с уста, пълна с карфици, — аз не съм истински учител. Започнах тези курсове за създаване на самочувствие, защото аз самата бях много непохватно дете.

— Трудно ми е да си те представя непохватна — засмя се Сам. — Движиш се толкова плавно.

Тя забодe последната карфица. Не му бе казвала за работата си като фотомодел.

— Хей, за какво се замисли? — обади се той и я щипна по носа. — Няма нужда да ми доказваш, че те бива в това, с което се занимаваш. — Кимна към здраво стиснатата в ръката ѝ кукла. — Честно казано, не съм сигурен дали искам Холи да се учи да прави такива неща. Между другото, какви жени ги купуват?

— Жени като Съни. Или като мен. Нормални, обикновени жени. — Куклата падна на пода. — Не можеш ли да говориш направо? Ако смяташ работата ми за толкова осъдителна, защо се самопокани на вечеря? — Посегна към чашата си. Виното се разплиска и две кървавочервени капки паднаха върху бялата кожа на ръката ѝ.

— Отдавна не съм бил на среща с жена, но ако искаш, мога да говоря и направо. — Наслаждавайки се на очевидното ѝ смущение, той

се наведе и внимателно пое капките с устни. След това изведнъж стана сериозен: — И аз не знам защо съм тук, Брин Пауъл. Може би защото съм заинтригуван от противоречията. Изглеждаш прекалено невинна за тези неща.

Брин затаи дъх. Не можеше да овладее конвулсивното желание, което се разля по тялото ѝ. Не, по-добре да не говорят направо, помисли тя трескаво, омагьосана от теменужените му очи.

— Във всеки случай не съм дошъл тук да ви гледам как работите, госпожице Пауъл. Когато покания жена на вечеря, което напоследък не ми се случва често, искам тя да остане с мен и за десерта. — Спокойно взе чашата от ръката ѝ, остави я на масата и привлече Брин към себе си.

— Като стана дума за десерт, тъкмо е време за бисквитите. Ще отида да ги донеса.

Опита се да стане, но той бе по-бърз. Дръпна я рязко и тя се блъсна в натъртените му ребра. Очите му потъмняха от болка и в следващия миг устните им се срещнаха в изненадваща целувка.

Сам се бе сдържал цяла вечер. Сега само вземаше това, за което копнееше от снощи. Брин очакваше целувката да е обикновена, дори вежлива, като между непознати. Но се излъга. Веднъж бе попаднала във водовъртеж на плажа на Орегон. Сега изпита същото чувство — сякаш тялото ѝ се бореше да изплува, да поеме глътка въздух, да не се разбие в скалите. С нарастваща паника повдигна натежалите си клепачи. Светът се върна на мястото си.

Как е възможно до такава степен да не мога да се овладее, помисли си Брин. Нима съм толкова слаба?

Харесваше ѝ да се целува с този мъж, да усеща как страховете ѝ се притъпяват в силната му прегръдка. Трябваше да се пребори с това чувство. Отблъсна се от гърдите му. Бе глупаво да го желае. Те нямаха нищо общо. Още повече, отдавна бе разбрала, че мъже като Сам Корт не могат да принадлежат само на една жена. А може би той не бе като Антъни?

— О, Брин! — прошепна Сам и вдъхна свежия аромат на косите ѝ. Зарови пръсти в меките къдрици и бавно прекара език по устните ѝ.

Тя престана да се съпротивлява и тихо простена. Сам бе разтърсен от страст. Бе му се случвало и преди да желае някоя жена, но никога толкова силно. Такава нужда бе изпитвал само веднъж —

имаше нужда от Джоани, за да отгледа най-ценния подарък, който бе давал на някого — Холи. И когато тя отказа, той се закле никога повече да не се нуждае, от която и да е жена. Досега не бе имал проблеми да спазва клетвата си.

Трябваше да укроти този глад, да го сведе до обикновено желание. Плъзна ръка под пуловера на Брин с надеждата, че първичното сладострастие ще заглуши бушуващите в душата му чувства. Брин несъзнателно разкопча ризата му, сложи топлата си длан на гърдите му и Сам забрави защо смяташе физическия контакт за безопасен. Ръцете му достигнаха лентичката, опасваща ребрата ѝ. Той загуби контрол над себе си.

— Татко! — долетя отгоре гласът на Холи.

Тринайсет години родителят в него бе откликвал на този вик. Сега родителят машинално се раздели от мъжа и се отдръпна от Брин.

Брин, която често спеше с отворени очи, когато Кевин не беше добре, не чу нищо. Тя се бе загубила в света на чувствата, толкова силни, че я бяха накарали за момент да забрави тежкото бреме на отговорността, която трябваше да носи сама.

По стълбите закънтяха стъпки. Сам пое дълбоко въздух.

— Какво става?

— Холи идва — прошепна той напрегнато и я целуна по шията. След това с извинителна усмивка оправи пуловера ѝ.

Брин хвана ръката му. Не можеше да мисли, не можеше да се ориентира. С вдървени ръце оправи полата си, която безсрамно се бе вдигнала високо над коленете ѝ.

— Закопчай си ризата — прошепна тя.

Как можеше Сам да е толкова спокоен? И как изобщо двамата бяха допуснали това да се случи, когато знаеха, че децата са горе? Тя скочи и се блъсна в Холи на вратата. Страните ѝ пламтяха.

Сам се намръщи. Не му харесваше, че тя се държи така, сякаш само той е виновен. Стана, без да обръща внимание на разкопчаната си риза, отиде до камината и хвърли нова цепеница. Обърна се гневно към Холи, макар да знаеше, че всъщност вика на Брин:

— Няма ли да се научиш да вървиш като хората? Извини се на госпожица Пауъл, че така тропаш по стълбите ѝ. Виж, едва не изпотроши всичко.

Момичето спря колебливо и послушно погледна към лампата на масичката. Брин зяпна. Не Холи, а тя я бе съборила в бързината. И Сам знаеше това. Пък и лампата съвсем не бе счупена. Но той изглеждаше истински ядосан и това едва ли имаше нещо общо с дъщеря му.

— Съжалявам — прошепна Холи объркано. — Аз исках да попитам дали може утре да дойда на мача с Кевин.

— Нали знаеш правилата? Никакви мачове, ако си на училище.

Холи го прегърна през кръста.

— Вече съм голяма, татко. Не може ли да променим правилата? Моля те.

— Кевин също е на училище, а ти му даде билет — напомни му Брин.

— Добре, добре. Да опитаме веднъж, зайо. Дори ще ти дам още един билет за Стейси. Доволна ли си? — Той я целуна нежно по косата.

— Разбира се. — Усмивката ѝ угасна. — Сигурно и тя ще иска да дойде... — Тръгна към вратата и подхвърли: — Закопчей си ризата, татко. Изглеждаш размъкнат. — Спря и погледна още веднъж към лампата: — Вече е късно, почти десет часа. Ще кажа на Кевин довиждане и да тръгваме.

Стъпките ѝ бавно отекнаха по стълбите. Сам се обърна с гръб към Брин и небрежно напъха ризата си в панталоните. Нищо не спомена за моментната им страст и тя вече се чудеше дали не е сънувала. Особено когато той се обърна към нея и каза замислено:

— Холи май нямаше голямо желание да покани Стейси на мача.

Брин седна от изненада. Но и тя можеше да бъде груба.

— Какво ти става? Толкова професионално се целуваш, а се преструваш на наивен. Наистина ли не виждаш, че Холи е влюбена в Кевин? Нормално е да вижда в Стейси съперничка.

— Влюбена!? По дяволите, тя е само на тринайсет години!

— Да, влюбена е — повтори Брин сериозно. — Детска любов. Холи се учи да лети. Освен това тя сигурно знае, че в твоя живот има жени. Вярва ли според теб, че на тринайсет години не си се влюбвал?

— В моя живот няма жени — сопна се той. — А момчетата започват да чувстват хормоните си към четиринайсетгодишна възраст. Това е различно.

— Така ли? — Брин несъзнателно докосна устните си. — Е, и момичетата имат хормони.

— Да... — Той проследи ръката ѝ. — Забелязах.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Брин.

— Нищо. Извинявай. Тази забележка бе съвсем неуместна. — Той прекара ръка през косата си. — Може би преместването в Сиатъл не беше толкова добра идея. Какво да правя сега с това влюбване?

Брин се замисли. Сам Корт бе загадка. Дали бащинското му чувство бе само поза? Ако не беше така, заради Холи трябваше да му отговори честно.

— Когато за пръв път видях дъщеря ти, аз я нарекох Мишлето — стеснителна, несигурна. Новата прическа ѝ даде самочувствие. Тя изведнъж се превърна в красива девойка. Остави я да се радва на това. И ѝ позволи да премине нормално през тези етапи.

— Красотата далеч не е само физическо качество!

— Но физическата красота не е нещо осъдително.

— Въпрос на гледна точка.

На вратата се появи Холи, която трескаво правеше знаци на Брин:

— Кевин те вика.

Брин скочи. Толкова неща можеха да се случат, когато той беше на апарата.

— Каза ли защо?

— Ами аз... Разлях сока си върху леглото му. Без да искам, но сега той не ми дава да изчистя. Казва, че ако искам да стана медицинска сестра, трябва да се науча да внимавам.

— Не го оставяй да те тормози. Неговата стая е постоянен повод за скандали в тази къща. Може би по този случай ще ми позволи да му изпера чаршафите.

— Медицинска сестра ли? Мислех, че искаш да станеш космонавт.

Любовта, която почувства в думите му, приятелското отношение към Холи трогна Брин. Ето че отново се бе появил Сам Корт, който караше сърцето ѝ да бие бясно.

— Може би ще стана лекар, татко. Хирург. Кевин ми показва една книга. Там е нарисувано стъпка по стъпка как се сменя бъбрек.

Брин погледна извинително към Сам.

— Ще поговоря с него. Той понякога забравя, че не всички се прехласнат като него по хирургията.

— Брин, идваш ли? — чу се гласът на Кевин.

— Трябва да побързам. — Тя се втурна към стълбите. — Когато е на апарата, движенията му са ограничени. Ще имате ли нещо против да не ви изпращам?

— Ще ти помогна — хвана ръката ѝ Сам. — Той сигурно е тежък.

Без да се замисля, Брин докосна натъртените му ребра.

— Няма ли да те заболи?

Холи го изгледа проницателно.

— Не знаех, че си се ударил. Ами ако утре не можеш да играеш? Кевин толкова се надява да те види.

Сам се намръщи. Не бе казал на никого за нараняването си. Имаше само един начин Брин да е разбрала и той не искаше Холи да се досети какъв точно.

— Толкова значи се грижиш за баща си — успя да каже накрая.

Но Холи не му обърна внимание.

— Ако вие с Кевин дойдете, ще изглежда сякаш татко има истинско семейство, което вика за него — обърна се тя сияеща към Брин.

Брин бе ужасена. Не искаше Сам да помисли, че тя би позволила на Холи да си въобрази подобни нелепици. Опита да се освободи от ръката му.

— Наистина, Сам, тръгвайте. Не се безпокой за Кевин. Свикнали сме да се оправяме.

Брат ѝ отново я извика, очевидно вече изгубил търпение.

— Идвам! — Вдигна изразително очи. — Благодаря за вечерята, Сам. — Поколеба се, внимателно подбирайки думите си. — Тази вечер наистина имах нужда да се разсея.

Значи целувката им за нея бе просто разсейване!

— И вие имате наглостта да казвате, че аз играя игри, госпожице Пауъл? — изръмжа той в ухото ѝ, когато Холи изтича да се обади на Кевин, че тръгват. — Какво ще кажеш да забравим за тази целувка?

Брин почувства, че се изчервява.

— Надявам се, не мислиш... Искам да кажа, че аз обикновено не се държа по този начин. — В никакъв случай не биваше да показва

колко я заболя от думите му. Не можеше да храни никакви илюзии по отношение на този мъж. — Ако тази вечер някой е играл, това сте вие, господин Корт.

Сам пусна ръката ѝ, отвори рязко вратата и веднага го блъсна леден вятър, който би охладил гнева му, ако Брин не продължаваше да го предизвиква.

— А аз мога да ви кажа, госпожице Пауъл, че винаги съм играл само една игра.

— Наистина ли? И коя е тя?

— Хокей! — отсече той, закопча шлифера си и изблъска Холи навън, без да се обръща назад. На последното стъпало се забави и подхвърли небрежно през рамо: — Утре вечер в седем и половина, госпожице Пауъл. Бъдете на стадиона.

Брин веднага измисли няколко хубави отговора, но нито един не бе подходящ за ушите на Холи. Прехапа език и затръшна вратата.

— „Бъдете на стадиона“ — повтори тя възмутена. Този човек бе непоносимо нахален.

Кевин отново я извика, колкото да ѝ напомни, че задълженията я чакат.

Добре. Не беше необходимо Сам Корт да ѝ напомня да забрави целувките. Вече можеше да ги смята забравени.

ШЕСТА ГЛАВА

Брин се събуди в мрачно настроение. Тази нощ бе разбрала, че да забрави Сам Корт не е толкова лесно, колкото ѝ се струваше. Снощи заспа с мисълта за него, днес отвори очи с неговия образ. Но дори да не можеше да изтрие образа от съзнанието си, на всяка цена трябваше да отбягва този човек. Не ѝ трябваше още една връзка с мъж, който се интересува единствено от себе си.

Зае се с утринната си гимнастика. Вдигна ръце към тавана, наведе се бързо и опря длани на пода. Защитник Корт се осмеляваше да я обвинява, че играе игри! А какво можеше да се каже за него? През бучащата в главата си кръв чу рязкото чукане на вратата.

— Влез! — извика тя. Пред очите ѝ се появиха маратонките и джинсите на Кевин.

— Не мога да си намеря ризата. Да си я виждала? — Той се наведе да я погледне. — Чуваш ли ме? Трябва да съм с униформа. Днес имаме събрание.

— Погледни под леглото си. Докато сменях чаршафите ти, видях там купчина дрехи. Така ли си оправи стаята, преди да дойде Холи?

— Не е там — настоя той. — Да не си я сложила за пране?

Тя започна да бяга на място.

— Брин!

— Кевин, трябва да имаш грижата поне за дрехите си. Мама сигурно е плащала на някого да работи в магазина, за да ходи тя подире ти, но аз не мога да си позволя този лукс. Едва успявам да направя сметките, да напазарувам и да измислям нови модели. За мен самата не ми остава никакво време.

Той отстъпи крачка назад, потресен от неочакваното избухване на сестра си.

— Когато ми сложат нов бърбек, няма да има нужда да се грижиш за мен. Ще започна работа, ще се оправям сам. Защо не каза, че не искаш да се връщаш?

— О, Кевин! — Брин спря и го прегърна. — Не исках да кажа това. Не е вярно, че не съм искала да се върна. Извинявай, сигурно още не мога да се примиря, че не ставам за донор.

— Ако бях добре, щеше ли да се омъжиш за онзи Антъни? — попита той изненадващо. — Знам, че той дойде тук след погребението да те кара да заминеш. Ти обичаше ли го?

Брин въздъхна. Бе подценила чувствителността на Кевин.

— Антъни Карерас е сладкодумен женкар, толкова самовлюбен, та не искаше да повярва, че ще напусна „Люминер“. Освен деловите отношения, всичко друго между нас бе приключило, много преди да се върна. А за него аз винаги съм била само стока.

— Искаш да кажеш, че сте правили само секс без любов?

— Не! Не такава стока — наежи се тя. — Слушай, млади момко, как така от загубената ти риза стигнахме до моя... до мен? — Брин се изчерви и вдигна ръце.

— До твоя сексуален живот? — разсмя се Кевин. — Това ли не можа да кажеш? Според нашия учител по полово възпитание истинският проблем между мъжа и жената днес е, че се страхуват в разговор да използват думата „секс“. — Той ѝ обърна гръб и започна да рови в гардероба ѝ. — Между другото, трябва да ти призная, че ризата ми наистина беше под леглото. Сложих я за пране... Та се надявах да ми дадеш своята. — Размаха я пред очите ѝ. — Обещавам, че утре ще помогна на госпожа Флеминг да почисти.

— Чакай! — Тя посегна, но хвана само празната закачалка. Кевин се засмя насреща ѝ, напъхал ръце в блузата. — Добре де, вземи я. Защо не знам, че имате уроци по полово възпитание? Помня, че съм ти гледала програмата.

— Наричат го „здравно образование“. Точно в момента учим за ефекта от липсата на сексуален живот върху психосексуалното развитие на човека. Като те гледам, ти си класически случай. Напоследък си много нервна. Сигурно трябва да излизаш повече. Нали разбираш... да си намериш мъж.

Преди Брин да успее да отвори уста, Кевин излетя от стаята и се втурна по стълбите.

— Трябва да бягам — извика той през рамо. — Ако не побързам, ще изпусна автобуса. Да не забравиш за мача на Сам довечера. Хей — спря той по средата, — защо не си сложиш някой от ония гащеризони,

дето ги донесе от Ню Йорк? Дойде ми наум, че Самурая може и да те хареса, пък на теб нали ти липсва...

— Липсва ли ми? — вбеси се Брин и хукна след него. — Ще те науча аз тебе, недорасъл Фройд такъв...

Тя се подхлъзна на излъскания паркет, опита да се хване за перилата на стълбата, но не успя и болезнено се стовари на пода. Кевин се усмихна дяволито и ѝ махна:

— Автобусът ми е тук. Ще си поговорим по-късно, а? Първия час имаме здравно образование. Господин Ръск ще ни говори за инстинктите.

Брин се изправи, усети как къщата се разтресе от затръшването на вратата и се свлече на най-горното стъпало. Облегна глава на коленете си и въздъхна дълбоко. Раменете ѝ се разтресоха от смях. Трябваше да признае, че ситуацията е смешна. Наистина ли бе молила Сам Корт да си говори за нещата от живота с този нахален хлапак, който вече свободно боравеше с думи като „психосексуален“ и „инстинкт“? На Кевин му трябваше друго — бърз удар по големия седалищен мускул, ако трябваше да използва терминологията на господин Ръск.

Стана, все още задушаваща се от възмущение. Също като прословутия клоун — смееше се външно и плачеше в душата си. Трябваше да поговори сериозно с някого за невъзможността да стане донор на брат си. Странно, но първото име, което ѝ дойде наум, бе Сам Корт. Жалко, че снощи не поприказва с него. И да изпусне целувката ли? Никога!

— Значи може би ми липсва — рече тя и тръгна бавно към банята.

Сам се мъчеше с домакинската работа в новата си кухня. С нищо не можеше да се справи или поне не толкова лесно, колкото бе свикнал, когато предишната им домашна помощничка приготвяше закуската. Притисна бучка лед към пръста си, който бе изгорил, докато опитваше тигана за вафли и извика:

— За последен път ти казвам да слезеш да закусиш!

Холи изскочи от банята на горния етаж и веднага се скри. Той забеляза, че е с избелели джинси и с новия си сутиен, а на косата си

имаше ролки.

— Нямам време да закузвам, татко. Стейси ще дойде рано да ме вземе. Изпра ли ми блузата? Снощи я пъгнах в коша.

— В сушилнята е, при моя анцуг. Но няма да излезеш, преди да закусиш, така че побързай.

— Уф! Блузата ми сигурно се е вмирисала от анцуга ти. — Тя отново показа глава и тръсна късите си къдрици.

Сам изпусна леда и бързо се наведе да го вземе. За втори път през последните два дни се стряскаше от изведнъж порасналия вид на дъщеря си. Кога минаха тези години?

— Какво правиш с този лед, татко? — Холи слезе по стълбите, благоприлично наметнала кърпа върху символичния си сутиен.

— Изгорих се, докато пекох вафли за неблагодарното си дете. Сигурно вече са изстинали.

— Мразя вафли. — Холи се измъкна от килера, размахвайки синя блуза с емблема на ястреб. — Свила се е. Защо не си я сложил върху кърпа, както правеше госпожа Питърс?

— А защо не си я изпра сама? Свободното ти време не е по-малко от моето. А щеше да е и повече, ако не се въртеше толкова пред огледалото. Хайде, обличай се, ще ти препека филийки.

— Ей, много си докачлив тази сутрин. Стейси седи в банята два пъти повече от мен. Ще облека нещо друго и ще си купя нова блуза от училищния магазин. Може би някой ще те научи да переш, преди да ми потрябва пак. Обзалагам се, че например Брин би се съгласила... Ако я помолиш.

Сам замръзна. Погледна подозрително към Холи. Всъщност цяла сутрин мислеше за колко неща му се иска да поприказва с въпросната дама. Прането не бе между тях. Но трябваше веднага да пресече идеите на дъщеря си да го сватосва.

— За теб тя е госпожица Пауъл, момиченце. — Посочи към стълбите. — Имаш точно пет минути да се приготвиш за закуска. Първата вече изтича.

Само като си представи дантеленото бельо на Брин, смесено с неговото пране, кръвта му закипя. Много се надяваше да я види довечера на мача. Знаеше, че никога не би се съгласила, ако не беше Кевин. Въпреки това...

Докато Холи закусваше, пристигна Стейси и двете започнаха да обсъждат как след училище ще се срещнат с Брин и Кевин, за да отидат на мача. Споменаваха името ѝ толкова често, че нервите на Сам се опънаха до крайност. Но когато най-последно тръгнаха, къщата му се стори зловещо тиха.

Останал сред хаоса в кухнята, изведнъж се почувства болезнено самотен. Помисли дали да не се обади на Брин — само за да изпробва новия си телефон, разбира се. А прилично ли щеше да бъде да звъни по това време? Издуха разпиляното по шкафчето брашно. Белите пращинки бавно попиха в пъстрия килим. Би трябвало да изчисти с прехосмукачка. Сам въздъхна, пристегна колана на халата и се намръщи от болка. Погледът му отново се плъзна към телефона. Не, по-добре да потича, да се поразкърши, за да не пази довечера скамейката.

Извади от сушилнята новия си сив анцуг. Чак сега забеляза, че блузата на Холи е избеляла, но в замяна на това е оставила големи сини петна върху анцуга му. Облече го, проклинайки наум. Ако живееше още в Южна Калифорния, където всеки сякаш имаше личен психиатър или гуру, сигурно би дал началото на нова мода — домашно нашарени дрехи. Усмихна се и излезе в мъглата. Затича се бавно по алеята, без да обръща внимание на изненадания поглед на един съсед.

Бе минал едва две пресечки, когато остра болка го принуди да намали. Сигурно наистина бе време да се откаже от хокея. Можеше да работи с деца като баща си. Заваля и дъжд. Вместо да тръгне обратно към къщи, несъзнателно продължи нагоре по хълма и се озова пред къщата на Брин Пауъл.

Брин свали розовия гащеризон и облече тъмносиния. Не знаеше защо идеята на Кевин бе започнала да ѝ се струва приемлива. Но розовият бе прекалено прилепнал и очертаваше всички шевове на сутиена и бикините. Тъмносинията коприна бе по-плътна и създаваше загадъчното чувство, че отдолу няма нищо — заради което всъщност бе създала този модел бельо.

Сложи си златна верижка и гривна и се огледа. Изкушаваше се да остави косата си свободно разпусната. Защо? Защото Сам я харесваше така? Бързо сви обичайния кок, макар че остави повече кичури,

паднали свободно около лицето. Напръска се с любимия си парфюм. В края на краищата, не се обличаше, за да достави удоволствие на Сам Корт. Погледна часовника си. Обличането ѝ бе отнело много време. Трябваше да побърза, за да има време за кафето.

На вратата се позвъни и сърцето ѝ се сви. Не очакваше никого по това време. Досега два пъти се бе случвало такъв звън да означава, че Кевин се е почувствал зле в училище. И двата пъти заместник-директорът го бе довеждал и после бе идвал с тях до болницата. Едва стигна до вратата. Пред нея стоеше Сам Корт, мокър до кости.

— Сам?

Бе се изпотил по хълма и сега имаше чувството, че тялото му изпуска пара.

— Здравей. — С мъка си поемаше въздух.

Тя беше изненадана. И как иначе? Бе се облякла за работа. Изглеждаше елегантна... красива. А той бе мокър, облян в пот. Джоани винаги изпадаше в истерия, когато го видеше след сутрешното му бягане.

— Да не те задържам — дръпна се Сам. — Сигурно е по-късно, отколкото мислех.

— Влез. Тъкмо щях да пия кафе. Ще ти дам кърпа и можеш да ми направиш компания. — Тя го дръпна вътре и затвори вратата, без изобщо да го попита защо е тук.

Той вдъхна аромата на диви цветя и затвори очи. Сладко. Опияняващо сладко. Какво ли имаше под тази невъобразимо сексапилна дреха? А дали изобщо имаше нещо?

— Добре ли си? — попита Брин разтревожено и му подаде голяма пухкава кърпа. — Да не те болят ребрата?

Тя го докосна внимателно. Сам усети как по тялото му се разля топлина и се насили да се отдръпне. Избърса дъждовните капки от лицето си.

— Нищо ми няма. Тичам всяка сутрин по няколко километра — добави той с надеждата, че непринуденият разговор ще го разсее.

— Всекидневните задължения на професионалния спортист, така ли? — засмя се Брин и го потупа по ръката.

По дяволите! Ако продължаваше така, щеше да му е трудно да запази разговора непринуден.

— Сега бих изпил едно кафе, ако предложението е още в сила. — Кимна към кухнята: — След теб, моля.

— Разбира се. — Усмивката ѝ угасна. Тя влезе, извади от шкафа две пръстени чаши и наля кафе. Мислеше как се разделиха снощи. — Честно казано, изненадах се, когато те видях на вратата.

Сам взе едната чаша, облегна се на шкафа и вдъхна с наслада аромата.

— Няма ли да седнеш? — посочи тя към масата.

— Така ми е добре. — Той отпи внимателно. — Ако седна, мускулите ми ще се схванат и после няма да мога да си отида.

Брин го огледа над чашата си. Мускулите му под мокрото трико ѝ се струваха съвсем добре.

— Мога да те откарам.

— Не! — Сам се размърда неспокойно под откровено оценяващия ѝ поглед. — Ще ти измокря цялата кола.

— Дай ми тази кърпа — протегна тя ръка.

Той я притисна до гърдите си и едва не разля кафето.

— Не се доближавай до мен. Виж колко добре си облечена.

— Добре, дръж си кърпата, щом искаш. Пода поне не можеш да повредиш. Той е водоустойчив. Родителите ми го направиха година преди катастрофата.

— Холи ми каза какво се е случило с тях. Сигурно ти е било трудно да се заемеш с Кевин и домакинството.

— Не, най-тежкото беше, че ги загубих. Сега Кевин е единственият ми близък човек. Трябва да призная, че ми се наложи да науча много неща за гломерулонефрита.

— Какво значи това? Звучи много страшно.

— Извинявай. Това е медицинското название на болестта му. На човешки език се казва бъбречна недостатъчност.

Сам заби поглед в кафето си.

— Снощи... се отклонихме от темата. Съни каза, че си чула лоши новини.

— Да. — Брин остави чашата. Поколеба се, загледана в далечината. — Кевин е стопроцентово зависим от хемодиализата. Надявах се, че съм подходяща за донор. Оказа се, че не съм — въздъхна тя и примигна бързо, за да спре напирещите сълзи.

Той остави чашата си до нейната, пусна кърпата на шкафа, приближи се и сложи ръка на главата ѝ.

— Не мога да ти предложа рамото си, защото съм толкова мокър, че ще ти разваля прическата. Но мога да те чуя. Искаш ли да поприказваме за шансовете на Кевин?

Трогната и от нежното му докосване, и от съчувствието му, Брин избърса тайно една сълза. Рамото му не изглеждаше чак толкова мокро. Как ли би реагирал, ако се облегнеш на него? Толкова дълго бе задържала всичко в себе си...

— Не — успя да каже накрая.

— Добре тогава, да говорим за друго. — Ръката му се отдръпна. — Разкажи ми за работата си в Ню Йорк. И там ли имаше такъв магазин?

— Не. След като завърших, постъпих на работа в „Люминер“. Това е голяма фирма за дамско... интимно облекло. — Не искаше да се впуска в подробности. Той ясно ѝ бе показал мнението си за нейните стоки. — За това вече сме говорили, нали? Знаеш, че сама измислям моделите, които продавам. Всъщност „Романтика“ беше на майка ми. И магазинът, и къщата са наполовина мои, наполовина на Кевин, но ще мислим как ще ги разделяме, когато стане пълнолетен. Не правя такива далечни планове, живея ден за ден. Е, сега знаеш всичко за мен. Твой ред е.

Сам отпи голяма глътка от кафето. Не го биваше да говори за себе си.

— Нямам нищо за разказване. Мисля, че всичко знаеш.

Брин си наля още кафе. Чудеше се дали да му зададе въпроса, който вече му бе отправяла. Съни би ѝ казала, но тя предпочиташе да попита направо.

— Разкажи ми за майката на Холи. Искам да знам всичко за моите ученички, особено ако има нещо, което би повлияло върху начина, по който те реагират на обучението. — Наистина, това бе една от причините да пита...

Сам веднага се стегна. Никога не бе казвал истината за разбития си брак. Той държеше на дадения пред олтара обет и дори се бе опитвал да запази семейството дълго след като Джоани го бе напуснала.

— Майката на Холи ни изостави, когато дъщеря ми беше на две години, за да постъпи в хор в Лас Вегас. — Дали звучеше глупаво?

— Толкова отдавна?! — Брин бе потресена.

— Да. След по-малко от година се върна, съсипана и обляна в сълзи. Приех я заради Холи.

— О, Сам, съжалявам. Нямах намерение да те съдя.

— Не съжалявай. Когато Холи стана на шест години, Джоани отново замина. Този път, защото някакъв собственик на нощен клуб ѝ обещал да я направи звезда. — След толкова години още не можеше да си признае, че вторият му опит бе продиктуван повече от задължение и гордост, отколкото от любов. Макар че понякога още го болеше от многобройните предателства на Джоани. — Ако тя има нужда, аз отново ще ѝ помогна. Но в момента прави кариера и е щастлива.

Брин остави чашата си на масата. Той говореше като човек, който още е влюбен.

— Не знаех, Сам. Какво мога да кажа?

— Нищо. Но ако имаш някаква възможност да повлияеш на Холи в твоя курс, помни, че не искам външният вид да се превърне в мания за нея.

— Не всяка жена, която се грижи за външния си вид, се стреми към сцената. А Холи е във възрастта на съперничеството. Опитай да си спомниш какъв си бил ти на тринайсет години. На тази възраст самочувствието е много крехко.

— Казах ти, че самочувствието на Холи е моя грижа. Не създавай проблеми там, където ги няма.

Очите ѝ се разшириха.

— Грешката е моя. Мислех, че питаш за мнението ми... А за какво всъщност дойде?

— По домакински въпрос... Но не е нищо важно. Не искам да те задържам. — И преди да успее да мигне, той тръгна към вратата.

Тя бе толкова стъписана, че минаха няколко секунди, докато осъзнае, че Сам е излязъл и е вече по стълбите. Изтича до вратата и извика след него:

— Какво знаеш ти за домакинските въпроси? Държиш се като телевизионен супермен. — Брин беше бясна. — И следващия път, когато переш, раздели дрехите по цветове.

Блъсна вратата зад гърба му с известно задоволство. Все пак последната дума бе нейна. Защо не можеше така да затвори и вратата на сърцето си? И как си бе позволила да я отвори пред такъв твърдоглав човек?

Сам спря под дъжда и погледна към петнистия си анцуг. Изглежда винаги щеше да се кара с тази жена. Как си бе позволил да говори така свободно пред нея? Изведнъж видя усмивката на устните ѝ и се засмя. Току-що бе направил откритие. Брин Пауъл нямаше нищо общо с бившата му жена. Освен че бе уравновесена и грижовна, тя притежаваше нещо, което у Джоани напълно липсваше — чувство за хумор. Когато се ожени, бе прекалено млад, за да разбере, че Джоани винаги ще бъде роб на собствената си красота и вече е загубила способността да се надсмива над себе си. Довечера на мача щеше да направи всичко възможно да се извини на Брин.

Ако Брин знаеше това, нямаше толкова да се ядосва. Когато Кевин и момичетата пристигнаха, преливащи от въодушевление, тя искаше единствено да си остане вкъщи.

— Какво ще кажете да го отложим за някой друг път? Днес имах тежък ден.

Три чифта блестящи очи се обърнаха към нея, чуха се едновременно три въздишки на разочарование.

— Добре де — съгласи се тя виновно и неохотно извади ключовете за колата. — Хайде, качвайте се.

Кевин предложи да ѝ показва пътя, но тя отказа, докато накрая се озова в задръстване с три деца, които в един глас ѝ даваха съвети. Забарабани нервно по кормилото.

— Много си мълчалива — обади се брат ѝ. — Съжалявам, че те насилихме да дойдеш. Наистина си уморена.

Холи и Стейси я погледнаха в огледалото и за пръв път млъкнаха. Брин прехапа устни. Не беше красиво да говори за Сам пред децата, още повече зад гърба му.

— Нищо ми няма, само дето движението е ужасно. Ето защо никога не ходя в центъра вечер.

— Ти никога не ходиш никъде, освен от работа вкъщи и обратно — напомни ѝ Кевин укорително. — Следващата пряка наляво.

— Кога би ми препоръчал да ходя някъде? Между дванайсет и три през нощта? Откъде всъщност познаваш толкова добре този квартал?

— Идвали сме с татко на мач.

Тя замълча. Ако бе ядосана на Сам, трябваше ли да си го изкарва на Кевин?

— Знаеш ли, Брин, господин Ръск каза, че всеки над трийсет години трябва да прочете нашия учебник. Днес говорихме за тайнствените инстинкти. Хитро, а?

— Слушай, няма да обсъждаме инстинктите насред движението. Освен това аз ще стана на трийсет години чак след няколко дена.

— Добре, няма. Обаче е интересно — първичната природа на човека и тъй нататък.

— Остави това, ами кажи къде да паркирам.

— Където искаш. — Той се наведе напред, за да огледа по-добре. — Леле, каква тълпа! Добре че Сам ни даде билети. Чудесно е да познаваш някой играч.

Брин имаше желание да забрави, че познава един определен играч. Но след малко тяхната малка групичка беше приета като официална делегация, преведена през блъскащите се запаянковци и настанена на първия ред.

От високоговорителите се разнасяше музика. Шумът на тълпата се допълваше от рева на машините за изглаждане на леда. Съдиите излязоха на игрището, за да проверят мрежите. Брин усети как възбудата нараства. Всичко това бе ново за нея.

Семействата на другите хокеисти спираха да говорят с Холи, която представяше на всички приятелите си, включително и Брин. Кевин познаваше всички играчи и по име, и по номер. Той очевидно бе в стихията си. Брин от години не го бе виждала толкова щастлив.

На таблото се появиха имената на отборите. Съперниците се наричаха „Ванкувърските авантюристи“.

— Винаги ли гостите имат много запаянковци? — попита тя.

— Ванкувър не е толкова далеч — обясни търпеливо брат й. — Те пристигнаха с автобуси.

Холи й подаде програма със снимките и биографиите на всички играчи. Оказа се, че повечето нямат и двайсет и пет години. Само един хокеист от Ванкувър бе по-възрастен от бащата на Холи. Но пък Сам

бе най-красив. Разбира се, Брин никога не би признала това пред компанията си, защото Холи щеше да каже на баща си, че тя го мисли за „страхотен“, Кевин щеше да го отдаде на липсата ѝ на сексуален живот, а Стейси щеше да каже на Съни, която само това чакаше, за да го съобщи на целия Фронтидж Бей.

Музиката спря. На леда, приветствани от запаянковците, един по един излязоха ванкувърците, облечени в черно, червено и жълто. Сега бе ред на сиатълските метрополитени. Стадионът полудя. Обхваната от пред състезателната треска, Брин крещеше заедно с всички. Когато публиката седна, тя видя, че всеки играч вместо стик носи по една роза. Облени в светлина, те се плъзнаха покрай трибуните. Всеки даваше знак на някоя жена от публиката и ѝ подхвърляше розата. Сам носеше две светлорозови пъпки. Без да погледне към Брин, той ги подаде на Холи и Стейси, направи няколко бавни кръга по леда, наведе се и взе трета, огненочервена. Тълпата замря. Той артистично помириса розата и я притисна към гърдите си. Бе приковал вниманието на цялата публика. Брин, заедно с всички жени над дванайсетгодишна възраст изгаряше от любопитство на кого ще я даде. След начина, по който се разделиха сутринта, не очакваше да я хвърли на нея, макар че мисълта бе страшно вълнуваща.

Изведнъж един човек, в когото Кевин позна треньора, започна настойчиво да маха с ръце. Сам поклати енергично глава. Запаянковците засушукаха.

— Шшт! Гледай — смушка Кевин сестра си в ребрата и посочи към мъж и жена, които стояха прави близо до края на техния ред. — Уха! Бива си я, нали?

Жената наистина си я биваше, но според Брин би изглеждала още по-красива, ако не беше толкова силно гримирана. Тя бе червенокоса, с високи скули и пищни форми, цялата в коприна, сякаш това бе единствено възможното облекло за хокеен мач. Отгоре носеше късо леопардово палто. Спътникът ѝ, пълен оплешивяващ мъж, също бе с официален костюм и множество блестящи пръстени.

Брин не би забелязала всичко това, ако не бе погледнала към Сам. Той, все още с розата в ръка, се пързеляше покрай оградата. Неочаквано жената се хвърли върху него, грабна розата и звучно го целуна по устните.

Брин опита да се скрие зад програмата си. Не можеше обаче да избяга от свиркането и тропането на запалянковците. Изведнъж се разнесе свирката на съдията и настана тишина.

— Кой са тези хора? — прошепна Кевин.

— Нямам представа — отговори също така тихо тя. Не разбираше защо, но имаше чувството, че някаква току-що открита радост си е отишла от живота ѝ. — Но изглежда, че Леопардовата дама добре познава Сам.

— Ако питаш мен, той май не е много щастлив от това — отвърна Кевин и я дръпна да стане.

Сега играчите, подредени в клин, се пързалиха по игрището. Кевин и Стейси се наведоха напред да гледат по-добре. Чак тогава Брин забеляза Холи, все още свита на мястото си.

— Какво има? — Тя се премести на празната седалка до момичето.

Устните на Холи трепереха. Тя обви ръце около Брин и прошепна с пресекващ глас:

— Тази жена, която взе розата от татко... Тя много прилича на снимката на мама, която имаме вкъщи. Но това не може да е майка ми, нали?

СЕДМА ГЛАВА

Холи сигурно се лъжеше. Можеше ли една жена да не обърне внимание на собствената си дъщеря? Високоговорителят призова всички да станат за националния химн. Играчите свалиха шлемовете си. Брин се огледа с надеждата, че червенокосата е изчезнала. Може би това бе част от представлението. Но не, тя и нейният спътник говореха с треньора като стари приятели.

— Не се безпокой, Холи. Ако майка ти е дошла, баща ти сигурно щеше да ти каже.

Но не бе сигурна, че казва истината. Треньорът се държеше с новодошлите като с кралски особи. А жената галеше цветето, без да сваля очи от Сам.

Холи стисна здраво ръката ѝ, сякаш търсеше опора. Към края на последния куплет Брин улови погледа на Сам, но странно несигурното му изражение не я убеди, че той се е погрижил за спокойствието на дъщеря си. Тя сведе очи и не погледна към игрището, преди съдията да пусне шайбата.

Тревогата за разстроената Холи ѝ пречеше да се поддаде на заразната лудост. Чак когато Сам се озова в едно меле, момичето прояви някакъв интерес към играта.

До почивката резултатът бе равен. Жената, вероятно бившата съпруга на Сам, тръгна заедно с надутия мъж към съблекалните. Какво означаваше нейното пристигане за Сам? За Холи? А за самата Брин? Достатъчно, за да се свие сърцето ѝ.

— Някой да иска лимонада? — попита Кевин.

— Ще дойда с теб — скочи Стейси. — Холи, а ти?

— Холи не се чувства добре — отговори вместо нея Брин. — Донесете ѝ една лимонада.

Кевин и Стейси дружно закимаха и тръгнаха към барчето.

— Може и да не си права, Холи. Снимката на майка ти сигурно е стара. Може само да си приличат. — Но дълбоко в себе си Брин

знаеше, че не е така. Трудно можеше да се забрави такава жена. Пък и защо ѝ беше това изпълнение със Сам?

Холи не отговори. Брин бе толкова ядосана на Сам, че ѝ се искаше да го раздруса. Той определено играеше не само хоккей.

Към края на мача получи бележка от него, в която накратко ѝ съобщаваше, че е имал намерение да ги заведе някъде да хапнат след мача, но плановете му са се променили и я моли да обясни на Холи и да я закара у семейство Евънс. В безсилен гняв Брин смачка листчето и го пхна в джоба си.

— Тревожа се за татко — каза Холи след малко. — Тази вечер той не играе много добре. Нещо не е наред. Мислите ли, че ребрата го болят повече, отколкото казва?

Брин я погледна изненадано. Холи изобщо не спомена, че иска да се срещне с жената, която може би беше нейна майка. Сякаш напълно бе забравила за дамата в леопардовото палто.

— Той е силен човек, Холи — бе единственото, което тя успя да каже. Усети, как все повече се ядосва на Сам. Как можеше да е толкова безчувствен?

Отгоре на всичко „Метрополитън“ губеха с гръм и трясък. По пътя към колата Брин и момичетата бяха оклюмали. Кевин обаче не можеше да млъкне.

— Мачът беше страхотен — оповести той на висок глас. — В края на краищата те за първи път играят заедно като отбор.

— Татко през половината време седя на наказателната скамейка — оплака се Холи и се сви на задната седалка. — Пише ли той в тази бележка защо не може да тръгне с нас?

— Всъщност не. — Брин поклати глава и запали.

— Баща ти този път май наистина го удариха — намеси се Стейси. — Знаеш ли, когато този ужасен номер двайсет стовари стика си върху рамото му, мислех, че Сам ще го размаже. Винаги ли са толкова груби?

— Винаги ли си такава лигава? — изсумтя Кевин възмутено. — Нали не си видяла кръв на игрището? Сам е върхът. Той е техничен и няма нужда да се ръга. Обаче знаеш ли на колко хокеисти са им избити всички зъби?

— Млъкни, Кевин — прекъсна го Брин. — Не всички сме във възторг от насилието като теб. „Метрополитън“ загубиха. Няма смисъл

сега да говорим колко са били силни.

— Добре, добре. — Той отпусна колана си, за да се обърне към момичетата на задната седалка. — Холи, защо не ми каза, че отборът има нов собственик? В почивката всички говореха само за това. Мислиш ли, че е онзи плешивият с красивата мадама? Чух някой да казва, че бил голяма клечка в Лас Вегас.

Брин погледна назад в огледалото. Не искаше Холи отново да се замисли за майка си.

— Холи, тази нощ при Стейси ли ще спиш? — попита тя бързо.

— Не знам — отговори Холи сънливо. — Обикновено не ходя на гости, ако утре съм на училище. Но татко каза на майката на Стейси, че ще се прибере много късно, защото това е първият им мач.

— Предполагам, че той наистина ще се прибере късно — промърмори Брин, спомняйки си за дръзката жена, която открадна от Сам розата и целувката. Но сигурно никой няма да го задържи насила, добави тя наум и спря пред вратата на Евънс малко по-рязко, отколкото бе нужно.

— Благодаря, Брин — наведе се Стейси през седалката да я прегърне.

— Аз също ви благодаря, госпожице Пауъл — повтори Холи и се измъкна след приятелката си.

— Няма защо — усмихна им се Брин. — Холи, и ти можеш да ми викаш Брин.

— С удоволствие. Но мога ли да те помоля да кажеш на татко, че нямаш нищо против? Той настоява да те наричам „госпожица Пауъл“.

Вратата се отвори и Съни се появи в светлото петно.

— Много ще ми бъде приятно да съобщя на баща ти за моето решение, но се съмнявам, че скоро ще го видя. Той няма ли да ти повярва?

— Нали ще трябва да се срещнете утре? — попита Холи колебливо. — Отборът му заминава и той каза, че е забравил да ти даде декларацията за моя курс. Може би тогава ще му кажеш. — Тя се обърна срамежливо към Кевин: — Довиждане, ще се видим утре в часа по алгебра. — И без да дочака отговор, се втурна след Стейси.

— Холи, почакай! Кажу ми на баща си да остави декларацията на Съни... — Но вратата вече се бе затворила зад момичето.

— Уморен съм — обади се Кевин. — Хайде да се прибираме. Май съм отвикнал от толкова вълнения.

— О, извинявай, наистина е късно за теб. Утре ще се обадя на Съни да вземе декларацията от Сам. Той сигурно ще е доволен да си спести разкарването. — Тя включи на заден ход и потегли.

— Колко ли време ще отсъства Самурая?

Брин не отговори. Стигнаха до къщата в мълчание.

— Знаеш ли, че Сам има в къщата си сауна? Той каза, че ако доктор Лоу разреши, може да я пробвам. — Кевин бе толкова въодушевен, че сърце не й даде да му каже, че ако жената на игрището е бившата съпруга на Сам, може много неща да се променят. — Гледай по-весело, Брин. Може би Сам ще се съгласи и ти да ползваш сауната му. — Вече по стълбите, той се обърна и подхвърли през рамо: — Виждам, че си послушала съвета ми да си облечеш гащеризона. Но май ще е по-добре пак да го прибереш. През почивката чух едни типове да говорят, че си много секси.

Брин се засмя — Кевин в ролята на закрилник! Това я накара да забрави и Сам, и червенокосата му приятелка.

— Помисли само, вече можеш да успокоиш учителя си по здравно образование. Само с един експеримент доказа, че напредналата възраст не е пречка за психосексуалното ми развитие. — Тя избухна в смях, избяга от стаята и бързо дръпна вратата, за да се скрие от блузата, която Кевин хвърли подире й.

Сутринта обаче от доброто й настроение не бе останала и следа. Успа се, а когато отиде да буди Кевин, той имаше температура. Едва ли причината бе снощният мач, но Брин се обвиняваше, че го е преуморила, защото е искала да види Сам. Да, ако трябваше да бъде честна, точно затова не възрази да отидат на мача. И ето сега, температурата на Кевин бе над трийсет и осем градуса.

— Днес няма да ходиш на училище. Ще се обадя на доктор Лоу да го попитам какъв антибиотик да започнем. Вкъщи нямаме нищо, но в обедната почивка ще взема каквото трябва. — В такива моменти най-остро чувстваше колко е тежко да се справя сама.

— Би ли се обадила на Холи да я помолиш да вземе домашното ми? — изграчи Кевин.

— Досега винаги съм се обаждала на Стейси.

— Да, но Холи е по-сериозна. Тя води хубави записки и не се кикоти, докато ги разчита.

— Добре, ще се опитам да се свържа, преди Съни да ги е закарала със Стейси на училище. Но днес баща ѝ заминава. Може да имат други планове за следобеда.

— Ами! Тя ми е казвала, че не правят нищо особено преди заминаване.

Брин стисна устни. Нямаше желание приятелството между Кевин и Холи да се задълбочава.

— Добре, ще ѝ се обадя, след като говоря с доктор Лоу. — Но още не бе посегнала към слушалката и телефонът иззвъня. — О, не! Дано не се обажда госпожа Флеминг да каже, че днес не може да дойде. Ало?

— Здравей Брин. Сам се обажда. Нали не те събудих?

— Не, аз ставам рано. — Тя започна нервно да мачка яката на халата си. — Но съм изненадана, че ти си станал, особено след снощния мач. Какво има?

Сам не знаеше как да отговори. Ребрата го боляха ужасно и цяла нощ не бе спал заради нея. Дали тя бе толкова разстроена, че не получи розата на игрището, колкото той, че не можа да ѝ я даде? Наистина ли гласът ѝ звучеше студено, или само си въобразяваше? Реши да ѝ каже половината истина.

— Имах намерение след мача всички да отидем някъде да хапнем. Но след като Дъг Лъвъл ме удари със стика си, лекарят трябваше отново да ме превърже и реших, че ще стане много късно за децата. А по-късно... имахме друга работа с отбора и трябваше да остана.

— Да, те днес са на училище. — Брин не искаше да слуша за другата работа.

— Е, и аз така си помислих. Затова предлагам днес да обядваме заедно. Искам да се реванширам за снощи.

— Не мога. Кевин е болен.

Кевин се надигна в леглото:

— Самурая ли е? Кажу ми, че съм много благодарен за страхотните места. Жалко, че не мога да отида на училище да се изфукам.

— Какво казва той? — попита Сам. — Нали не се е разболял заради мача? Ако искаш, мога да донеса обета у вас.

— Тихо, Кевин. Не мога да говоря сега, Сам. Госпожа Флеминг идва, а аз вече закъснявам за работа. Трябва да се обадя и на Холи да видя дали може да вземе домашното му.

— Аз ще ѝ кажа — предложи той. — Тя сега закусва. Но ще пита какво точно му е на Кевин.

— Не знаех, че се обаждаш от къщата на Евънс.

— Не съм там — отговори той спокойно. — Към дванайсет часа взех Холи и се прибрахме. Сега, за обета...

— Много мило от твоя страна — прекъсна го тя. — Кевин има температура. При бъбречно болни пациенти в такива случаи има опасност от инфекция. Това значи, че трябва да занеса урина за изследвания и понеже сигурно ще се окаже, че изхвърля белтък, трябва да отида до аптеката за антибиотик.

— Ако мога да ти помогна с нещо, кажи.

Брин замълча и започна да навива шнура на телефона около пръста си, но срещна откровено любопитния поглед на Кевин.

— Много ти благодаря, но знам, че днес заминаваш и не мога да ти губя времето. А сега наистина трябва да тръгвам. Още веднъж благодаря за билетите. Моля те, напомни на Холи за домашното. Дочуване.

Сам погледна глупаво слушалката. Брин определено се сърдеше заради розата. Но, по дяволите, той бе поне два пъти по-разочарован. Как можа Джоани така да се втурне в живота му! Цяла година не бе чувал за нея, и сега здрасти, новият ѝ приятел решил, че иска да си има хокеен отбор, при това точно неговия.

Сам погледна към Холи в кухнята. Цял час бяха говорили, той се бе опитал да бъде колкото може по-честен, а тя не прие обясненията му. Може би нещо изпускаше. По дяволите!

Бе единайсет часа, а Брин още не бе намерила кой да я замести в магазина. Затвори телефона и отново погледна часовника си. Звънчето на входната врата издрънча.

— По дяволите! — изохка тя. Клиент, и то точно когато трябваше да затвори и да хукне. Доктор Лоу настояваше да направи

изследванията преди обед.

— Това май вече сме го чували. — Сам надникна през вратата и се усмихна. — Кой нещастник пращаш по дяволите този път?

— Сам! — Брин бързо затвори телефонния указател и усети, че бузите ѝ пламват.

— Надявам се, че не е Кевин, особено както е болен.

— Какво? — примигна тя. — А, не. Не можах да намеря кой да остане в магазина, докато изляза за малко.

— Аз бих се съгласил, но всичко, което зная за дамското бельо, може да се обобщи с една дума: нищо.

Тя го измери с поглед.

— Обзалагам се, че е така.

— Да го кажем по друг начин — засмя се Сам. — Всичко, което знам за продаването на дамско бельо, е... — Той разпери безпомощно ръце.

— Разбрах. — Брин стана и взе палтото си. — Много закъснях. Ще затворя за колкото време се наложи. Освен, разбира се, ако си дошъл да купиш нещо.

— Имаш ли нещо бархетно с дълги ръкави? — намигна той. — Майка ми скоро има рожден ден.

— Доколкото те познавам, ти би искал и дъщеря ти, и жена ти да носят бархет.

— Хайде! — хвана я той за лакътя и я избута през вратата. — Казах ти, че играя само една игра и тя е друга. И аз като всеки друг обичам усещането за коприна до женската кожа. И никога не съм казвал, че съм се обрекъл на безбрачие. Сега ще те закарам, където трябва да отидеш. Искам по пътя да поговорим за Холи.

Ако не бе споменал Холи, щеше да му откаже. Брин си спомни за жената в копринената рокля. Разбира се, че той обича коприна. Джоани умееше да я носи. А мъж, който целува като него, не би могъл за дълго да се обрече на безбрачие.

— Добре. Но първо трябва да се отбия вкъщи. И да те предупредя отсега — нямам време за обед.

— Да, госпожо. Разбирам кога ме поставят на мястото ми.

Утринният дъждец се бе превърнал в порой. Те се втурнаха към колата.

— По-добре започвай направо, Сам. Нямаме много време.

— Добре... Три седмици ще отсъствам и Холи ще живее у Евънс. Бих искал да ѝ разрешиш всяка вечер след училище да идва да ти помага в магазина. Може да подрежда, да чисти — каквото трябва. Аз ще ти дам парите, които трябва да ѝ плащаш плюс още толкова за теб. Съгласна ли си?

Брин зяпна.

— Не мога да я наема — каза тя накрая. — Трябва да е поне на петнайсет години, за да има право да работи.

— Не те карам да нарушаваш закона. За нея ще са джобни пари, а на теб ще плащам като на бавачка. Нали каза, че Холи има интерес към рисуването? А веднъж спомена, че имаш нужда от помощ.

Вече бе спрял пред къщата. Брин откопча колана и изскочи от колата.

— Да, и бих наела някого, ако магазинът печелеше достатъчно. Нямах предвид, че това непременно трябва да е Холи. Връщам се веднага и ще поговорим.

— Кажи на Кевин, че Холи обеща да вземе всичките му домашни и да му помага по алгебра — извика той през прозореца.

— Ако не е много зле, ще се зарадва. — Брин се поколеба и се върна. — Сам... Нали ти казах, че тя е влюбена в него. Как ще се справя с това цели три седмици?

— Аз говорих с Кевин. Той не е влюбен в Холи. Според мен за това трябва да двамата... Бягай, че се измокри.

Брин кимна и влезе в къщата. Ето значи колко било лесно — трябва само да попиташ. Тя обаче искаше да знае дали Леопардовата дама е наистина майката на Холи. Ако е така, къде е прекарала нощта. Но нищо не ѝ даваше право да задава такива въпроси. Когато се върна, вече си бе внушила, че личният живот на Сам не е нейна работа. Защо тогава, още щом тръгнаха, тя изстреля:

— Красивата червенокоса, на която снощи даде розата, бившата ти жена ли беше?

Сам натисна рязко спирачките и се вторачи в нея. Шофьорът зад него възмутено изсвири. Той бързо се овладя, потегли и се включи в движението.

— Аз не ѝ дадох розата, тя си я взе! Не знам откъде си разбрала, че това е Джоани, но нейното пристигане не променя нашата уговорка. Тя се интересува от мен, не от дъщеря ни. Холи те харесва,

непрекъснато говори за теб. Тя трябва да подражава на някоя жена, която се ръководи от твърди принципи. Не искам да мисли, че успехът означава лицето или тялото ѝ да се появяват в разни блудкави списанията.

Той замълча. Брин, затаила дъх, чак след няколко минути осъзна, че отново са спрели. Напрежението от внезапното му избухване още витаеше между тях. Сам приличаше на човек, дълбоко наранен от някого, на когото е вярвал. Какво значеше, че Джоани се интересува от него, а не от Холи?

Но тя знаеше какво значи да се чувстваш обиден. Тя бе вярвала в Антъни, а той я изостави. Хвана ръката на Сам.

— Добре, нека Холи да идва след училище. Ще уточним подробностите по пътя към аптеката.

Когато се върна с рецептата, той я посрещна с широка усмивка и кутия с пържено пиле с гарнитура. В колата миришеше както навремето у дома в неделя. Усети, че е трогната почти до сълзи. Това очевидно не можеше да продължава.

— Сам...

— Преди да започнеш да ми се караш, искам да ти кажа, че всъщност не сме отишли никъде да обядваме. Но беше истинско мъчение да те чакам в колата, докато наоколо така ухае на пиле.

— Наистина мирише добре, но не може да се каже, че е много здравословно — засмя се тя.

— Значи утре сутринта ще направя два пъти повече коремни преси. — Той я огледа критично и запали колата. — А ти трябва да понапълнееш. Ако си на диета, откажи се.

Как трябваше да отвърне? Като не можа да измисли подходящ отговор, отвори кутията, разстла салфетките, даде първо на Сам и се зае с бутчето.

— Знаех си, че няма да устоиш — подразни я той, докато паркираше. — Дай ми рецептата. Ще изтичам да видя кога могат да я изпълнят. Като се върна, ще довършим обяда.

Бе почти невъзможно да му откаже. Трябваше да внимава да не свикне да я глежат. Всъщност още по-лесно би могла да свикне да се опира на мъж като Сам.

— Аптекарят пита за теб — съобщи той, когато се върна и започна отново да яде. — Изненада се, че аз нося рецептата. Често ли

боледува Кевин?

— И да, и не. През последната година беше доста добре за състоянието си. Но простудите и вирусните заболявания при бъбречно болните протичат тежко, затова често купуваме антибиотици... Ние тук всички се познаваме. Надявам се да си му обяснил, че сме само приятели. Нали не искаш господин Харис да пусне слух, че имаме романтична връзка?

— Защо да не искам? — Той спря да яде. — Може би трябваше да те питам по-рано. Имаш ли романтична връзка с някой друг?

— Не. Аз... — изчерви се Брин.

— „Не“ е достатъчно. Но не разбирам какво им има на всички мъже от Фронтидж Бей. — Той погледна часовника си. — Време е да взема лекарството.

— Аз ще отида. Трябва да напиша чек.

— Ще се разберем после. Остани да си доядеш. Мен ще ме нахранят в самолета.

— Но ще ти платя! В нашето семейство не приемаме подаяния.

— Ще приспаднеш от парите, които ще ти дължа за Холи. — Тонът му не търпеше възражение.

— Непременно.

Последната дума бе нейна, но от това не получи удовлетворението, което очакваше. За сметка на това ѝ се развали апетитът. Тя хвърли кутията в плика за боклук. Сам я приемаше само като бавачка на Холи.

След повече от час Сам спря пред магазина.

— Ако нямаш нищо против, всяка вечер около пет часа ще се обаждам на Холи в магазина. Понякога мачовете свършват късно и тя вече ще си е легнала, докато намеря телефон. Така ще можеш да ми казваш как вървят нещата.

— Нямам нищо против. — Брин му подаде визитна картичка. — Много се радвам, че тя ще ми помага. Следобед често има много хора. Ако не друго, може да пише етикетите.

— „Романтика“ — произнесе той. — Ако някой разбере, няма да се отърва от подигравки в съблекалнята. Казвал ли ти е някой, че името на магазина не е подходящо?

— Така ли? Ти си бил голям специалист.

— Много от стоките съвсем не са... толкова романтични.

Брин събра остатъците от обета и отвори вратата. Този път нямаше да обръща внимание на намеците му.

— Приятно пътуване, Сам — усмихна се тя. — Ако спреш да спиш на наказателната скамейка, може би отборът ще започне да побеждава. Може дори да получиш някоя и друга синина. — Успя да не се разсмее и се обърна през рамо да го погледне. Сам протегна ръка и я прегърна през врата.

— Когато спя, сънувам как ще те целуна отново.

Брин не бе подготвена за това и не можа да направи нищо, за да избегне устните му. Едва сега разбра, че очакването за тази целувка я държи будна снощи. Опита се да измисли защо Джоани Корт е изоставила такъв мъж... докато напълно престана да разсъждава и се отдаде на удоволствието.

Пликът се изплъзна от пръстите ѝ. Тя зарови ръце във влажната му от дъжда коса. Понякога не си струваше да мисли.

Някъде в края на улицата изсвири клаксон. Двамата отскочиха един от друг с виновно изражение.

— Сам, аз... — започна Брин и прехапа устни, както винаги в моменти на объркване.

— Господи, не прави така. — Той докосна брадичката ѝ, обърна се напред и хвана здраво кормилото. Чу я как вдига плика от пода и разбра, че след миг ще слезе от колата. — Повярвай ми... Нямах намерение да се нахвърля така върху теб.

— Аз... не искам да се обвързвам с теб — заекна тя, изненадана от треперещия си глас. — За човек като теб... който прелита от град на град, е естествено да мисли, че е достатъчно само да се появи и първата местна жена, която погледне, е негова. Е, аз не съм жена за една нощ и не благоговеея пред теб, защитник Корт. И не съм заместител за отдавна изгубената ти любов.

— Така ли? — Сам едва сдържаше гнева си. — Да съм искал да споделя леглото ти? За твое сведение аз приемам ролята си на пример за подражание за младите играчи много сериозно и това е общото между нас, защото и ти правиш същото за момичетата. И ако ми позволиш да отбележа, аз не прелитам от град на град. Купих тук къща и това ме прави местен жител. — Той я загледа настойчиво в очите, докато пред магазина спря кола, пълна със смеещи се жени.

— Трябва да тръгвам — въздъхна Брин и се измъкна от колата. — Вече не знам какво да мисля. Не исках да кажа нищо лошо за репутацията ти. Сигурно имах предвид твоя двоен стандарт — правилата, по които искаш Холи да живее, са много различни от тези, които приемаш за себе си.

— Преди да замина, ще ѝ обясня правилата — намръщи се той. — Но това обвинение ме смущава. Трябва да призная, че имам някои мисли, свързани с теб, които съвсем не са детски. Но аз наричам това не двоен стандарт, а закономерна разлика — ти си възрастен човек, а тя не е.

— Аз имам работа, а Кевин е болен. Това е моментно привличане. Да не продължаваме.

— Слушай... Ще се върна след три седмици. Тогава ще отидем в истински ресторант, където ще можем да поговорим на спокойствие. Аз съм изненадан от това... привличане не по-малко от теб. — Той се наведе и докосна нежно устните ѝ, за да спре възражението. — Иди да обърнеш внимание на клиентките ти. Ще ти се обаждам.

Шумната групичка, все приятелки от квартала, изгаряше от любопитство кой е този непознат красавец.

— Той е стар приятел на Пол Евънс и отскоро живее тук — каза Брин бързо и отвори магазина. — Сигурно ще го видите на тържеството. Но преди да сте започнали да клюкарствате из града, ще ви кажа това, което казах на Съни. Аз нямам време за никакви мъже. Дъщерята на Сам Корт е добра приятелка на Кевин и това е всичко. Ясно ли е?

— Разбира се, Брин — отговориха те в хор, разменяйки си многозначителни усмивки.

Брин стисна зъби. Сам бе своеволен, надменен и много самоуверен. Тя познаваше този тип мъже. За тях броят на спечелените женски сърца бе мерило за мъжкото им самочувствие. Не видя ли целувката снощи? Само глупачка би мислила за мъж, който целува така бившата си съпруга. Той не би се отказал нито от бивша, нито от бъдеща любовница.

Но по дяволите! Когато я докоснеш, тя бе готова да се разтопи. Добре че заминаваше.

ОСМА ГЛАВА

Сам почука на отворената врата на треньорската стая и влезе, без да чака покана.

— Идвам да се обадя по телефона. Тези шегаджии вдигат такъв шум в съблекалнята, че нищо не мога да чуя.

Треньорът Къвингтън се изправи и сгъна списъка на играчите.

— Някакви проблеми ли имаш вкъщи, Корт? Всяка вечер те гледам на телефона.

Сам остави стика и пусна тежките ръкавици на пода до него.

— Не, нямам проблеми. Когато излизаме от хотела, дъщеря ми е още на училище. Обаждам ѝ се веднъж на ден. Сам си плащам, ако това те безпокои.

Двамата не се разбираха много. За никого не бе тайна, че треньорът искаше в новия си отбор млади мъже с инстинкт на убийци. Сам знаеше, че не е нито млад, нито има подобни инстинкти, но не му пукаше. Все пак трябваше да се търпят, докато реши дали да завърши сезона с този отбор, или да прекъсне договора си.

— Дъщеря ти, а? Е, не се мотай. Имаме да печелим мач. И без това щях да те търся. Новият собственик на отбора мина преди малко. Иска да направим няколко снимки за вестниците.

Сам погледна часовника си. Остана външно спокоен, макар че сърцето му подскочи.

— Кажу ми за Роджър. Той е красавецът на отбора. Ако си спомняш, бях ти обяснил, че не искам да имам нищо общо с разни новобогаташи.

— Да, но той иска глупавата ти физиономия на снимка с новата му филмова звезда, която ти впрочем познаваш отблизо, нали? — Треньорът се разсмя. — Този вестник се разпространява в цялата страна. Кой би се отказал от такава реклама?

— Аз! И можеш да предадеш на оня фукльо, че съм казал така. — Наклони глава към телефона и добави с леден глас: — Извинявай, но разговорът ми е личен.

— Ти си на постоянен договор, Корт — изръмжа Къвингтън. — Но мога да ти гарантирам, че не е чак толкова постоянен. Сега името ти гърми. Но ако се сдърпаш с паралията, дори име като твоето става история. Да не съжالياваш! — Тренъорът вдигна смъкналите се под шкембето панталони, излезе и блъсна вратата.

Сам усети как в гърдите му се надига гняв. Не знаеше какво са замислили Джоани и последният ѝ приятел, но каквото и да беше, то не му харесваше. Най-неочаквано Джоани бе започнала да му прави мили очи. Това също не му харесваше. Пусна монетата в автомата. Дали не трябваше да се обади на адвоката си и да му каже да го измъкне по някакъв начин? Но трябваше да се съобразява с много неща. На първо място Холи. А освен това... Брин.

Някой вдигна слушалката. Това бе достатъчно, за да се разсее цялото му напрежение. Всеки ден звънеше с все по-голямо нетърпение и, честно казано, бе започнал да се обажда няколко минути преди времето, когато Холи трябваше да се появи в магазина.

— „Романтика“, добър ден.

— Здравей. — Пред очите му оживя домът, Холи, Брин. По време на пътуването бе свикнал да ги приема като едно цяло. Тази вечер страшно му се искаше да каже на Брин какво мисли за нея, за бъдещето, за тях двамата. Но думите сякаш заседнаха в гърлото му.

— Ало? Нищо не се чува — повиши глас Брин.

— Брин! — извика той, ужасен, че тя може да затвори, преди да е успял да сподели с нея откритието си.

— Сам? Ти ли си? Обаждаш се много рано, а връзката е ужасна. Сигурно е заради бурята.

— Тукашните метеоролози казват, че е виновен тайфунът „Злата вещица от запад“. — Определено бе по-лесно да се говори за времето.

— Тук пък го наричат „Естер Източният дявол“.

Той затвори очи и си представи разтворените в усмивка устни на Брин.

— Сигурно не се обаждаш да си бърбим за времето. Явно в хотела не са ти предали съобщението на Холи. Днес е първото занятие от моя курс и една от майките донесе билети за балет. Двете със Съни заведоха всички момичета. Ако кажеш кога да ти се обади Холи, ще ѝ предам. — Сам не отговори и тя се изкашля неспокойно. — Имаш ли нещо против, че я пуснах?

— Не обичам да пътувам, Брин. Чувствам се страшно самотен. Не знам как бих издържал, ако не говорех с теб и с Холи.

— Самотен ли? Вестниците са пълни със снимки от вашето посрещане. Тази сексапилна блондинка с късата поличка, която те беше прегърнала, изглеждаше сякаш няма да те остави да скучаеш.

— Всичко е заради рекламата — обясни той. — Собствениците смятат, че е добре за отбора, но това е всичко.

Брин искаше да чуе още нещо, но той замълча и тя отново се насочи към Холи:

— Ако не е удобно Холи да ти се обади по-късно, може да ѝ позвъниш при Стейси. Между другото, едва не забравих. Поздравявам те за цветята, които ѝ изпрати днес. Знам, че тя ще ти благодари лично, но исках да ти кажа колко съм впечатлена, че и ги донесоха по време на първото занятие, както ти отначало беше против.

— Какво?! Би ли ми обяснила?

— Да ти обясня ли? Опитвах се да ти направя комплимент, но излиза, че и Холи, и аз не сме разбрали защо си изпратил розите. Добре, какво искаш да ѝ кажа?

— Като начало ѝ кажи, че розите бяха за теб. — Чу как тя изненадано пое дъх и бързо продължи: — Онази вечер червената роза беше предназначена за теб. На следващата сутрин Холи ме попита защо не съм ти дал цвете, след като дадох на нея и на Стейси. Съни Евънс ми каза, че любимите ти цветя са жълтите рози. Исках да се реванширам за мача и за следващия ден в колата. Когато заминавах... — Замълча, защото разбра, че не може да ѝ обясни. Телефонът изпука и Сам помисли, че отново я е обидил с нещо и тя е затворила. — Брин?

— Чувам те — отговори тя тихо. — Просто си мислех. Знаеш ли, не мога да кажа на Холи. Тя ще е ужасно разочарована. Момичетата от курса ѝ завиждаха, а тя беше много щастлива. Ти ѝ липсваш.

Вратата на треньорската стая се отвори и един съотборник провря глава.

— Треньорът каза да побързаш.

— Само минута, Майк.

Човекът измърмори нещо и затвори. Сам отново притисна слушалката до ухото си, проклинайки километрите помежду им. Дали и на нея ѝ липсваше?

— Знаеш ли колко е хубаво да намеря жена, която мисли за дъщеря ми повече, отколкото за себе си? — Толкова неща искаше да каже, но се страхуваше да не сбърка, може би защото никога не бе срещал толкова искрена, толкова всеотдайна жена. — Сутринта ще изпратя още цветя — прошепна той. — Цяла кошница.

Тя каза нещо, което Сам не разбра. Не намираше лесно красиви думи, а разстоянието ги правеше още по-трудни.

— По дяволите... Какво е по-голямо от кошницата? Кажи и ще го намеря.

— Сам, недей. Казвах ти, че не ми дължиш нищо. Боже мой, ти ми плащаш, за да ми помага Холи, а би трябвало да е обратното. Розите са нещо много специално, да не говорим колко скъпо.

Тя не го бе разбрала.

Треньорът Къвингтън отвори с трясък вратата.

— Корт, измъквай се на леда, бързо! Я ми кажи пак на кого се обаждаш. На детето ли?

— Върви по дяволите, Къвингтън! — избухна Сам, обърна му гръб и се приведе над телефона. — Трябва да свършваме, Брин. Време е за мача. Утре е събота. Ще бъдеш ли в магазина?

— Тръгвай, Сам. — Гласът на Брин трепна. — Холи ще ходи на екскурзия с Евънс, но сутринта можеш да я намериш там.

— Корт! — изрева треньорът като ранена мечка.

— Това бяха само цветя, Брин... не предложение, по дяволите. Добре, кажи на Холи, че ще ѝ се обадя сутринта. Но ти не можеш вечно да бягаш от мен. Скоро ще дойда и ще седнем да поговорим, само двамата. Обещавам. — Хлопна слушалката, взе ръкавиците и стика си и мина покрай треньора, без да каже нито дума. Не беше в настроение за спор, пък и все още имаше договор.

Къвингтън бе известен с това, че умее да изкарва играчите извън кожата им преди мача. Сам се съмняваше доколко действа този метод, но започна да разбира, когато го чу да казва на един журналист:

— Дръж Самурая под око, момче. Той тази вечер ще е звяр. Има проблеми с жена.

Никога досега не бе обръщал внимание на пикантните истории, които пресата разпространяваше. Те не бяха верни, а и заради Холи не бе разрешавал да се свързва името му с повече от една жена. Не разбираше с какво такива неща могат да помогнат на отбора.

Железният мъж никога не прибягваше до това, а отборите му печелеха. Изведнъж му се прииска да се обади на баща си и да му благодари за твърдите принципи, които бе изградил у него. А дали Брин Пауъл би разбрала, че заради нея иска да зарови томахаваката? Но в този момент се чу първият съдийски сигнал и той вече не можеше да мисли за нищо друго.

В събота сутринта Брин стана рано с намерение да се заеме с описа на стоката. Еспресото бе лукс, който си позволяваше само през почивните дни и докато се наслаждаваше на всяка глътка, прегледа сутрешните вестници. Заглавие от спортната страница внезапно прикова вниманието ѝ: „Протежето на новия собственик на «Метрополитън» казва, че обича хокея“. По-долу с дребен шрифт: „А може би дамата още копнее за един конкретен хокеист, а именно за бившия си съпруг Сам Корт?“ Брин се вторачи в снимката. Жената, за която вече знаеше, че е Джоани Корт, бе обвила ръце около широките гърди на Сам, а главата ѝ бе облежната точно под състезателния номер трийсет и шест на пуловера му. Наистина, Сам съвсем не изглеждаше щастлив, но причина за това биха могли да бъдат натъртените му ребра. Макар неохотно, Брин трябваше да признае, че са хубава двойка.

Сам казваше, че иска жената, която ще служи за пример на Холи, да бъде опора на близките и познатите си, а жената на снимката бе просто една манекенка, откровено разчитаща на своя сексапил. Той се кълнеше, че не харесва външната красота, а Джоани Корт не бе нищо друго, освен красива. И тя очевидно пътуваше с него. Значи на клетвите на защитник Корт можеше да се вярва не повече, отколкото на празните обещания на Антъни.

Брин опита да се зарадва заради Холи — все пак според статията родителите ѝ отново се бяха събрали. Но къде беше Джоани Корт, когато Сам се грижеше за дъщеря им? Не го ли интересуваше? Къде бе останала неговата гордост? Колкото повече мислеше за това, толкова по-зле се чувстваше. Трябваше да си признае, че бе започнала да очаква с нетърпение неговите вечерни обаждания. Мислеше, че и той ги очаква. Защо сега толкова я болеше?

Телефонът иззвъня и тя скочи. Можеше ли това да е Сам? От къде на къде? Все едно, нямаше да говори с него... Разбира се, че щеше да говори!

— Ало, Брин е на телефона.

— Приятно е човек да намери сродна душа в такъв ранен час. Обикновено не ми се радват толкова, макар че понякога нося добри новини.

— О, доктор Лоу, добро утро. — Направи всичко възможно да скрие разочарованието си. Нали всъщност не бе очаквала, че това е Сам? — Каква приятна изненада.

— Е, рядко чувам такива неща — засмя се лекарят. — Но може би като ви кажа, че според мен сме намерили бъбрек за Кевин, наистина ще има за какво да се радвате.

Брин пое дълбоко въздух и се облегна на стола. В главата ѝ изплуваха стотици жизненоважни въпроси, но тя не можа да зададе нито един.

— Знам, че е неочаквано — продължи той, вече сериозен. — И не сме стопроцентово сигурни. Предварителните компютърни резултати от кръвните проби изглеждат добри. Трябва обаче да направим пълни изследвания.

— Какво... Искам да кажа как... Ами списъка? — успя тя да каже най-накрая.

— Този бъбрек се получи неочаквано... Автомобилна катастрофа в Калифорния. Понякога стават такива неща. Можете ли веднага да доведете Кевин?

Брин потрепери. Обля я студена пот. Разбира се, бяха говорили за това, но всичко бе в областта на предположенията. Никой не го приемаше сериозно... Или поне тя. Единственото, което искаше сега, бе да затвори телефона и да забрави, че доктор Лоу се е обаждал. Но с разума си разбираше, че това е невъзможно.

— Кевин още спи — каза тя вдървено. — Има ли нещо, което трябва да знам, преди да го събудя?

Още докато питаше, я обзе страх — студен и реален. Този бъбрек, подаръкът на съдбата, бе получен на ужасна цена. Задуши я съчувствие към близките на жертвата от катастрофата. Спомни си безутешната мъка, когато научи за смъртта на родителите си. А сега на много километри оттук някой бе загубил детето си, брат си, годеницата

си... Кого? Това вече не беше „ами ако...“. Това бе реалност. Далеч оттук едно човешко същество, потънало в много по-голяма скръб от нея, бе решило да даде на напълно непознат човек шанса да живее нормално.

Господи, истина ли е това? Ами ако махнат бъбреците на Кевин, а организъмът му отхвърли чуждия?

— Ще свържем новия бъбрек към артерията — извади я от унеса деловият глас на лекаря, — а после ще го поставим в коремната кухина. Успехът на такава операция съществено зависи от бързината...

Полазиха я тръпки. Зъбите й започнаха да тракат.

— Разбирам, докторе. Той е получил възможност, за която хората чакат години и може да не дочакат. До един час ще дойдем. — Дали отговорът й прозвуча неблагоприятно? Сети се да помоли лекаря да благодари на семейството на донора.

Дълго след като доктор Лоу бе затворил, пръстите й все още стискаха слушалката. Тя протегна ръце. Не трепереа. Външно бе съвършено спокойна. Вътрешно умираше от ужас. Искаше й се да пици, страхуваше се, че ще се разплаче и за пръв път се усъмни в способността си да се справи с това сама.

Погледът й попадна върху телефонния номер, който Сам й бе дал. Той би я изслушал, би й дал съвет и може би успокоение. Брин знаеше, че ще я разбере, защото й бе разказвал за трудните си моменти като самотен родител.

Тя отново посегна към телефона. Но видя разтворения вестник, снимката и статията под нея. Остави слушалката и отпусна ръце. Колкото и да й се искаше в момента да се облегне на Сам Корт, не можеше да разчита на него.

Стана и бавно тръгна към витата стълба. Какво бе казала на Кевин вечерта, когато спря токът? „Ние сме силни хора“. Но когато отвори вратата на брат си и го видя да спи, облегал по детски глава на свития си юмрук, Брин помисли, че поне един човек от семейство Пауъл не е силен — самата тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Брин кръстосваше неспокойно болничната чакалня. Бе си донесла книга, но не можеше да се съсредоточи и романът заедно със скицника лежеше недокоснат на дивана.

На съседния стол Съни Евънс пиеше газирана вода и разсеяно преглеждаше измачкано списание, вероятно оставено от семейството на друг пациент.

— Защо според теб в тези чакални свиря такава мрачна музика?

— Това е Шопен — вдигна поглед от списанието Съни. — Просто си много нервна и не можеш да го познаеш. Според доктор Лоу по-рано от шест часа няма да се знае нищо. Няма да помогнеш на Кевин, като изтъркваш килима.

— Знам, но...

— Жалко, че Пол не може да дойде. Той отиде на летището да посреща майка си. Още по-жалко е, че тази операция трябваше да стане точно когато решихме да заминаваме.

Брин се отпусна на дивана срещу нея и притисна парещите си от безсънието очи.

— Вие с Пол вече толкова ни помогнахте. Само за един ден, при това неделя, ти намери кой да работи в магазина, уреди госпожа Флеминг да готви и да стои до по-късно, когато Кевин се върне. Вчера сутринта Пол и приятелите му преместиха спалнята на Кевин на първия етаж. — Тя въздъхна. — Освен това ти обеща да водиш моя курс. После се обади Мидж и предложи да поеме лекциите за косата... В което подозирам, че също имаш пръст.

— Защо тогава не се отпуснеш? Стейси и Холи предложиха да пазаруват. Освен това знаеш къде ще бъдем. Виждаш ли, всичко ще бъде обсипано с рози.

Като чу за Холи и за рози, мислите ѝ се насочиха към Сам. Брин се намръщи. Той се беше обаждал три пъти в събота и отново в неделя и бе оставял съобщения на телефонния ѝ секретар. През цялото време тя не беше вкъщи, Кевин също. Слава Богу. По-нататъшните

отношения със Сам Корт бяха безсмислени, особено след като бившата му жена се бе върнала в живота му. В неделния вестник отново имаше трогателна статия за Сам и Джоани и още снимки.

— Продължавай да ми говориш — помоли тя. — Имам чувството, че за тези няколко дни съм остаряла с двайсет години.

— Е, нали знаеш, като навършиш трийсет, вече си превалила половината живот — усмихна се приятелката ѝ дяволито.

— Така ли? Да не би случайно да си говорила с учителя на Кевин по здравно образование? Според него тази възраст означава край на развитието. — Тя вдигна вежди: — Между другото, какво имаше предвид, като ми подари онази нощница? Тя не е в моя стил. Прекалено е дръзка за мен.

Съни затвори списанието и сбърчи луничавото си носле.

— Когато я купувах, мила моя, имах предвид Сам Корт. Един ден, когато те замествах в магазина, го видях да се върти около тази нощница. Стори ми се, че той си я представяше на теб. Бях сигурна, че докато дойде рожденият ти ден, вие двамата...

— Стига, Съни! — Брин скочи и отново закрачи из чакалнята. След онези целувки тя самата си бе представяла тази картина. Сега от самата мисъл страните ѝ пламнаха. Въпреки това се чувстваше виновна, че се нахвърли така върху приятелката си и добави по-меко: — Моите нощници са създадени за романтици като теб. За влюбени.

— А защо не и за теб? Не е ли крайно време да се пхнеш под завивките с нещо друго, освен безполова пижама? Може би с някой, който ще те научи какво е романтика.

— Аз ли да търся романтика? Огледай се — посочи тя стерилната стая. — Не говоря само за Кевин и здравословните му проблеми. Той сигурно пръв ще се съгласи с теб. Но помисли колко часа прекарвам в магазина, после над бюрото. Не ми остава никакво време. — Въздъхна уморено: — А и не доказа ли Антъни, че когато нещата станат сериозни, мъжете отиват да търсят романтика другаде? Помисли колко години го слушах. Знаеш ли, че той нямаше никакво намерение да ми разреши да моделирам за „Люминер“? Той самият призна, че е флиртувал с мен само за да осигури фотомодел за компанията.

— Защо мислиш, че това ме изненадва? Още когато се запознахме с Антъни на абсолвентския бал, разбрах, че е само наперен

прекупвач с блуждаещ поглед. Но мислех, че това е страхотна възможност за теб да отидеш в Ню Йорк и в големите модни къщи. Пък и работата ти като фотомодел не беше толкова лоша, нали? За тези години направи добри пари. Освен това не всички мъже са егоисти като него. Сам Корт не е такъв. Имаш един неуспешен опит, забрави и продължавай нататък. Какво се случи, та отношенията ви със Сам охладняха?

— Кевин има нужда от мен — тръсна глава Брин и се загледа през прозореца. Дори времето бе против нея. Градът бе потънал в мъгла. Съни и Пол със сигурност знаеха за продажбата на отбора и за пристигането на Джоани Корт. Но все едно този разговор беше безпредметен.

— Ако това е възпитан начин да ми кажеш да си гледам работата, няма да мине — усмихна се Съни. — Холи казва, че когато баща ѝ се обажда вечер в магазина, говори повече с теб, отколкото с нея. Пол учи четири години в университета в Минесота и знам колко е трудно да се поддържа любов от разстояние. Но... ние успяхме. А Кевин ще е много по-добре, докато се върнем от екскурзията. Тогава ще е празненството — удобен повод да си оправите отношенията, каквото и да се е случило. Освен това разбрах, че Сам ще се върне в деня преди тържеството.

— Сам вече се е върнал, мили дами. Има ли нещо специално, което може да направи?

И двете подскочиха. Сам стоеше на вратата на малката чакалня с букет рози в ръце. Изглеждаше уморен, въпреки че се усмихваше. Съни първа се опомни.

— Сам! Какво правиш тук? Снощи Холи ми каза, че току-що си пристигнал в Бъфало. Нямах ли утре мач в Ню Йорк?

— Дълга история. — Той потърка небръснатата си буза. — Как върви операцията на Кевин?

Брин не искаше да си признае, че само един поглед към него прави смешно всичко, което бе говорила на Съни. Не можеше да каже и колко ѝ е приятно, че първият му въпрос е за Кевин.

— Това е дълга операция — започна да обяснява тя, но бе прекъсната от сестра в зелени хирургически дрехи, която се появи от страничната врата.

— Госпожица Пауъл?

Брин се напрегна и стисна ръката на Съни. Сам се приближи и сложи длан на рамото ѝ.

— Доктор Лоу ме помоли да ви предам, че новият бъбрек на Кевин е вече на мястото си. Каза още, че е много красив.

— Ура! — прегърна я Съни.

Щастливи сълзи изпълниха очите ѝ. Сестрата я потупа по ръката и продължи:

— Доктор Лоу иска да види как вървят нещата, преди да затвори, така че операцията още не е завършила. Опитайте да се успокоите. След това докторът ще поговори с вас. — Пристъпи към Сам: — Ако цветята са за нашия пациент, ще ги взема, макар че той цяла нощ ще бъде в реанимацията. Слагаме ги зад стъклото, откъдето могат да ги гледат. — И преди някой да успее да каже нещо, грабна букета и изчезна.

— Те не са... — опита се да възрази Сам, но никой не му обърна внимание. Брин и Съни се смееха прегърнати.

В чакалнята влезе санитарка и предложи кафе. Сам отказа, а двете жени приеха с благодарност. Известно време тримата бъбриха весело, после Съни погледна часовника си.

— Трябва да бягам, за да изпреваря Пол и майка му вкъщи. Радвам се, че си тук, Сам, макар да не разбирам защо. Не ми се искаше да оставям Брин сама.

— Като знам колко работа имаш преди заминаването, много съм ти благодарна, че беше днес с мен. Ще се опитам да те видя след курса. Ако не, остави ми бележка. Надявам се да прекарате добре.

— Е... Ако има нещо, обади се. Обичам мама Евънс, но... до сряда сигурно ще се радвам, че за няколко часа трябва да водя курса и да избягам от нея. Тя наистина не спира да говори. Ако не се срещнем по-рано, ще те чакам на празненството. — Тя я прегърна и се обърна към Сам: — Натоварвам те с много сериозна задача. Отговаряш не само тя да дойде, но и да не е с ужасния костюм от миналата година.

— Довиждане, Съни — избута я до вратата Брин. — Закъсняваш. Сам също си тръгва, нали, Сам?

— Аз току-що дойдох — усмихна се той. — Не ме гони. Какво му беше лошото на костюма, Съни?

— Питай Брин — отговори Съни вече от асансьора. — Не мога дори да го опиша, но нито един мъж не я покани да танцува.

— Което напълно ме устройваше — заяви Брин, когато приятелката ѝ загуби битката с вратата на асансьора, която бавно се затвори зад нея.

— За същия костюм ли говорехте с Холи, когато вечеряхме у вас?

Той бе опрял ръка на вратата. Напомнянето за вечерта, когато си размениха целувки, опъна докрай и без това обтегнатите ѝ нерви. Тя се провря под ръката му и попита по-остро, отколкото искаше:

— Какво правиш тук, щом отборът има още две седмици турне?

Сам свали якето си, хвърли го на дивана до книгите на Брин, пъкна ръце в джобовете на панталоните си и сведе очи. На бузата му трепна мускулче.

— Напуснах — отсече накрая и неохотно срещна погледа ѝ. — Но адвокатът ми още не е уредил подробностите, така че засега не го разпространявай.

— Напуснал си?! Но защо? Холи каза, че обичаш хокея.

Той се извърна.

— Извинявай, Сам, това не е моя работа. — Може би Джоани Корт не харесваше хокея, който наистина понякога беше груб. Може би това беше причината за техния конфликт. — Холи ще се радва, че ще бъдеш с нея. Казвала ми е колко самотна се чувства, когато пътуваш. — Неочакваното му решение сигурно бе свързано с бившата му съпруга. Дали искаха да започнат отначало? Може би Джоани се бе съгласила да се откаже от кариерата си на фотомодел. Това би го зарадвало. Но в края на краищата Брин си имаше други грижи — Кевин и новия му бъбрек. Не я засягаше какво прави Сам.

— Това пътуване бе много тежко и за мен — съгласи се той. Брин изглеждаше толкова изтощена. Вероятно нямаше право да ѝ каже, че тя е причината да хване първия самолет от Бъфало. Не искаше да се чувства виновна за това. Смени рязко темата: — Е, какво ще носиш на празненството на Евънс?

— Изобщо не зная дали ще отида.

— Къде да отидете? — Доктор Лоу влезе в чакалнята и в движение свали марлената маска и бялата шапка.

— На празненството на Съни и Пол Евънс — отговори Брин машинално и го погледна недоумяващо. След миг осъзна кой е и скочи от дивана: — Как е Кевин, доктор Лоу? Щом сте тук, значи ли това, че той е в реанимацията?

— Да, в реанимацията е и състоянието му е стабилно. Всичко мина много добре. Но тази вечер не бих ви препоръчал никакво празненство. Трябва хубаво да се наспите. — Погледна с любопитство Сам: — Мисля, че не ви познавам, но ми се струва, че някъде съм ви виждал.

— Извинете, не ви запознах. Това е Сам Корт от... — Тя млъкна. Как трябваше да го представи?

— От хоккейния отбор — усмихна се лекарят и му подаде ръка. — Напоследък много се говори за вас. — Той премести поглед от Сам към Брин и обратно, сякаш претегляше отношенията им. После се отдръпна и вратът му почервения, като че ли се сети какво точно е чувал за Сам. — Е, аз трябва да отида да видя моя пациент. — Кимна към Брин: — Изведете я оттук, господин Корт. Тя всеки момент ще падне... Като си помисля, май и вие не изглеждате много добре.

— Ще остана. Искам да видя Кевин веднага щом излезе от реанимацията. Но Сам тъкмо си тръгваше. Кевин и неговата дъщеря, Холи, са добри приятели. Той само се отби да разбере как е брат ми.

— Както решите, но Кевин ще спи почти цялата нощ. Ще го събудим чак за визитацията. — Обърна се към Сам: — Радвам се, че се запознахме, господин Корт. Тук рядко се отбиват знаменитости... Особено когато са в Ню Йорк. — Той допря два пръста до челото си, излезе и остави зад себе си напрегната тишина.

— Защо си тук, Сам? — въздъхна Брин и се отпусна на дивана. — Разбираш какво си помисли доктор Лоу, а в момента на никой от нас не му трябват още усложнения.

Сам седна на отсрещния стол, затвори очи и уморено разтри слепоочията си. Тя изглеждаше толкова крехка, толкова уязвима, че всяка непредпазлива дума можеше да я подплаши.

— Защо не искаш да признаеш нашето приятелство, Брин? Дойдох тук направо от летището, защото знам какво е да седиш сам цяла нощ в чакалнята, да се молиш да дойде изгрева и да не знаеш дали лекарите и сестрите не са те забравили и легнали да спят. Това не е ли достатъчна причина?

— Вестниците са пълни със снимки на теб и Джоани. Журналистите следят отблизо развитието на вашата любовна история — всеки ден по половин страница.

— Точно това иска приятелят на Джоани, новият собственик на клуба. Обещал ѝ е, че ако отборът играе добре и печели, ще я спонсорира да участва във филм. — Той въздъхна. — Между теб и нея има огромна разлика. Ти не би разбрала как тя е готова абсолютно на всичко, за да получи този договор. Може би защото като дете е била много бедна, затова и досега няма самочувствие да спре да се продава. А може и да разбереш... Нали учиш как да се изгради самочувствие.

Какво можеше да му каже? Но той продължи и ѝ спести отговора:

— Калифорния е пълна с жени, които търсят себеизява. Тук не са толкова амбициозни. Искат ми се да се оправя с цялата тази каша, за да започна нов живот. — Той посегна към непокорен кичур, изплъзнал се от небрежно прибраната ѝ коса. — Имаш си достатъчно проблеми, няма да те отегчавам с историята на моя живот.

Брин се отдръпна. Думите му я нараниха повече, отколкото той можеше да предположи. Какво би казал, ако знаеше, че и нейното лице се е появявало на първа страница? Не че това имаше значение за него. Единствената му грижа бе да започне отново с Джоани. Изглежда, бе готов да чака търпеливо вкъщи, докато манията ѝ да бъде звезда премине. Брин би могла да му каже, че при някои жени това никога не става.

За щастие имаше повод да спре да се занимава със семейство Корт. Дойде дежурната сестра да ѝ каже, че може за десет минути да види Кевин. През това време Сам отиде да се обади на Холи. Той настоя да остане, докато се получат всички резултати — в името на приятелството. Брин нямаше сили да му откаже.

По-късно, в ранните утринни часове тя откри, че е благодарна за успокояващото му присъствие. В един момент дишането на Кевин се промени — реакция от упойката. Дежурният екип я изгони от стаята, докато мине кризата. Брин потърси утеха на широките гърди на Сам, макар хиляди пъти по-рано да си бе повтаряла, че не бива да разчита на него. Чак към два часа ѝ съобщиха, че Кевин е по-добре и тя намери сили да се откъсне от прегръдката му. Опита се да направи възглавница от якето му, но Сам отново я привлече и я настани удобно на рамото си.

— Съни е права — прозя се тя. — Ти нямаш нищо общо с Антъни. Честно казано, не знам как бих издържала тази нощ без теб. Благодаря.

— Кой е Антъни?

— И аз не знам защо го споменах. Той беше мой шеф, когато работех в Ню Йорк. В един момент си мислех, че за него съм нещо повече от подчинена, а после открих, че е обещавал рози на безброй жени. Просто Антъни никога не изпълняваше обещанията си. Когато разбра, че Кевин е болен и че сама трябва да се грижа за него, реши да не си прави повече труда да се преструва. Но по това време отдавна вече не исках нищо от него.

— Горката Брин — погали я Сам по косата. — Розите никога не стигат до теб. Поне видя ли тези, които днес донесох?

Тя бавно кимна.

— Кевин още не ги е видял. Трябваше да почакаш.

— Тези рози бяха за теб... отново. Холи смята да изпрати цветя на Кевин, когато го преместят в стаята му. Може би трябва да избереш други цветя... Освен ако измислиш как да открадна последния букет от Бялото торнадо.

— Бялото торнадо?

— Сестрата, която избяга с тях — обясни той.

Брин се разсмя. Това я разсъни. Тя се изправи и се протегна. Вече се чувстваше по-добре.

— Ще те науча да не харчиш повече пари за мен — закани се тя. — Между другото, обичам и маргаритки. Поне няма да те разорят.

Продължиха да се шегуват и да говорят за несъществени неща. На Брин ѝ се стори, че Сам старателно избягва всякакви лични разговори. Но не правеше ли и тя същото?

Той задяваше и сестрите, които редовно съобщаваха за състоянието на Кевин и успяваше да поддържа настроението на всички. Въпреки неудобния диван Брин няколко пъти успя да подремне. Винаги, когато се събуждаше, Сам бе до нея, за да я успокои, че всичко е наред и че не е сама.

В небето на изток вече се бяха появили първите лъчи, когато той се унесе в сън. Загледана в спокойното му лице, Брин усети остра болка. Осъзна, че е много лесно човек да се влюби в мъж като Сам. Но откри и нещо друго — че е вече влюбена в него. Как бе позволила да се

случи това? Задълженията ѝ към Кевин не свършваха с тази операция. Доктор Лоу бе споменал предпазливо, че някои пациенти отхвърлят присадения бъбрек дори цяла година след операцията. Без съмнение я чакаха много години двойно по-напрегната работа, за да посрещне разходите. Болестта на Кевин, медицинските разноски бяха неща, които не би било честно да стовари и на най-издръжливия мъж. Дори ако Сам беше свободен... Но той не беше. Освен това тя не можеше да си представи, че той наистина ще се откаже от хокея. Месец-два и щеше да започне отново. Мъж като Сам, който пътува от град на град, днес се появява в живота на жената и утре изчезва. Това би станало дори ако не бе все още влюбен в красивата Джоани. А сега вече бе сигурна, че е влюбен. Заради Кевин, заради самата себе си не можеше да се поддаде на тази несподелена любов, дори в най-съкровениите си мечти. Но окончателността на това решение бе също толкова безрадостна, колкото всичко, с което се сблъскваше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите три денонощия Брин нямаше време да мисли за новите си чувства към Сам. Тя не се отделяше от леглото на Кевин, с изключение на няколкото пъти, когато изтича да се изкъпе, преоблече и да поспи час-два. Щом брат ѝ преодолее поредната криза, започваше следващата. Ето, сега не понасяше хапчетата, които трябваше да взема срещу изхвърлянето на чуждия орган.

Сам неусетно се бе превърнал в един от многото приятели и съседни, които при всяка възможност се отбиваха в болницата. Брин не знаеше с кого какво е говорила. Тя самата бе почти болна от преумора и тревоги. На четвъртия ден най-после настъпи обрат. За пръв път Кевин започна да приема добре лекарството. Брин се обля в щастливи сълзи, а Сам, който сякаш винаги бе до нея, излезе и купи цветя.

— Проверих — похвали се той. — Бялото торнадо има почивен ден. Занеси букета у вас.

— Жълти рози и бели маргаритки! Запомнил си. — Тя му се усмихна през сълзи. — Откъде разбра, че днес имах нужда от нещо приятно?

— Фирмена тайна. — Изтри мокрите ѝ бузи. — Но искам да ти кажа, че в града напоследък трудно се намират жълти рози. Да не ги дадеш на жената от трета стая, при която никой не идва.

— Ще си ги запазя. — Погледна замислено красиво подредения букет. — Но трябва ли да пилееш пари, когато си безработен?

— Само ти можеш да се замислиш за това, когато получаващ подарък. Смятам утре вечер да отидем на ресторант, само ние двамата. Ще провериш ли преди това банковата ми сметка?

— Не. — Брин прегърна розите и се засмя: — Мама ми е казвала никога да не се отказвам от безплатна храна.

Ако се бе замислила за миг, щеше да откаже. Последните съобщения във вестниците твърдяха, че бившата му съпруга е в Сиатъл. Той все така отказваше да обсъжда личния си живот, но това

само по себе си се бе превърнало в новина. Брин обаче се съгласи, преди да си даде време да помисли.

— Ще приема, за да отпразнуваме, че Кевин е по-добре. Но при условие, че ще отидем по-рано и някъде близо до болницата, иначе може да заспя и да падна в супата.

Сам не можеше да повярва на щастието си. Всъщност не се бе надявал, че тя ще се съгласи и не бе избрал най-подходящия ден. Но сега вече нямаше никакво намерение да се отказва.

— Ще дойда да те взема към шест. Следобед имам среща с моя адвокат и може преди това да не успея да мина. Ако състоянието на Кевин се промени или ти потрябвам за нещо, обади се на Холи.

Брин стана, прегърна го през кръста и отиде с него до вратата. Бяха преживели толкова неща заедно, че вече го чувстваше като стар приятел.

— Едва не забравих. Кевин утре излиза от реанимацията и ще го настанят в стаята с две легла. Можеш ли да провериш на регистратурата в кой номер ще бъде?

— Защо няма да е в самостоятелна стая? — Сам спря до вратата, но тя не отговори. — Заради парите ли?

— Отчасти. Болестта му ни струваше по около двацет и пет хиляди долара годишно, а преди известно време застраховката ни свърши. — Брин замълча. Днес не ѝ се мислеше за никакви проблеми.

— Вземи му самостоятелна стая. Аз ще доплатя разликата.

— Но защо?

— Защото харесвам Кевин и защото дъщеря ми се тревожи за него... Или, ако искаш да бъда съвсем честен, защото харесвам упоритата сестра на Кевин и мисля, че някой трябва да се погрижи тя поне малко да се отпусне.

— Но какво ще получиш за това? — настоя Брин, шарейки с пръсти по кръста му.

— Ох! — отскочи Сам. — Имам гъдел. — По лицето му се разля момчешка усмивка: — Пак се грижиш за кесията ми. Дълго време съм играл хоккей, а парите там са добри. И... не очаквам нищо в замяна.

Брин се намръщи и прегърна цветята толкова силно, че едва не ги смачка.

— Този Антъни май много те е обидил, а? Да не се е опитвал да те купи, като те засипва с цветя и подписва сметките на Кевин?

Тя отметна глава и се засмя:

— Както съм ти казвала, Антъни на никого нищо не даваше. Той мислеше, че трябва да дам брат си в сиропиталище. В сравнение с него ти наистина приличаш на светец. Но да оставим това. Кевин наистина иска да не е сам в стая. Той обича да говори.

— Така да бъде — съгласи се неохотно Сам. — Но тук светицата си ти. — Искаше да каже още нещо, но асансьорът дойде и трябваше да тръгне.

Брин остана на площадката, усмихвайки се на букета. Но когато осъзна, че той наистина си е отишъл, изведнъж се почувства самотна.

Въпреки това тази нощ за пръв път след операцията спа непробудно. Когато отвори очи в необичайно слънчевото октомврийско утро, погледът ѝ падна на подаръка на Сам. Кога за последен път бе получавала цветя?

Беше в Ню Йорк, в края на източителните снимки за една нова серия на „Люминер“. С Антъни имаха страхотен скандал за желанието ѝ да моделира, а не да позира. В този момент пристигна букет от родителите ѝ заедно с бележка, в която пишеха колко им липсва и колко се гордеят с постиженията ѝ. Вбесен, Антъни хвърли кутията с цветята и настоя тя да се държи като възрастен човек и отново да застане пред камерата. Време било да разбере, че в живота има не само цветя. Но тя вече го бе разбрала. Този ден бе началото на края на тяхната връзка.

Във всички случаи Сам Корт имаше много повече ум в главата от Антъни Карерас. Жалко, че нещата не бяха по-различни, за да може да му го каже.

Но самосъжалението не беше в стила ѝ. Отдавна се бе научила да приема нещата такива, каквито са. Взе набързо душ и облече свободен джинсов гащеризон.

Първата ѝ работа, след като се обади в болницата, бе да види какво става в „Романтика“. Дона, която я заместваше в магазина, съвсем случайно спомена, че напоследък Холи Корт не е идвала след училище да помага. Това я изненада, както и новината, че в редките случаи, когато се е появявала, е говорила непрекъснато за майка си. Сам трябваше все пак да ѝ каже за новите си ангажименти.

Но Брин не се вълнуваше толкова от отсъствието на Холи, колкото от неприятния факт, че Джоани Корт е останала в Сиатъл.

Поради това беше благодарна, че има да мисли за толкова неща, като например записките, които Съни ѝ бе оставила за първите две занятия от курса. След като ги прочете, се почувства по-добре. Преподаването ѝ липсваше, обичаше да вижда резултата от работата си. Според нея самочувствието и увереността в собствените сили бяха най-нужните качества, за да се справи човек с живота. Холи изглежда имаше успехи в тази насока.

Планираното кратко обаждане на Съни се превърна в двайсетминутен разговор с майката на Пол, която ѝ съобщи, че е закъсняла да пожелае приятно пътуване на приятелите си. Пол и Съни вече бяха тръгнали към летището. Брин би завидяла на втория им меден месец на Карибските острови, да не говорим за любовта им, но имаше да свърши още хиляди неща. По средата на списъка със задачите бе отбелязала да си вземе костюма за празненството. Миналата седмица Сам я бе уговорил да отиде — заяви, че е запазил за нея рокля за кан-кан в същия магазин, в който е поръчал за себе си пиратски костюм. Не спомена с какво ще е облечена Джоани, нито дали ще дойде. Брин се ядосваше, че не е попитала. Не трябваше да се съгласява да отиде. Още по-малко трябваше да ходи със Сам на ресторант. Но колкото и да си го повтаряше, откри, че чака с нетърпение тази открадната вечер.

— Слава Богу, че най-после дойде! — възкликна Сам, когато Брин влетя в новата стая на Кевин. — Казах на сестрата, че ако не се появиш до пет минути, ще я заведа на вечеря вместо теб.

— Сигурно трябваше — отбеляза тя кисело, хвърли чантата си на стола до леглото и се наведе да целуне брат си. — Нали се разбрахме за нещо по-обикновено, а ти си с костюм и вратовръзка!

— Цял ден имах среща с адвоката, идвам направо оттам. Нали няма заради това да ме осъдиш на вечеря с Хилда? Да беше я чула как ме руга, че съм седнал на ръба на леглото. — Сам се усмихна: — Кевин ми каза, че е пенсионирана военна фелдшерка, само не знам от коя война. Като гледам как всички скачат, когато изреве, мисля, че никой не смее да ѝ каже, че войната отдавна е свършила.

— Не ме размивай, още ме боли — намеси се Кевин. — Трябва да си щастлив, че Хилда не ти боде задните части както на мен.

Сигурно се е упражнявала върху хуните на Атила.

— Ти май си по-добре. От цяла седмица не съм те чувала да се оплакваш. Надявам се, вие двамата разбирате, че горката жена просто си върши работата. — Брин му оправи възглавницата, приглади косата му и, без да обръща внимание на недоволството му, посегна към кошничката с теменужки. — Я, имаш нови цветя. Чудесни са!

— Сам ги донесе — изчерви се Кевин. — От Холи и Стейси. Не чети картичката, много е сълзлива.

— Не е сълзлива, сантиментална е. — Сам намигна на Брин. — Но мисля, че още не ти трябва да разбираш разликата.

— Виж какво съм ти донесла. — Брин извади от чантата си книжка с кръстословица и едно спортно списание. — Тук няма никакви сълзи.

Сам посегна към списанието.

— Кога е излязло това? — Той прегледа съдържанието и бързо запрелиства страниците. — Чух от един бивш съотборник, че тук доста ме кастрят. Надявам се, че не вярваш на всичко в тези списания, синко.

Кевин кимна в знак на съгласие.

— Извинявай, Сам, не го погледнах. Какво толкова лошо могат да пишат за великия Сам Корт?

Той плъзна поглед по статията, затвори списанието и го хвърли на леглото.

— Скандалът прави новината. Би трябвало да съм благодарен, че не са ме сложили на корицата. Ако си готова, да тръгваме.

— Кевин, казах ли ти, че днес ще ходим със Сам на вечеря? Имаш ли нещо против?

— И без това не ми харесва цялата тази суетня. Имам телевизор, а довечера ще ми доведат съквартирант, едно момче, което си е скъсало далака, като е играло мач. Приятно прекарване.

— Май няма много да му липсвам — заключи тя нацупено по пътя към колата.

Изведнъж мисълта, че ще излязат само двамата я уплаши. Радваше се на обажданията му, когато бе заминал. Присъствието му по време на операцията я успокояваше. Но сега беше различно. Много приличаше на среща... Среща с мъж, който принадлежи на друга жена. Удоволствието изчезна. Къде бе Джоани тази вечер? Може би се опознаваше с Холи. Може би Сам бе решил да не им пречи.

— Днес трябваше да почиваш — погледна я той укорително, докато ѝ отключваше вратата.

— Защо?

— Ами струва ми се, че не си добре.

— Толкова зле ли изглеждам? Искам да кажа... нали ти предложи да не е нещо специално.

Той бързо я огледа.

— Не казвам нищо за облеклото ти. Просто мисля, че изглеждаш уморена. И си отслабнала. — Запали и потегли от паркинга.

— Снощи спях по-добре, честна дума. Мислех, че като съм сама, ще чувам всеки шум, а и ракета да бяха изстреляли под прозореца ми, нямаше да усетя. Такова облекчение е да знам, че Кевин е излязъл от кризата.

Сам пусна тихо касетофона.

— Странна работа. В Калифорния страдах от безсъние, а тук не мога да се събудя. Холи казва, че остарявам.

— Отчасти е заради по-студения климат, а отчасти заради спокойствието. Когато бях в Ню Йорк, животът кипеше двайсет и четири часа в денонощието. И в Калифорния е така. В Сиатъл улиците не опустяват по залез-слънце, но обикновено нощта е време за спане.

— Звучи добре. Разбира се, зависи от компанията. — Сам спря пред луксозен ресторант. — Надявам се, че ще одобриш избора ми.

Брин забеляза, че млад униформен служител се приближава към колата. Понечи да възрази, но Сам му подаде ключовете и излезе да ѝ отвори вратата. Това място бе известно с интимната си обстановка и с изискването за официално облекло.

— Не бих го нарекла много обикновен — процеди тя през зъби и подскочи, стресната от клаксона на ягуара. Насили се да се усмихне и се облегна на подадената му ръка. — Като каква ще ме представиш? Твоята камериерка?

— Не съм мислил, че някой ще пита, но трябва да призная, че тази идея дава някои възможности. — Тя го зяпна изненадано, той се засмя и я хвана за лакътя: — Добре, ще им кажа, че сме приятели. Но на какво се хващаш на бас, че никой не забелязва как си облечена?

— Много си самоуверен!

— Знаеш ли, че си страхотна, когато си сърдита? — подразни я Сам. — Освен това не съм срещал друга жена, която е толкова трудно

да се заведе на вечеря. А ако не искаш утре във всички вестници да се появи снимка как се караме, предлагам да си намерим по-бързо някое усамотено ъгълче.

Брин се огледа колебливо и тръгна след него.

— Казваш го само за да ме ядосваш, нали? Забелязах, че през последните дни си много мрачен. Знаеш ли, че са ти измислили прякор — „Никакви коментари“?

Сам свали палтото си и ѝ помогна да съблече якето си на гардероба, без да отговори. Когато се настаниха, обкръжени от трима сервитьори, Брин хвана ръката му:

— Това е важно решение — да напуснеш отбора. Знаеш ли вече какво ще правиш? Сигурно за семейството ти е трудно да реши.

— Каквото и да правя, ще го реша сам. Но не мога да правя планове, докато не прекратя договора си. Има няколко точки за неустойки и искат да ме накажат по всичките. Но... — Стисна пръстите ѝ. — Дошли сме да се забавляваме. Да не говорим за работа. Какво искаш да пиеш.

По знак на Сам се приближи един келнер и Брин безуспешно се опита да измъкне ръката си. Колко лесно бе отклонил разговора! А тя бе забелязала, че Джоани се е преместила от спортните на забавните страници. Колкото Сам беше мълчалив, толкова бившата госпожа Корт беше словоохотлива. Вярно, не казваше направо, че пак са се събрали, но го намекуваше. Сам бе казал, че с Брин са приятели. Такива ли бяха наистина?

— Обичаш ли шампанско? — попита той тихо и стисна поздравно ръката ѝ.

— Да, но то не е ли за празник?

— Е, мисля, че имаме няколко повода за празнуване. — Той даде поръчката и започна да изброява: — Първо, успешната операция на Кевин. Второ, обадих се на Железния мъж и проведохме разговор, без да си крещим. Трето, върнах се по-рано. И накрая, носи се слух, че скоро имаш рожден ден.

Преди да успее да каже нещо, шампанското пристигна. Няколко глави се обърнаха при изстрелването на тапата и Брин се скри дълбоко в сянката. Не ѝ се искаше да свързват името ѝ със Сам — нито на него му трябваша повече скандали, нито на нея ѝ харесваше идеята съседите да я смятат за втората жена в триъгълника.

— Да вдигнем тост — предложи той, когато останаха сами.

— За какво?

— За теб. — Погледна право в очите ѝ. — За мен. За нас. — Чукна чашата ѝ, без да отмества поглед от нея.

Дали Сам се държеше така с всичките си приятели? Омагьосана от невероятните му очи, Брин забрави да пие.

— Не ти ли харесва шампанското? Мога да поръчам друга марка.

— А... не. — Тя се насили да преглътне. — Сам... — Искаше да му напомни колко проблеми създава нарастващата близост помежду им, да му каже да престане да я предизвиква с това невъзможно „ние“. Но в този момент дойде сервитьорът за поръчката им.

Сам като че ли нямаше проблеми да избере от менюто, което само погледна, докато тя изобщо не можеше и да помисли за храна. Накрая го помоли да избере вместо нея. Когато той предложи миди и келнерът кимна, Брин се почувства малко по-сигурна.

— Е, докъде бяхме стигнали? — Сам посегна да допълни чашата ѝ.

— Достатъчно — протегна ръка тя. — Не мога да пия много, пък и цяла седмица почти не съм яла. Не искам да те поставя в неудобно положение, като падна от стола. — Пое дълбоко въздух и реши да се върне към по-стара тема: — Как така реши да се сдобриш с баща си? — Всъщност ѝ се искаше да попита дали заради Джоани е решил да се върне към семейния живот, но не ѝ достигна смелост. От долния етаж на ресторанта се чу пиано. Брин затвори очи. — Сам, ти определено знаеш как да плениш една жена. Цветя, свещи, сега и класическо пиано...

— Ти си много специална жена. — Той се наведе и хвана ръката ѝ. — Сигурно не подозираш, но всъщност ти си причината да се обадя на Железния мъж. Като говорех с теб всяка вечер по време на пътуването, започнах да мисля за семейството, колко са важни чувствата и колко малко време има човек за тях.

— Аз не съм добър пример. Господ ми е свидетел, че аз самата нямам никакво време за чувства. Първо, трябва да се грижа за Кевин. Тази операция може да е разрешение на проблемите му, но може да е и начало на нови проблеми. Второ, трябва да работя допълнително в магазина и в ателието, за да си плащам сметките. А в живота на една жена третото място за мъжа не е достатъчно.

— Защо не оставиш мъжа сам да реши това?

Пристигането на салатите прекъсна възраженията му. Но представяше ли си той колко искаше Брин да заеме мястото на Джоани? Тя никога не би си позволила такова нещо, но интуицията ѝ подсказваше, че дори ако разреши между тях да има приятелство, това след време ще ѝ коства много болка. Надяваше се само, че не е прекалено късно.

По време на вечерята заговориха за по-неутрални неща. Брин с изненада откри, че имат много общи интереси — антики, изкуство, литература, пътешествия. Времето летеше неусетно. Чак когато започнаха да си пият кафето, се прехвърлиха на по-близки до сърцата им теми — Кевин и Холи.

— И какво правите сега с Холи, когато имаш толкова свободно време? Ходихте ли в Музея на науката, в аквариума?

— Ами! Кога остава време за това? — засмя се Сам. — Холи е на училище почти цял ден, а оттам тича направо в твоя магазин. Връща се чак за вечеря, а напоследък дори закъснява. Сигурно много ти помага... Знам, че имаш заместничка, но засега не си се оплаквала.

Брин рязко остави чашата си.

— Сам, аз...

— Не се притеснявай. Ако е започнала да ти пречи, кажи.

— Не е това. — Тя докосна леко ръката му. — Дона ми каза, че Холи цяла седмица не е идвала. Мислех, че знаеш.

— Глупости. Разбира се, че е идвала. Къде другаде може да ходи?

Брин прехапа устни. Винаги когато станеше въпрос за Холи, Сам отказваше да слуша всякакви съвети, сякаш ги приемаше като натрапване.

— Каква причина има Дона да лъже?

— Ако си свършила с кафето, да тръгваме. — Той вдигна ръка да поиска сметката. И очите, и тонът му бяха леденостудени. — Разбираш ли в какво подозираш дъщеря ми?

— В нищо не я подозирам — възрази тя. — Остави ме в болницата. Колата ми е там, а освен това искам да видя как е Кевин. Не е необходимо да съм с теб, когато говориш с Холи. Тя сигурно има съвсем разумно обяснение.

Той погледна сметката, хвърли няколко банкноти на масата и тръгна да взима палтата.

— Не се ли шегуваш? Наистина ли искаш да кажеш, че Холи не е идвала да ти помага?

Жената на гардероба им пожела приятна вечер и Брин ѝ се усмихна сърдечно, за да изкупи мълчанието на Сам.

— Сам — каза тя, когато бяха вече навън, — Холи е добро дете. Сигурно са имали със Стейси нещо в училище. Дали не репетират някоя пиеска?

— Все едно, тя ме е лъгала. — Той пхна една едра банкнота в ръката на момчето, което докара колата и рязко потегли.

— Доколкото си спомням, ти не одобряваш актьорската професия. Може би Холи се е страхувала, че ще те ядоса.

— Не можеш да си представиш колко много ме е ядосала.

— Моля те, закарай ме до колата ми. Това си е изцяло ваш проблем.

— Ела с мен, Брин — изведнъж помоли той. — Напоследък Холи се държи много отчуждено. Почти не си говорим. Вече не разбирам техните момичешки разговори със Стейси. Искам да си до мен, докато разбере за какво става дума.

— Добре — съгласи се тя неохотно. — Но мисля, че го приемаш прекалено трагично.

Влезе след него в къщата, чувствайки се като натрапник. Холи скочи от дивана и пребледня.

— Здравсти, татко... О, и Брин е тук. Как е Кевин?

— Много добре. — Брин погледна нервно към Сам и като видя буреносното му лице, неволно изпита съчувствие към Холи. В очите на момчето се четеше страх.

— Дона, жената, която замества Брин в магазина, казва, че цяла седмица не си ходила. Какво значи това? — Сам свали палтото си и го хвърли на фотьойла до масичката, където бяха разпилени нещата на дъщеря му. — Холи, винаги сме били честни помежду си, нали?

Брин бе трогната от усилията му да говори спокойно. Дали той бе забелязал страха в очите на детето?

— Ти няма да го разбереш. — Холи вдигна упорито глава и бавно се отвърна от него.

— Опитай се да ми обясниш.

— Някои от моите съученици казаха... — заекна тя. — Ами... след като се подстригах и тъй нататък... Те казаха, че мога да стана добър фотомодел — довърши тя бързо. — Първо не исках да ги слушам, защото знаех колко ще се разсърдиш. После майката на Стейси, като пое курса на Брин, каза, че съм много естествена... И още една майка каза, че ако се поупражнявам, ще направя голяма кариера.

Брин притисна ръка до устата си.

— Не! — За момент Сам заприлича на човека, когото бе видяла при първата им среща.

— Е, добре, ако искаш да знаеш, собствената ми майка мисли, че мога да стана фантастичен модел. Срещам се с нея всеки ден след училище и тя ме учи да вървя. Следващата седмица ще ми помогне да си избира хубави дрехи. Вече не съм малка.

— Значи Джоани — вдигна ръце Сам. — По дяволите! Трябваше да се досетя. Холи... — Седна тежко и затвори очи. — Защо не ми каза, че се срещаш с майка си? Откога?

— Не ти казах, защото не ти харесва, че тя е в шоубизнеса — озъби се Холи. — Ти нямаше да й позволиш да ме учи, нали? Ти мислиш, че тя е лоша.

Брин предпочиташе никога да не е идвала. Болеше я и за Холи, и за Сам. Болеше я и за самата нея, защото разбра, че е искала да запълни някаква празнота в живота и на двамата. Кога си бе позволила да я обземе това желание? Бе стъписана и от изненадата на Сам. Може би завръщането на Джоани все пак не бе толкова сигурно?

— Никога не съм казвал, че майка ти е лоша — каза той тихо. — Може би прекалено много се вълнува как изглежда, може би много иска да има всичко това, което не е имала като момиче... Бих искал да прекарваш времето си с жени като Брин и като майката на Стейси, които не са толкова егоистични. Не можеш да си представиш колко години съм се опитвал да се съобразявам с желанията ѝ. И никога не съм ѝ казвал, че не може да се среща с теб. Никога!

— Тя пък ми каза, че си напуснал отбора, когато си разбрал, че новият му собственик ще ѝ осигури роля. Каза, че винаги си я ревнувал... и не си искал да изглежда хубава. Отначало не ѝ вярвах. Опитвах се да те разбера. Но просто искам да имам майка и баща като Стейси. — Тя подсмръкна — И не разбирам защо мислиш, че Брин е по-различна.

— Защото Брин не витае в облаците. В главата ѝ има по-важни неща от това как изглежда.

— Е, може би сега е така, но... — Холи извади едно списание от купчината и го подаде на баща си.

Сам го взе, погледна го и занемя. Вдигна бавно глава и хвърли унищожителен поглед на Брин.

Брин усети, че сърцето ѝ отива в петите. Дори от това разстояние тя позна една от старите си снимки — една от последните реклами, които прави за „Люминер“, най-добрата. Фотографът се бе мъчил часове наред, за да я изкара естествено сънливо разрошена в черната дантелена нощница върху снежнобелите чаршафи на огромно легло, осеяно с рози. Като цяло снимката беше предизвикателна и чувствена. Това бяха единствените думи, които ѝ дойдоха наум. Но как е могло това списание да попадне у Холи? То отдавна не се продаваше. Отговорът бе само един — Съни Евънс. Брин пламна от възмущение и изведнъж се овладя. Каквито и да бяха съображенията на Съни да постъпи така необмислено, заслужаваше поне да ѝ разреши да ги обясни.

— Ще ми кажете ли пак, че не играете игри, госпожице Пауъл?

Брин трепна, но реши да не се предава.

— Ако очакваш да ти се извиня, лъжеш се. Това е една стилна реклама за нощница. Под тези дантели се крие същият трудолюбив, всеотдаен и сърдечен човек, когото ти днес покани на вечеря. Казват, че не дрехите правят човека. Започвам да съжалявам, че не те нарекох твърдоглав, когато се запознахме. Много ти подхожда. Холи не е Джоани, а аз не играя игри. Ако някой тук има проблем, това си ти. — Отвори рязко вратата. — Не си прави труда да ме изпращаш. Ще помоля пазача да повика такси.

Задържа се за миг на пътеката, колкото да даде на Сам време да осъзнае колко е абсурдно избухването му. Може би щеше да разбере грешката си и да я настигне. Но вратата остана здраво затворена.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Край! Колкото и непреодолимо да е било взаимното им привличане, всичко бе свършило. Трудно бе да повярва, че собственото ѝ безгрижие и неопределен страх са тласнали Сам обратно към Джоани — или поне такива бяха новините от Стейси. Точно това бе най-обидното. Заради една-единствена снимка той си позволяваше да я сравнява с жена, която според него бе егоистична, а сега се връщаше при същата тази жена. Според Брин разликата между нея и майката на Холи бе толкова очевидна, колкото предимствата на Сам пред Антъни.

Но сега и бащата, и дъщерята бяха изчезнали. Холи спря да идва на курса, а Сам не се обаждаше.

Брин седеше до леглото на Кевин, гледаше през прозореца и всекидневните разговори ужасно ѝ липсваха. Кевин изглеждаше също толкова мълчалив и погълнат от дъжда и тя реши да го остави на мира.

— Ще отида да порисувам. Пък и съм изостанала с уроците за момичетата.

— Добре — съгласи се той. — Ще се видим по-късно.

По пътя към къщи Брин осъзна колко ѝ липсва Холи. Според Стейси баща ѝ вече не я пускал. Ядосваше се на Сам. Момичето имаше нужда от този курс. А ако той си бе направил труда да я попита защо е работила като фотомодел, щеше да му покаже купчината сметки за лечението на Кевин. Не би ли постъпил и той така, ако беше на нейно място?

На следващата вечер, уморена от безкрайните въпроси и от едно тежко занятие в курса, Брин едва се довлече до леглото си. Неспокойният ѝ сън бе прекъснат от телефонен звън. Беше доктор Лоу. Кевин бе вдигнал температура, но засега не бяха успели да изолират вируса. През последните един-два дни той наистина ѝ се струваше умърлушен, но го отдаваше на мрачното време и отчасти на изчезването на Сам.

Валеше като из ведро и болницата изглеждаше сива и зловеща. Брин спря на почти празния паркинг и влезе в чакалнята — същата,

която бе кръстосвала часове наред по време на операцията. Но този път не можеше да разчита нито на топлотата на Съни, нито на широките рамене на Сам.

Доктор Лоу бе разтревожен.

— Върнахме Кевин в реанимацията... Засега като предпазна мярка. — Предложи ѝ да седне, но тя предпочете да остане до прозореца, макар гледката да бе замъглена и от дъжда, и от сълзите ѝ. — Ами тогава... разполагайте се. Но сигурно нощта ще бъде тежка. Засега изчакваме с надеждата, че ще се повлияе от широкоспектърния антибиотик, който започнахме. Изследваме го за антитела. Понякога те изчезват сами, а понякога успяваме да се преборим с тях. Ако не успеем и се наложи да махна бъбрека, още тази вечер ще върнем Кевин на хемодиализа. Някой ден ще знаем как да управляваме имунната система, но дотогава... — Той сви рамене: — Има ли кой да ви прави компания? Знам колко мъчително е очакването.

— Не, докторе, няма никой. — Тя вдигна глава: — Кога мога да го видя? Знаете ли, Кевин е всъщност уплашено момче, макар да се прави на голям.

— Той разбира всичко. В момента не можем да рискуваме с никакви посетители, има доста висока температура... Е, аз по-добре да тръгвам. — Лекарят се запъти към вратата и спря. — Едва не забравих. Кевин пита за Сам Корт. Напоследък не съм го виждал тук. Сестра Уоткинс каза, че се е обаждал да пита за състоянието на брат ви. Ако е в града, може да го помолите да дойде.

— Не, не, късно е. Не искам да го безпокоя. — Поколеба се. — Ако мислите, че е необходимо, ще се свържа с него.

— В такива случаи никога не се знае. Не обичам да давам обещания. Но сега мислех повече за вас.

Изведнъж той си отиде и Брин остана сама. Отново започна да крачи из стаята. Недоспиването вече нямаше значение. Дребните грижи, ядове и разочарования бяха забравени. Опита се да каже една молитва на глас, следвайки ритъма на часовника. Този ритъм се превърна в неин талисман. Ако продължаваше да тиктака, Кевин щеше да спечели битката.

От време на време си позволяваше някоя мисъл за Сам. Без да полага никакви усилия, той я бе накарал да се нуждае от него. Защо винаги я привличаха мъже, които я изоставяха в най-трудния момент?

Не, не беше честно. Сам никога не бе казвал, че иска нещо повече от приятелство, а на нея беше започнала да ѝ се привижда женитба, и то след като се бе заклела, че няма повече да подари сърцето си на никого... Но се чувстваше толкова уморена да бъде силна! Силна и сама.

Малко след три сутринта в чакалнята влезе на пръсти една сестра и събщи, че в състоянието на Кевин няма промяна. Но и не беше отхвърлил новия си бъбрек. Кевин се бореше! Обаче още питаше за Сам.

След още половин час доктор Лоу каза, че ако температурата на Кевин спадне, тя ще може да го види. А ако не?

Брин преглътна гордостта си и отиде до телефона. Заради Кевин трябваше да помоли Сам да дойде. Той не би отказал. След четвъртото извънпяване вече мислеше да затвори, но в същия миг се обади сънен женски глас. Все пак се бяха събрали с Джоани! За момент сърцето ѝ спря от болка.

— Ало? Ало! — В гласа на жената се появи паника.

— Извинете, сбъркала съм номера — прошепна Брин, остави тихо слушалката и опря чело на студения метал.

Стрелките на часовника се приближаваха към четири и Брин помисли, че това е най-тъжният час в живота ѝ — с изключение на деня, в който загинаха родителите ѝ. Печален час, още по-тежък заради мисълта, че мъжът, когото обичаше, е прибрал бившата си жена в леглото си. Не би трябвало, но я болеше.

Изведнъж нощта свърши и с настъпването на мрачното утро дойдоха и първите обнадеждаващи новини. Кевин бе започнал да се влияе от лекарствата и тя можеше да го види за няколко минути.

— Хей, Брин — прошепна той с отслабнал глас, — ти изглеждаш както аз се чувствам.

— О, ти се грижиш за мен! — Тя не се и опита да избърше скришом сълзите си. Цяла нощ ги бе съдържала. Облекчението дойде, като видя, че Кевин е отново същият — остроумен и мил, колкото и да няма сили. Какво значение имаше, че няма на кого да се опре, ако той можеше да се опре на нея?

— Не се разкисвай, Брин. Ние сме силни хора, нали ти сама ми го каза.

— Напомняй ми го от време на време — усмихна се тя през сълзи. — Мисля, че и ти не искаш да ти кажа, че те обичам.

— Не искам. Но ми се струва, че и силните хора имат нужда да знаят, че някой ги обича... Като говорим за силни хора, трябва да видя Сам.

— Не съм го срещала. За какво ти е?

— Онзи ден обещах на един приятел, че ще говоря с него да дойде на нашето дипломиране. Това ще е голяма работа, нали разбираш. Всички момчета много го уважават. Дали ще се съгласи? — Очите му светеха на тебеширенобялото лице.

— Ами... сигурно — излъга Брин. — Но за теб сега най-важното е да се справиш. Дипломирането е чак след шест месеца.

— Вие със Сам да не сте скарани?

Тя отмести поглед. Как успяваха децата винаги да стигнат до същността? Видя, че към тях се задава една сестра и бързо отвори вратата.

— Сега ще ме изгонят. Ти си почивай, по-късно ще поговорим.

До края на този дълъг ден Брин успя да избегне темата за Сам Корт — всеки път, когато Кевин го споменеше, тя започваше да говори за нещо друго.

Когато се прибра вкъщи, бе полумъртва от умора и ядосана на себе си. Каза си, че е страхливка, защото не е обяснила на брат си, че в живота на Сам има промени. Може би утрешните вестници щяха да съобщят новината и тогава щеше да остави Кевин сам да съобрази.

Тя изобщо не си направи труда да се изкачи по стълбите. Стовари се на дивана и веднага заспа. Сънят ѝ бе кошмарна бъркотия от болнични сцени, хокей и нейни снимки от стари списания. Накрая отнякъде се появи Сам, облечен в смокинг и с микрофон в ръка. Около него пърхаха стотици абитуриентки. Но той започна да изчезва. Колкото и да се опитваше да го задържи, той се криеше в ръцете на безплътна жена, която го викаше със сънен глас. Жена, облечена в копринена рокля и леопардово палто.

Рязко се събуди. Цялата ѝ глава кънтеше. После осъзна, че ударите всъщност кънтят по входната врата. Отърсвайки се от съня, се довлече до вратата. Тревогата за Кевин измести всичко друго.

Отвори и примигна. На входа се бе свила Холи, обляна в сълзи.

— Какво се е случило? — Брин разтърка очи.

Холи се притисна към нея и простена:

— Татко беше прав. Той каза, че майка ми не ме иска и беше пра-а-ав. — Гласът ѝ се загуби в ридания.

— Влез — прегърна я Брин, мъчейки се да се събуди и да разбере какво става.

Подсмърчайки, Холи взе едно куфарче, което Брин досега не бе забелязала. Явно положението бе по-сериозно, отколкото изглеждаше. И къде бяха през това време Сам и Джоани? Усамотени в някое любовно гнезденце?

Заведе момичето в кухнята. Имаше нужда от ободрителен чай. На Холи реши да направи горещ шоколад.

— Хайде да започнем отначало — предложи тя и напълни чайника.

— Съжалявам, че показах онова списание на татко. Той оттогава е бесен. Не вярвах да се ядоса на теб. Надявах се, че като го види, няма да ми се сърди толкова. — Устните ѝ затрепериха.

— Знам, че не си го направила нарочно. За съжаление това е нещо, което баща ти трябва да преодолее. Аз знаех мнението му и донякъде съм виновна, че не му споменах за работата си като фотомодел, преди да даде съгласието си за курса.

— Мислех, че ще повика и ще му мине — започна Холи унило, загледана пред себе си. — Когато ти си отиде, той първо тръгна след теб, но после спря и отиде в стаята си да се обади на майка ми. Като свърши, каза, че всичко е уредено. Тя може да ме вижда, но само ако идва у нас.

Това обясняваше завръщането на Джоани Корт. Значи нейните посещения включваха и преспиване. Холи отпи от шоколада си и продължи:

— Същата вечер пристигнаха баба и дядо. Дядо Джо за пръв път идва. Той каза, че е чул за проблемите на татко и е дошъл да му помогне.

— Това е чудесно. Спогодиха ли се с майка ти?

— Дядо веднага започна да раздава заповеди. Татко се развика и му каза, че изобщо не се е променил. Баба каза, че не трябва да слушам такива думи и че те двамата са еднакво твърдоглави. После ме изведе на разходка.

— Баба ти изглежда умна жена — усмихна се Брин. Представи си как баща и син си блъскат главите като овни. — Но сигурно не си събрала куфара си, защото баща ти и дядо ти са се скарали.

— Не. Това беше миналата седмица. Един ден майка ми се появи. Мислех, че идва при мен, че ще отидем да избираме дрехи за снимки. Но тя вдигна скандал на татко и дядо. Все говореше, че ако татко се опита да прекрати договора, нейният приятел господин Дженкинс ще се погрижи да го разори. Тогава дядо наистина се вбеси. Каза й, че е родена да създава неприятности и че ако не била тя, те с татко никога нямало да се скарат преди години. А мама се засмя и отговори, че те двамата са едни стари досадници, които не искат никой да се радва на живота. После си отиде, без да ми каже нито дума. Татко и дядо се затвориха в татковия кабинет. Като излязоха, казаха на баба, че отиват в Калифорния да се срещнат с адвоката на татко. Сякаш всички съвсем бяха забравили за мен. — Брин я потупа ободряващо по ръката. Съчувстваше на момичето, но как можеше да помогне? — След като татко и дядо заминаха, аз започнах да си мисля какво ли ще е да живея с майка ми. Тя не се държеше с мен като с дете и ми се струваше, че се интересува от мен.

— Продължавай — подкани я тихо Брин и изтри сълзите й.

— Цяла седмица мислех за това. Днес сутринта събрах някои неща в куфара си. Баба мисли, че ще спя у Стейси... След училище отидох в хотела на майка ми, а тя каза, че никога не е смятала да живея при нея. В Лас Вегас щяло да направи лошо впечатление, ако се разбере, че има тринайсетгодишна дъщеря. Освен това имала планове да играе във филм. После от другата стая излезе господин Дженкинс. Той й се присмя и каза, че тя просто ревнува, защото аз съм по-млада и по-хубава. Майка ми побесня, те се скараха, а аз избягах. Ще отида в Ню Йорк, за да стана фотомодел. Ще ми помогнеш ли?

Сърцето на Брин се сви от мъка за Холи и Сам. И като си помислеше, че е изпитвала съчувствие към Джоани! Била е несправедлива към Сам. Но той не би одобрил намесата й в тази история. Винаги й бе показвал ясно, че неговите семейни проблеми не са нейна работа. Най-много, което можеше да направи сега, бе да внуши на Холи, че баща й прави всичко за нейно добро.

— Знаеш ли, Холи, професията на фотомодел не е само външен блясък. Това са дълги уморителни часове под горещите прожектори,

позирание пред хора, които виждат в теб само стоката. На един, който успява, се падат поне сто, които не могат да свържат двата края. Завърши училище, а ако тогава все още искаш сериозно да се занимаваш с това, поговори с баща си. Той те обича. За него ти си всичко на света. Ако довечера се обади у Стейси и не те намери, ще се поболее от мъка. Сега на път за болницата ще те закарам у вас, а ти помисли. Имаш на разположение толкова години.

— Знаеш ли, Брин, само като те слушам и вече ми е по-добре. Но... може ли да си допия шоколада, преди да тръгнем?

— Разбира се — отговори Брин спокойно, макар усмивката на Холи толкова да ѝ напомняше за Сам, че едва сдържа сълзите си.

— Жалко, че татко вече не ме пуска на твоя курс. Не че има нещо против това, което преподаваш, но аз съм наказана заради лъжата. Как обърках всичко! — Тя си допи чашата, отиде до чешмата и я изплакна. — Бих искала да си ми майка. — Обви ръце около нея и силно я прегърна — Не разбирам как може татко да мисли, че имаш нещо общо с майка ми. Дали знае Кевин какъв късмет има с теб?

Брин се изтръгна от прегръдката на Холи. В един момент и тя си се представяше като съпруга на Сам и майка на дъщеря му. Но това не можеше да стане, колкото и да искаше Холи. Колкото и да искаше самата тя. Сам Корт не прощаваше лесно. С Железния мъж за това бяха нужни четиринайсет години и една разбита кариера.

— Значи Кевин не ти е казал колко съм зла, когато трябва да го накарам да си оправи стаята? Той никога не би се съгласил, че е късметлия... Но пък Кевин боготвори баща ти. Защо не се разберете да се смените за един-два месеца?

По пътя Холи обеща, че ще признае всичко на баба си, но помоли Брин да влезе с нея за морална подкрепа.

От момента, в който видя майката на Сам, Брин я хареса и се почувства виновна, че си е направила прибързани изводи. Но усети и облекчение — Джоани не се бе върнала в живота му, в къщата му, в леглото му.

Двете поговориха за времето, за операцията на Кевин и за новия живот на Холи.

— Елате ни на гости, когато се върне съпругът ми — предложи на раздяла госпожа Корт. — Искам да види каква разумна жена е срещнал най-послед синът ни. Той от толкова години се терзае заради

тази кавга. — Пълничката жена въздъхна: — Но някои хора не са създадени да бъдат заедно. Мисля, че при Сам и Джоани е така. Нищо чудно, че Холи е объркана.

— Холи и баща ѝ са приятели повече на брат ми — изчерви се Брин. Тя и Сам също не бяха създадени да бъдат заедно. А и тя никога не би могла спокойно да дойде тук, освен ако Сам я покани лично. След като още веднъж обясни какво общо имат, или по-точно нямат, тя реши да спомене за снощното позвъняване. — Аз се обадох, госпожо Корт. Но само защото Кевин питаше за Сам. Не очаквах да чуя женски глас, затова реших, че съм сгрешила номера. — Скръсти пръсти зад гърба си, преди да изрече тази очевидна лъжа.

— Боже мой! Не трябваше да затваряте. Сам каза, че се интересува за някого в болницата, но аз мислех, че става дума за негов съотборник. Нали знаете колко често се удрят хокеистите. Ето... ще ви дам телефона му в Лос Анджелис. Обадете му се.

— Не е необходимо. Кевин вече преодоля кризата. — Тя погледна към Холи, за да види дали се е разтревожила за брат ѝ. Но Холи вече бърбореше весело по телефона със Стейси. Спря само за момент, колкото да ѝ благодари и да обещае, че ще обясни всичко на баща си.

Тази вечер Брин очакваше, че Сам ще се обади на брат ѝ от Лос Анджелис. Всеки път, когато телефонът иззвъняваше, сърцето ѝ се преобръщаше. Но напразно.

Към края на седмицата Кевин имаше забележимо подобрение и доктор Лоу обеща, че скоро може да се прибере вкъщи. Но Сам не се появи, макар Стейси да бе казала, че е в града. Ако се бе обаждал на Кевин, както спомена една сестра, то той не казваше нищо на Брин, а тя реши, че за нищо на света няма да го попита.

Съни и Пол се отбиха в болницата веднага щом се върнаха. Ако Съни не бе толкова заета с приготовленията за съботното празненство, Брин щеше да ѝ обясни какво е направила, като е дала онова списание на Холи. Но какво ли би променило това?

Тя все повече се ядосваше на Сам за дългото му мълчание. Но само заради Кевин, разбира се. Той изглеждаше самотен. Другото момче в стаята го бяха изписали и единствените му забавления бяха

телевизията, книгите и кръстословиците. Вече не се събуждаше с името на Сам.

В събота Брин вече бе отегчена до смърт. Сякаш нямаше какво друго да прави, освен отново да пренареди цветята в болничната стая.

— Нямаш ли си работа вкъщи? — попита Кевин. — Започвам да се задушavam от толкова грижи.

— Опитваш се да ме изгониш, така ли? — Тя премести едно цвете там, откъдето преди малко го бе взела. — Мислех, че искаш да имаш компания. — Протегна ръка и разроши косата му. — Ще взема да те подстрижа. Ако те видят такъв, твоите почитателки ще си приберат цветята.

— Ако искаш да знаеш, следобед ще дойде Сам. — Брат й замълча, сякаш опипваше почвата. — През последните седмици той не беше в града. Освен това родителите му бяха тук. Сега вече си е уредил нещата и ще доведе Холи. Тя има да ми предава домашни.

— Защо не ми каза по-рано?

— Реших, че е по-добре Сам да дойде, когато те няма. Ти напоследък се вбесяваш само като му чуеш името.

Брин бързо взе шлифера си от стола. Толкова ли не я понасяше Сам, та да не може поне да се държи възпитано? Тя можеше да преодолее себе си и да му се извини, че несправедливо го е обвинявала. Но и той й дължеше извинение.

— Сигурно трябва да съм ти благодарна, че ми осигуряваш време да поработя. Ще се обадиш ли, когато теренът е чист?

— Сега пък се сърдиш. Колко са глупави момичетата! Аз знам, че ти не искаш да видиш Сам, а не обратното.

— Аз не съм момиче! А Сам иска да ме види не повече, отколкото аз него.

— Както и да е, аз знам за теб... Но все едно те обичам. Защо не минеш, когато отиваш на празненството? Искam да видя костюма ти за кан-кан.

Брин спря до вратата.

— Кой ти каза, че ще съм с костюм за кан-кан? — Сърцето й се сви. Спомни си, че Сам го бе избрал. Дали тази вечер щеше да е с друга жена?

— Не знам — замисли се Кевин. — Май че ти. Не беше ли това вечерта, когато отидохте със Сам на ресторант?

— Е... няма значение. Няма да ходя на празненството. Вече оставих бележка на Пол.

— Все едно, не идвай тук вечерта. Сестрите ще ни организират маскарад. Мисля, че е само за пациентите. Пък и ще ти се отрази добре да поизлезеш.

— Кой го казва? Звучи подозрително в стила на Съни Евънс. Тя ли ти го втълпи?

— Хей, приличам ли ти на говорител на Съни? Случвало ми се е да ходя на тези празненства. Знаеш, че мама и татко никога не ги пропускаха. Храната е страхотна. Аз самият бих искал да отида. Помисли за това, а? Заради мен.

— Ще помисля — намръщи се тя. — Но не бързай да се радваш. Освен това, ако семейство Корт отиват... — Не довърши и хукна навън. Реши да слезе по стълбите, за да не би случайно да срещне Сам в асансьора.

Кой знае защо, беше й приятно, че той все пак се интересува от Кевин. Но може би се обаждаше на брат й само заради Холи. Във всеки случай, това не променяше нищо между тях.

Вече бе свършила със сметките и прибираще счетоводната книга, когато камбанката иззвъня. Преди да успее да се изправи, в канцеларията се втурна Съни.

— Ходих при Мидж да ми направи косата и идвам да ти се похваля с костюма си. — Хвърли палтото и се завъртя. Късата пъстра малайзийска рокля й стоеше чудесно.

Брин усети, че не може да се сърди на толкова сърдечен човек. Освен това бяха приятелки от деца.

— Ако имах такъв разкошен тен, и аз щях да го показвам. Сигурно ще си кралицата на бала.

— Бих искала да мога да кажа същото за теб, но уви. Приличаш на смъртник. Получих бележката ти, че няма да дойдеш и, повярвай ми, разбирам защо не искаш да се показваш пред хората. — Съни си облече палтото и тръгна към вратата. — Стейси ми каза, че Сам е видял старите ти снимки. Каква разлика! Ясно ми е защо те е срам.

— Чакай! Ти си дала тези списания на Холи. Не казвай, че не си очаквала да ги покаже на баща си. Ако някой трябва да го е срам, това си ти. И това ми било приятелка!

— А може би съм искала да ги види — усмихна се Съни загадъчно. — Но това беше отдавна. Сега приличаш на бостанско плашило. Виж си ноктите, а на фризьор сигурно не си ходила от години. Е, ние всички разбираме... Но Сам е свикнал с тези страхотни дългокраки звезди в Калифорния. А ти, мила моя, си само кожа и кости. Можеш ли да се сравняваш с тях? — Тя погледна часовника си. — Боже, трябва да бягам. Извинявай, но имам да свърша хиляди неща. Съжалявам за теб, но може би догодина... Чао!

Звънчето издрънча зад гърба ѝ. Брин примигна.

— Плашило ли? Срам ме било, така ли? — Стисна зъби. Съни никога не се бе държала жестоко. Как се променят хората!

Когато се прибра вкъщи, още не се бе успокоила. Как можеше Съни да ѝ говори така? А тя я смяташе почти за сестра. Прекоси стаята и застана пред огледалото. Тъмни кръгове — може би. И несъмнено, много сериозен поглед. Но бостанско плашило?! Никога!

Брин се усмихна. Съни беше възмутена от миналогодишния ѝ костюм. А Сам Корт щеше да е възмутен от тазгодишния. Щом обичаше да гледа крака, добре. Щеше да ги има.

Тя внимателно измъкна от гардероба кутията. С този костюм нямаше да може да шофира. Трябваше да ходи пеша. Но нищо, струваше си. Извади го и го огледа от всички страни. Така им се пада! Посегна към телефона.

— Кевин, реших все пак да отида. Но вече е късно и няма да имам време да мина да ти покажа костюма си. Не се ядосвай, догодина ще отидем заедно и ще измислим нещо наистина хитро.

Изпита известни угризения от наивната радост на брат си. Остави слушалката, пригответи си ароматна вана и със злорада усмивка се потопи в нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

От наблюдателния си пункт в ъгъла на препълнения хол на семейство Евънс, Сам наблюдаваше внимателно вратата. Чакаше Брин.

Пред очите му се мяркаха пъстро облечени жени. Представи си Брин в розово-черната рокля за кан-кан, която ѝ бе избрал. Знаеше, че според нея той не одобрява жените да се обличат така, но това не беше истина. Просто за всяко нещо си имаше време и място.

Горещо се надяваше, че Съни и Кевин знаят какво говорят — че единственият начин да я накарат да дойде, е да я вбесят. Ако се бе вслушал в собствения си инстинкт, още щом се върна щеше да се втурне към нея и да моли за прошка.

Като гледаше как задружно работят Пол и Съни като домакини, Сам изпита остра завист към спокойното щастие на стария си приятел. Господи, но той самият наистина трябваше да отиде в Лос Анджелис! Основното беше след всичките тези години да преглътне гордостта си и да се сдобри с Железния мъж. Сега се чувстваше добре. А тази вечер трябваше да благодари на Брин, че му показва колко му е нужно семейно огнище — не само заради Холи, а и заради самия него.

— Индексът „Дау Джоунс“ пада — дръпна го някой за ръкава. — Сега е времето да се купува, ако искате да забогатеете.

Сам се обърна. Пред него стоеше дребен закръглен мъж в смешен пилешки костюм, който подчертаваше оплешивяващото му теме и изпъкналото коремче. Усмихна се учтиво и пое подадената му визитна картичка. „Елууд Лонг, финансов консултант.“ Бе прекалено рано, а в първия му коктейл имаше прекалено малко концентрат, за да приема финансови съвети от плешиво пиленце на име Елууд.

По дяволите, къде беше Брин? Кевин и Съни го уверяваха, че ще дойде. Може би трябваше да ѝ се обади от Калифорния и да ѝ се извини, но предпочиташе да не е по телефона. Във всеки случай, другите настояваха, че така е най-добре.

Напипа в джоба си две зарчета от слонова кост, забравени от някой предишен наемател на костюма. В центъра на въртящите се в

танц двойки почти осезателно си представи копринената рокля на Брин под пръстите си, усети тежкия аромат на диви цветя, нейния любим парфюм.

Подуши въздуха и настръхна. Бавно се обърна в очакване да види екзотичния образ, който бе създал във въображението си.

Вместо това усети, че на лицето му се отрази потресеното изражение на Съни.

— Как можа, Брин, как можа! — задъха се приятелката ѝ. — Миналата година нито един мъж не се осмели да те покани. Нито един!

Сам би искал в този момент да може да се разсмее. Но му костваше върховно усилие на волята да не отиде до нея и спокойно да разкъса този гнусен костюм. Наистина не виждаше как някой може да се приближи дотолкова, че да танцува... с един паяк! Върху лъскавото черно трико се издуваше огромно дебело тяло, от което на всички страни стърчаха тлъсти космати пипала — общо осем, ако се броят собствените ѝ ръце и крака. И всички те се тресяха.

Засвири бърз рок. Брин вероятно разчиташе, че никой не може да се доближи до нея. Но се лъжеше. В този миг Сам разбра, че я желае във всякакво облекло... Или в никакво. Какво ли носеше под това трико?

Той оправи връзката си и с две крачки се озова до нея. Тя още не го бе видяла. Всъщност едва ли можеше да види много неща с тази маска. Отне му около минута да различи ръцете ѝ между поклащащите се крайници. С очарователна усмивка сложи в облечената ѝ с черна ръкавица ръка двете зарчета. Пет и шест. Късметът не му изневеряваше.

— Единайсет за мен, Брин. Губиш.

— Остави ме на мира, Сам — отговори тя студено. — Нагледала съм се на твоите игри. Иди си играй с твоите звезди.

Съни кършеше ръце наблизко, но като никога не се обади. Сам ѝ се усмихна окуражително, завъртя се и тръгна към дансинга, без да обръща внимание, че Брин се дърпа. Гостите в по-нормални костюми хихикаха, но той и на тях не обърна внимание. Когато стигнаха до дансинга, се пъкна ловко между телените пипала и завлече партньорката си в тълпата от танцуващи двойки.

— Само почакай! — изръмжа тя.

— Откъде намери този ужасен костюм?

Тя се отпусна малко и с удоволствие видя как един от краката на паяка се обви около рамото на Сам. Помисли, че всъщност са много смешна картинка, но твърдо реши да остане сериозна.

— Взех го от Луиз Кавано. Тя прави детски пиески.

Той отметна глава и се разсмя. Танцьорите се отдръпнаха да им направят място.

— Странно как родителите не са възроптали. Костюм или не, това нещо може да уплаши десетгодишно дете.

— Тя точно затова ми го даде. — Брин не издържа и се засмя заедно с него.

— В такъв случай... кой би възразил, ако го разглобя крак по крак?

— Сам! — Искаше да му се сърди, но ѝ беше трудно. Едно от пипалата ѝ удари шапката на непознатата вещица и спечели и на двамата възмутени погледи. — За какво е всичко това? — попита накрая. — Мислех, че дори не си говорим.

— Трудно ми е да призная, че през цялото време съм се държал не както трябва. Но, Брин, сигурно вече знаеш, че не ме бива много по извиненията. Днес обаче съм решил цяла вечер да те ухажвам, докато измоля извинение. Като начало съм купил цяла кошница, пълна с рози. Но е трудно, да не кажа необичайно, да предложиш рози на един гигантски паяк. — Сам се наведе назад и я огледа — Как се напъха в това нещо?

При това искрено объркване Брин се засмя. Всичкият ѝ гняв се изпари — той изглеждаше толкова огорчен.

— Имаш ли представа какво може да е по-голямо от кошница, пълна с рози? — опита се Сам да стигне до ухото ѝ и притисна към гърдите си ръката ѝ, която все още стискаше зарчетата.

Брин бавно поклати глава, омагьосана от потъмнелия от желание теменужен поглед.

— Легло, пълно с рози — прошепна той.

Тя пое дълбоко въздух, спъна се и го настъпи. Сам сякаш не забеляза.

— Легло, пълно с рози и кошница с шампанско. Смятах тази вечер да празнуваме, защото миналия път прекъснахме много рано, ако си спомняш. Освен това... успях да прекратя договора си — добави той гордо. — И вече имам нова работа в Сиатъл — треньор на

гимназиалния отбор по хокей. Винаги съм искал да тренирам млад отбор от самото начало. — Пъхна ръка под възглавницата, която служеше за тяло на паяка.

Брин пропусна още една стъпка.

— Радвам се за теб. Холи ми каза, че си се сдобрил с баща си. Между другото, как е тя? Вече не идва на курса.

— Съжалявам за курса. Но Холи ме излъга и наруши правилата в нашето семейство. Това няма нищо общо с теб. Впрочем, дължа ти благодарност, че си й помогнала, когато майка й я изостави. Знаех, че това все някога ще се случи. Но колкото и да се опитвах да я предпазя от удара, има неща, които децата трябва сами да открият. — Той замълча и я притисна по-силно. — Изглежда обаче инатът не е само детско качество. Не знаеше ли, че трябва само да ми се обадиш в Лос Анджелис и аз веднага щях да зарежа всичко и да дойда, за да бъда с теб и Кевин? Непрекъснато звънях, но все не можех да те намеря. Телефонният ти секретар беше изключен, а от болницата не искаха да ми съобщят нищо. Когато най-после ме свързаха с Кевин, той каза, че не искаш и да чуеш за мен. — Привлече я рязко към себе си. — Казвал ли съм ти колко ми е приятно да те държа така? — Ръката му се плъзна по-нагоре, напипа ципа на трикото и го смъкна два пръста. Очите й се разшириха, но умът й бе зает с разговора.

— Нищо не разбирам. Да не искаш да кажеш, че не се сърдиш за онова списание? Помниш ли... на снимката бях на легло, пълно с рози и носех една доста...

— Откакто Холи ми даде това списание, не мога да мисля за нищо, освен за тази проклета снимка — прекъсна я той и се усмихна. — Преди да си изтрила точките от тези зарчета, защо не пожелаеш лека нощ на добрите хора от Фронтидж Бей? Предлагам моето или твоето легло. Едното е пълно с рози, другото с маргаритки... и никъде няма деца. Кълна се, че дори да ми трябва цяла нощ, ще те измъкна от този костюм и ще ти предложи нещо... по-удобно.

Брин направи всичко възможно да овладее треперенето на ръцете си и да погледне строго.

— Този смел мъж същият Сам Корт ли е, който съвсем наскоро заяви, че бельото в моя магазин става само за проститутки?

— О, постави ме на място. Но виждаш ли колко съм се променил за толкова кратко време? Цял живот ще плащам за тази необмислена

забележка. Направил съм пълен списък на глупавите си изказвания. Ако искаш да видиш, у дома е.

— За какво е всичко това, Сам? Ако търсиш начин да ме поканиш да видя записките ти...

— Не ми помагаш, Брин... — Той замълча и се усмихна — Добре, щом искаш, ще го цитирам отначало докрай пред всичките тези крака. — Стана съвсем сериозен: — Брин Пауъл, аз те обичам и те моля да станеш моя жена.

— Твоя ж-жена? — заекна Брин. — Ти ме молиш да се омъжа за теб?

— В мига, в който Кевин излезе от болницата. Ако зависеше от мен, веднага бих хванал онзи свещеник там, но и Холи, и Кевин ме накараха да обещаая, че ще почакам, докато брат ти е достатъчно добре, за да ми даде ръката ти.

Брин напълно обърка стъпките, спъна се и изпусна зарчетата. За пръв път от седмици насам се осмели да се надява. Сам бързо се наведе и ги взе.

— Две единици. Отново губиш. — Очите му потъмняха — Но съм почти сигурен, че ако продължим залаганията в моята къща, ще ни бъде по-интересно.

— Тази нощ ще спите сам във вашето легло от рози, господин Корт — срязва го тя. — Бих казала, че първо трябва да станем отново приятели и чак тогава любовници.

— Как мислиш, Брин, колко време ще отнеме това? Аз не съм търпелив човек. — Той хвана ръката ѝ, извади от джоба си пръстен и се опита да ѝ го сложи върху ръкавицата.

— Голям залог поставяте, господин Корт. Но аз се обзалагам, че той е толкова истински, колкото онзи там е свещеник. Не ви ли запознаха? Това е нашият ветеринарен лекар. — Тя се изтръгна от прегръдките му и решително тръгна към прозореца. Сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите.

Сам безстрашно я последва.

— Говоря сериозно, Брин. Диамантът е истински.

— Сам!

— Опитвах се да ти го кажа по телефона последната седмица, докато бях на турне. Когато се върнах, Кевин беше в операционната.

После реших да не насилвам нещата. Струваше ми се, че имаш нужда от нежност. А после се случиха толкова много неща.

— Тези неща не са минали, Сам. Защото зная, че имаш предвид болестта на Кевин, намесата на бившата ти съпруга и работата ми като фотомодел в Ню Йорк.

Тя смъкна маската, разпусна косата си и свали дългите ръкавици. Странно как това изведнъж унищожи ефекта от костюма. Сега Брин изглеждаше безпомощна и уязвима. Сам разбра, че този път няма право да греши.

— В момента, в който ти излезе, разбрах, че всичко това няма никакво значение и исках да те върна. Но заради Холи трябваше първо да се разбере с Джоани. След това неочаквано пристигнаха родителите ми... Но мисля, че знаеш останалото. — Той я хвана за ръцете, погледна я право в очите и отчетливо произнесе: — Опитвам се да ти кажа, че те обичам и усещам, че не го правя много добре. Но искам да знаеш, че с цялото си сърце вярвам: няма пречки, които двамата не можем да преодолеем, ако и ти имаш същите чувства към мен.

Пръстите ѝ трепнаха. Диамантът блесна в златната светлина на луната, която надничаше през високия прозорец. Той сякаш ѝ обещаваха сила и стабилност, както и мъжът до нея.

— Толкова много проблеми, Сам... Няма да е лесно.

— Животът е риск.

— Ти говориш сериозно!

— Точно това се опитвам да ти обясня.

— Кевин и Холи...

— ... ще са във възторг — довърши той вместо нея.

— Но ти ще загубиш. Аз съм похарчила всичките си спестявания. Вече ти казах, че застраховката ни свърши, а операцията на Кевин струва повече от следване в университет...

Сам я привлече към себе си и я прекъсна със зашеметяваща целувка. Бавно се отдръпна.

— Но ти обичаш ли ме?

— Да, но...

Сам бързо сложи пръст на устните ѝ.

— „Да“ е достатъчно. И... — усмихна се дяволито — ако познаеш правилния отговор, ще спечелиш голямата награда.

Брин неволно се засмя.

— Която е една безплатна нощ или в леглото с рози, или в леглото с маргаритки, нали, господин Корт? Предполагам, че според теб една жена би трябвало да сложи всичките си карти на масата, за да спечели тази чудесна награда. Не искаш ли прекалено много?

— Е, добре. — Сам въздъхна, прибра в джоба си зарчетата и извади бяла визитна картичка. — Не можеш да ми се сърдиш, че съм опитал. — Размаха картичката пред лицето ѝ: — А ти може и да съжаляваш, че не си избрала розите или маргаритките и благословията на нашия добър ветеринар. Защото третата възможност е да дойдеш с мен при едно плешиво пиленце на име Елууд. Ще дадем на този щастлив човек възможност да ни включи в индекса „Дау Джоунс“ на нюйоркската борса, за да спечелим за меден месец за четирима.

Брин обхвана с длани лицето на Сам и прекъсна дългата му реч с целувка. Сепна се, осъзнала, че не са сами.

— Мисля, че знам най-хубавия модел за медения месец, който спомена.

— Така ли? И какъв е той?

— Бяло, най-фин памук. Висока яка. Триста перлени копчета отпред.

— Ммм — промърмори той и захапа леко долната ѝ устна. — Това дава определени възможности. Такава нощница може да осигури на мъжа романтика за цял живот... Не мислиш ли?

Брин потръпна.

— Само ако играеш в защита, защитник Корт.

Сам запечата обещанието си с целувка и изведнъж двамата се оказаха така оплетени в ръце и телени космати пипала, че не забелязаха сигнала, който Съни Евънс даде на Холи Корт — предварително уговорения сигнал, който съобщаваше на дъщерята на Сам веднага да се обади на Кевин Пауъл. Странният психологически подход, предложен от учителя му по здравно възпитание господин Ръск, наистина бе дал резултат.

Издание:

Автор: Роз Дени

Заглавие: Магазин „Романтика“

Преводач: Катя Георгиева

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Арлекин България“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0219-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14636>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.